

ዜና ማርቆስ

ማርቆስ ከመላኩ መሄድ በኋላ በጣም ደብሮት ነው የከረመው። ብዙ ጓደኞች ቢኖሩትም የልብ ወዳጁ መላኩ ብቻ ነው ማለት ይቻላል። ሥራው በፍጥነት እያደገ ስለሆነ አዲስ ቢሮ መግባቱ፣ በቅርብ የጀመራቸውን ፕሮጀክቶችም እንደገና ማዋቀሩና መልክ መልክ ማስያዙም ብዙ ጊዜውን እየወሰደበት ነው። ባለፈው ሁለት ዓመት ብቻ የሠራተኞቹ ቁጥር ከስልሳ ወደ መቶ ሃያ አድጓል። ይህም በአዋሳ፣ በመቀሌና በናዝሬት የከፈታቸውን ቢሮዎችም ጨምሮ ነው። ከቻይናዎቹም ጋር የሚሠራው ሥራ እየሰፋ ሲሆን ሦስት ካምፓኒዎች ዋነኛ ወኪል አድርገው አብረውት ሊሠሩና የተለያዩ የኤሌክትሮኒክስና የመለዋወጫ ዕቃዎች ማምረቻ ፋብሪካዎችንም በሽርክና ለመክፈት ጠይቀውታል። ቀጥሮ የሚያሠራቸው ከሰባ በመቶ በላይ አዲስና በቅርቡ ከኮሌጅ የተመረቁ ወጣቶች ናቸው። በመጀመሪያው ስድስት ወር እስከ አንድ ዓመት ድረስ ከፍተኛ የሆነ የቴክኒክና የሥነ ምግባር ሥልጠና እንዲያገኙ ያደርጋል። ውጤትና ታማኝነት ዋነኛ ተፈላጊ ዕቅዶች እንደሆኑና ሰበብ መፍጠርና እምነት ማጉደል ደግሞ በማርቆስ ድርጅት ውስጥ ላለመቆየት መንግሥቱ መሆናቸውን ከመጀመሪያው እንዲያውቁ ያደርጋል።

“ሃሎ ፋሲካ ... አቶ ፍሥሐ አልመጣም እንዴ?” አለ ከሰፊው ቢሮ ውስጥ ወዲያ ወዲህ እያለና ወደ ውጪ እያየ ማርቆስ። ፍሥሐ የማርኬቲንግ ኅላፊው ነው።

“መንገድ ተዘጋግቶብኝ ነው ደርሻለሁ። መኪናዬን እያቆምኩ ነው ብሎ አሁን ደውሎ ነበር። እንዲያውም ይሄው አሁን ገባ። ላስገባው እንዴ?” አለች ረዳቱ ፈጠን ባለ አነጋገር።

“አዎን ይግባ እሱኑ ነው እየጠበኩኝ ያለሁት እኮ።” አለ ከባሻገር ባለው ሶፋ ላይ እየተቀመጠ። ፍሥሐ ከገባ በኋላ እንዲቀመጥ ጋብዞት ባለፈው ሳምንት የሰጠውን ሥራ ከምን እንዳደረሰው ጠየቀው።

“ጥናቱን እንዲያደርጉልን የቀጠርናቸው ሰዎች ምንም የሚያዙ

አልሆኑም። ደግሞ ይህችን አራት ቀን ሲስተማችን ዳውን ሆኖብን ሥራው ሁሉ ተስተጓጉሎ ነው የከረመው። ፈቃዱም ፈቃድ ስለወጣ በቃ ተሳስረን ነው ያለነው።” አለ ዐይኑን ሰበር አድርጎ።

“ዋው! ... ስለዚህ ... ምንም የተደረገ ነገር የለም በለኛ ...” አለ ማርቆስ የሰበብ አደራደሩ አካሄድ እየገባው።

“አይ ምን መሰለህ አቶ ማርቆስ ሥራውን ለመሥራት ከኛ በኩል እኮ ዝግጁ ነን። ግን...” አለ አሁንም ተጨማሪ ምክንያቶችን ለመደርደር እየተንደረደረ።

“እህ ገባኝ እኮ የምትለኝ ሥራው አልተሠራም ነው አይደል? ምክንያቱ ደግሞ የዘረዘርኩቸውና አሁን ልትጨምርልኝ ያሰብሃቸው ሰበቦች ናቸው። እኛ የሌሎችን ሲስተም እናስተካክላለን እያልን የኛን ማነው ሲበላሽ የሚያስተካክለውን ፈቃዱ ነው ማለት ነው የኛ ሲስተም? ሰዎቹ አልያዙ አሉን ነው ያልከኝ? አልገባኝም ስምምነቱ ምንድነው የሚለው? ታዲያ አንተ ምን መፍትሄ ሰጠሃቸው? የሆነው ሆኖ የጥናቱን ውጤትስ መቼ መጠበቅ እችላለሁ?” አለ ትዕግሥቱ ቀስ በቀስ ማለቅ እንደጀመረ የሚያሳይ ጥያቄውን እያዘነበ።

“አይቲዎች እኮ ነገሩን እንዲያውቁት አድርገናል። ለሰዎቹም ደብዳቤ ጽፈንላቸዋል። ኅላፊያቸውንም ደውዬለት ለጸሐፊው ሰዎችን ቢሮ እንደገባ እንዲደውልልኝ ነግራያታለሁ። በዚህ ጥቂት ቀን ሁሉም መልክ እንደሚይዝ ነው።” አለ ድፍንፍን አድርጎ።

“አይቲዎች ምን አሉ? ሰውዬውንስ ምን ያህል ቀን ነው የምትጠብቃቸው? ሌላ የተኩት ሰው የለም? ባይ ዘ ቄይ ታውቃለህ አይደል ሰዎቻችን ከአራት ሳምንት በኋላ ስለሚመጡ የጥናቱ ውጤት ቢያንስ ከሳምንት በፊት አልቆ እጃችን ውስጥ መግባት አለበት።” አለ ማርቆስ የጊዜውን አጭርነት እያስታወሰው።

“ያው እኛ እኮ የምንችለውን ሁሉ እያደረግን ነው። ምንም ጥርጥር የለውም እስከዚያም እንደሚደርስ ነው።” አለ ረጋ እንደ ማለት ብሎ።

“እሺ ... ነገ ጠዋት መልስ እፈልጋለሁ። ውጤት ማለቱ ነው ምክንያት ሳይሆን። ከሰዎቹ ዛሬውኑ ግልጽ መልስ ማግኘት አለብህ። አይቲዎቹን አናግረህ ችግሩ ዛሬውኑ እንዲፈታ። ካልሆነም ማወቅ እፈልጋለሁ።” አለ አሁንም ባልረካ ገጽታ።

“እሺ ... እሺ ... ከመውጣቱ በፊት እደውልልሃለሁ።” አለ ለመውጣት መቁነጥነጥ በሚመስል እንቅስቃሴ ከሰፋው ጫፍ ላይ እንደ ተቀመጠ።

“እኔ የምልህ የባለቤትህ እናት እንዴት ሆኑ? ከሆስፒታል ወጡ ወይስ... እዚያው ናቸው?” አለ የነገሩን አቅጣጫ እየቀየረ። ማርቆስ ስለ ሠራተኞቹ የግል ሕይወትም የቻለውን ያህል ለማወቅና ለመረዳት ይሞክራል።

“በጣም ተሸሎአቸዋል። ትናንት እቤት ገቡ። እኔም ሰኞ ሥራ ትመለሳለች።” አለ ትንሽ ፊቱ ፈካና ዘና ብሎ።

“እው በጣም ጥሩ ነው! በቃ ሰላም በልልኝ ባለቤትህንም። ሌላ የምትነግረኝ ነገር አለ?” አለ ወደሱ እያየ።

“አይ ምንም የለም።” አለ ፍሥሐም በጣቶቹ እየተጫወተ።

“ጥሩ በቃ አቶ ሳሙኤል ቢሮው አለ። ሁሉንም ለሱ አሳውቀው። እኔም እነግረዋለሁ። እሸ...” ብሎ ከመቀመጫው ተነሥቶ እሱን ካስናበተ በኋላ አሁንም ቢሮው ውስጥ ወዲያ ወዲህ መንጉራደዱን አላቆመም። ትልቅ ትግል የሆነበት ነገር ተቀጥረው የሚሠሩለትን ሰዎች ደሞዝ የሚከፍላቸው፣ ለሚያመጡት ውጤት እንጂ ለሚያቀርቡት ሰበብና ምክንያት አለመሆኑን እንዴት ሊያስረዳቸው እንደሚችል ነው። ደግሞም የሚያቀርቡትን ሰበብ በመስማት ጊዜውን ማቃጠል ሌላ ኪሳራ መሆኑን ቢነግራቸውም ቶሎ አይገባቸውም። የሆነ ነገር ሞክረው ሲያቅታቸው፣ የሚቀጥለውን እርምጃ ከመሄድ ወይም ሌላ ሰው ከማማከርና ከማሳወቅ ይልቅ ለምን ባገኙት ሰበብና ምክንያት ረክተው እንደሚቀመጡ ሁሌም ግራ ይገባዋል።

ከዚህም በተጨማሪ ሁሉም ነገር ውስጥ መግባት አይፈልግም። መፍትሔ መር አስተሳሰብን በሠራተኞቹ ሁሉ ዘንድ ለመፍጠር ነው ትልቁ ትግል። ሥራ ላይ መሰናከል ሲያጋጥም፣ ያንን መፍታት እንጂ አሳብ በእጅ አጣጥፎ መቀመጥ መልስ እንዳልሆነ ብዙ ሰው አያውቅም። ስለዚህም ነው ማርቆስ የማንንም የምክንያት ክምር ለመስማት ትዕግሥት የሌለው። ገና አካሄዳቸው ሲገባው፣ ውጤትህን እንጂ ምክንያትህን አትነገረኝ ይላቸዋል። ይህም ለጥቂት ጊዜ ከሱ ጋር የሠሩ ሰዎች የሚያውቁት ጉዳይ ይሆናል። ከዚህም የተነሣ ሰበብና ምክንያት ቀስ በቀስ ከሠራተኞቹ አእምሮ ውስጥ በውጤትና በመፍትሔ እየተተኩ ስለሆነ ከፍተኛ ለውጥን እያየ ነው። ነገር ግን አሁንም የሰው አስተሳሰብ በመስማማት ሳይሆን፣ በድግግሞሽ ስለሆነ የሚለወጠው ብዙ ሥራ እንደሚጠበቀው ነው የተረዳው።

በሌላ በኩል ደግሞ የሰሎሚና የመላኩ ነገር ውስጡን እያብሰለሰለው ነው። እኔም እሱም አሻፈረኝ ብለዋል ምንም ትንፋሽ ለማለት። ብዙ ጊዜ ቢደውልላትም፣ ስልኩን ባነግቸበት ጥቂት ጊዜ እንኳ “ያደኛህ ምናለህ?” ነበር ያለችው። መላኩ ከሄደ በኋላ ደግሞ ከሰሎሚ አክስት ጋር አንድ ሁለት ጊዜ በስልክ አውርተው ነበር።

እነሱም ነገሩ ግራ እንዲጋባቸውና ሰሎሚ ስለ መላኩ ለማውራት በእምቢተኝነቷ የቀጠለች መሆኗን ነገረውታል። ከሆስፒታል ቀን በፊት አክስቷ ከሰሎሚ እናት ጋር ያወሩት ነገር ምናልባት ፍንጭ እንደሚሰጥ ስላሰቡ ተገናኝተው ለማውራት ምሽቱን ተቀጣጥረዋል። ማርቆስን እነሱው ጋራ ትጋብዘውታል። የሰሎሚ አያትም ከገጠር መጥተዋል። እሳቸውም ነገሩ እየከነከናቸው ሲሆን የሰሎሚ ክቸር ብሎ ነገሩን ለማውራት አለመፈለግ ለሁሉም መላ ያጣ ጉዳይ አድርጎታል። እነሱናም ከሰሎሚ አክስት ጋር ሆኗል ነገሩ አቸው።

አሁን ሌላ ትልቅ ጭንቀት የሆነበት ነገር ደግሞ የታላቅ ወንድሙ ጉዳይ ነው። ታክስ ባለመክፈልና ከሙስና ጋር በተያያዘ ጉዳይ እስር ቤት ገብቷል። እሱ ብቻ ሳይሆን ሌሎች ሰዎችም በተመሳሳይ ችግር ጉዳያቸው እየተጣራ ነው ይባላል። ውጭ አገር የነበሩት ባለቤቱና ልጆቹ ጦሱ ለኛም ይተርፍ ይሆናል በማለት የነገሩ ልክ እስኪታወቅ ለመምጣት እያመነቱ ነው። እሱ ለጉዳዩ እውነታ ባዳ ሰላልሆነና እውነቱን ስለሚያውቅ ምን ማድረግ እንዳለበት ግራ ገብቶታል። ቤተ ሰቡ ደግሞ የሱን ምክርና ዕገህ መፈለጋቸው አልቀረም። መቼም የማያውቁት ወይም የሚጠሉት ሰው በሙስና ተዘናቆ ዘብጥዖ ሲወርድ ፍርዱን ለመገምደልና አቋምን ለመናገር ምንም አይከብድም። እውነትና ዝምድና ሲጣሉ ግን ነገሩ ቀላል አይሆንም። አሁንም ከወንድሙና ከእውነቱ ለማን እንደሚያደላ፣ እንዴትም እንደሚያስታርቃቸው ፈተናው የማርቆስ ነው። መላኩ አለመኖሩ በጣም ነው የጉዳው። ሁሌም ከመላኩ ጋር እንደዚህ ዐይነት ውስብስብ ግብረገባዊና ውሳኔ የሚጠይቁ ጉዳዮችን ለሁለት ሦስት ሰዓት ካወሩ በኋላ በግልጽ ማሰብ ይችላል። ስለሆነም ደውሎ ከመላኩ ጋር ማውራት እንዳለበት ወስኗል።

ይህንን በክፍል አእምሮው በስሱ ሲያወጣና ሲያወርድ በሌላው ደግሞ ያልተመለሱ አሜዶሎችን ሲመልስ ቆየ። ረዳቱን ጠቆር ያለ ማኪያቶ እንድታዝለት በስልክ ነገራት። እሱ ደግሞ ለፊርማ የተዘጋጁ ወረቀቶችን እያየ ሲፈርም ቆይቶ አሁንም ወደነመላኩ ጉዳይ ልዩናው መለሰው። አሁን ምን ይባላል? መቼውንም መላኩንም ሆነ ሰሎሚን እንደዚህ ይሆናሉ ብሎ አስቦ አያውቅም። ሁለቱም በውይይት የሚያምኑ ቀና ሰዎች ነበሩ። አንዱን ባንዱ ላይ እንዲህ እንዲያማርሩ ያደረጋቸው ምንድነው? ደግሞ ውሉ አልገባ ያለው ሁለቱም ስለ ጉዳዩ ከማንም ጋር ምንም ላልማውራት በመወሰን ሙዝዝ ማለታቸው ነው። በርግጥ ሰሎሚን በስልክ ብቻ ነው ሊያናግራት የሞክረው። ስሜቷ የተገባ መሆኑን ካነጋገረ፣ ቢረዳም ምንም ፍንጭ አልሰጠችውም። እንዲያውም “ያደኛህ ምን አለህ? እስኪ እሱን እናግረውና እኔን ታናግረኛለህ?” ነበር ያለችው በደፈናው። መላኩም ምንም ማውራት እንደማይፈልግ ደግሞ ስለነገረው ተመልሶ ሰሎሚን ለማናገር ምንም መንገድ አልነበረውም።

አሁንም ልቡ ያላመኗት ስንክሳርን ነው። አንዴ አሜሪካ፣ ሌላ ጊዜ ደግሞ

ኢትዮጵያ መመላለሷና ጉዳዩም እሷ ተመልሳ ከመምጣቷ ጋር መገጣጠሙ ልቡን በጥርጣሬ ሞልቶታል። እንደዚህ ያሰበውም ከመጀመሪያው ቀልቡ ሰላልወደዳትም መሰለው። ሁለቱንም እንደዚህ እየቀረበቻቸው ምንም አለማድረግ በርግጥ ሁለቱም አሻፈረኝ ስላሉዋት ይሆን? በማለትም ማመን ተስኖታል። አሁን አሁን ደግሞ የሲና የመላኩ መቀራረብና ከሰሎሜ ቤተ ሰቦች ጋር ቤተኛ መሆኗ በርግጥም ነገር ያለው መሰለው። የመላኩን ደካማ ጉን ደግሞ ያውቀዋል ማርቆስ። መላኩ ሰውን ሲያምንና ልቡን ሲሰጥ፣ በደኅና ቀን የሚታይበትን ስል አስተሳሰብና ነገሮችን ከብዙ አቅጣጫ የማየት ችሎታውን ያጣል። አሁን ደግሞ በግራ ጉዳይ መጠመዱና አሜሪካ በብቸኛነት በሰንክሳር እጅ መውደቁን ብዙም አልወደደውም። ምንም እንኳ አዋቂና ነገሮችን ከውስጥና ከውጪ አብጠርጥረን የምናስረዳ ሊቅ ብንሆንም፤ አንዳንዴ ጠንቋይ ለራሱ ... የሚባለው ነው የሚሆነው። ይህንን እያሰላሰለ በሚመች ወንበሩ ላይ የመተኛት ያህል ተደግፎ በያዘው ብርዕ አፉን እየጠበጠበ ጣራጣራውን ሲያይ ነው የሮኤኸው ስልክ ያባነነው።

“ሃሎ...” አለ ምን እንደሆነ እንኳ ለማየት ሳይጨነቅ

“ማርቆስይ ... እንዴት ነህ? እኔማ በዚህ ሰዓት የማገኝህም አልመሰለኝ” አለች አፋኑ ማቅ እንደ ሞላው የምታስታውቀው መዐዛ

“ሄይ መዐዛ ... እንዴት ነሽ? ... ሰላም ነው?” አለ እሱም ሐሳቡ ሁሉ ባንዴ ነፋስ እንደ ገፋው ደመና እየሸሸ።

“ሁሉ ሰላም ነው ... አንተ ደኅና ነህ? ጠፋህ እኮ! በሰላም ነው? በቀደምም አዲሳባ መጥቼ እኮ ልደውልልህ ብሞክር፤ ስልክህ ዝግ ነው መሰለኝ ሲትዮዋ አላሳልፍ አለኝኝ” አለች አሁንም ደማቅ ድምፅዋ ማርቆስንም ከገባበት ጨቋኝ ድባብ እንዲወጣ እያደፋፈረው፡- “እም ... መቼ ... ምናልባት ባለፈው ሳምንት ከሆነ ላንድ ሦስት ቀን ጅቡቲ ነበርኩ። አንድ መሄዴን የሚጠይቅ ጉዳይ ስለነበረ። እንዴት ናችሁ እቤት? ሥራሰ?” አለ እሱም የተጋባበት ይመስል መንፈሱ እየጋለ።

“ አዎን ባለፈው ሐሙስ ነበር መሰለኝ። ደግሞ ሳይናገሩ ውጪ አገር መሄድ ተጀመረ እንዴ? ወይስ ደጅ አገር ስለሆነ ነው?” ብላ ማቀችና ዕረፍትም ሳትሰጠው፡ “ሥራ ... አሪፍ ነው ባክህ። በቃ ምን ልበልህ መፍጨት ነው ... ዕድሜ ላንተ ጁስ ቤቱንማ አትጠይቀኝ ካሰብኩት በላይ ነው እየሄደ ያለው። እዚያ ደግሞ የአበባ እርሻዎቹ ... ባለፈው ነገሪህ አልነበረም? እሱም ስራው ተጀምሮ ጥሩ እየለመደ ነው። እማይማ በቃ ማርቆሴ መቼ ነው የሚመጣው እያለች ነው። ... ዝዋይም የሆነ ነገር እያሰብኩ ነው። ... እስኪ አማክርሃለሁ ብዬ እያሰብኩ ነው።” አለች መዐዛ። ማርቆስን ስታገኝ ሁሉንም ነገር እንደመጣ ነው ዝርግፍ የምታደርገው። ሲገናኙም አውርተው አይጠግቡም። ያላት ትልቅ ህልም፤ ለሥራ

ያላት ፍቅር፤ ከውስጧ ያለገደብ የሚወጣው ዐቅምና ሰው የመውደድ ስሜት ሁሌም ይገርመዋል። ደብሮት እንኳ እሷ ከደወለች ባንዴ ነው ማቅ በማቅ የሚሆነው።

“ዎው መዐዛ... በቃ አልተቻልሽም እኮ አንቺ ልጅ። እኔም በጣም ነው የናፈቃችሁኝ። ሥራ በጣም እየበዛ ነው እንጂ ብመጣ ደስ ይለኝ ነበር። አሁንም የመሌም መምጫው ደርሶአል ... ወይ እንዳለፈው ጊዜ አብረን እንመጣለን... ለምን አንቺ ብት አትዩም...? ሰሞኑን አዲሳባ መምጣት አላሰብሽም?...” አለ ከዴሰኩ ተነሥቶ ወደ መስኮቱ ሄዶ ውጪውን እያየ፡፡

“አረ አንተማ ካለህ ሰኞ እመጣለሁ። ያው ላዲሱ ሥራ የምገባዋቸው ዕቃዎችም ስላሉ። እዚያው ስመጣ ብናወራ ደስ ይለኛል። ትኖራለህ ታዲያም አለችና መልሱን መጠበቅ ጀመረች።

“አዎን ነይ ... አለሁ። አረ እኔ የምልሽ በወንድምሽና በዘነበ መካከል ያለው ግጭት እንዴት ነው? ምን ለማድረግ አሰባችሁ?” አለ ከሁለት ሳምንት በፊት ሁለቱ ከፍተኛ ጠብ ፈጥረው ጨንቋት የደወለችለት ትዝ ብሎት።

ከተለያዩ ጀምሮ አይታውና የት እንዳለም የማታውቀው የመዐዛ ባለቤት የልጆቿ አባት ሁለት አስተማሪ ጓደኞቹ ይዘውት ጉስቱልቁል ብሎና ገመምተኛ መስሎ ካፌቴርያው ድረስ መጣ። እሱ መሆኑም አያስታውቅም ነበር። ብዙ በደል የፈጸመባት ቢሆንም እንደዚህ ሆኖ ስታየው መጨከን አልቻለችም። ደግሞ ወደ ቤትም ለመውሰድ አመነታች። ጊዜው ወደማታ ላይ ስለነበር ምንም ምርጫ ስላልነበራት ወደቤት ይዘውት ሄዶ፤ ጠዋት ላይ ሆስፒታል ሊወስዱት። ደጋግሞ ያስለውና ደም የቀላቀለው አክታም ያስተፋው ነበር። ግርጣቱና ክሳቱ ሌላም ነገር እንድትጠረጥር አድርጓታል። እቤት ወስደውት አዲስ የተሰራው ሰርጅስ ውስጥ መኝታ አዘግጃቸው አሳረፉት። የሚወስዳቸውን የቲቢና ሌሎችም መድሃኒቶች ጓደኞቹ ለመዐዛ ሰጥተዋት ተሰናብተው ሄዱ። ከስራው ጋር እሱን ማስታመሙና ከቤተሰቡ ጋር እሱን ማስማማቱ ካቅሟ በላይ ሆኖባት ነበር። በተለይ ቀድሞም በጣም ከፍተኛ ግጭት ስለነበራቸው የመዐዛ ወንድም እሱን ከቤት ካላሰወጣሽ ብሎ ለያዥ ለገላጋይ አስቸገረ። ወይዘሮ አሰለፈች ናቸው በሰንት ልመና ትንሽ እስኪሻለው እንዲቆይና ከዛ እንደሚወጣ አሳምነው የተሰማማው። ልጆቹም በሽታው እንዳይጋባባቸው በሚል ፍርሃት እንዲቀርቡት አይፈቅዱም ነበር።

ወንድሟ የመዐዛ ባለቤት የነበረውን ዘነበን ቤቱን ካልለቀቀ ሲል፤ መእዛና እናቷ ደግሞ አሁን ተሸሎት ጠባዩንም አሳምሮ ከኛው ጋር ከሥራ ለምን እድል አንሰጠውም ባዮች ናቸው። ስለዚህም በጁስ ቤቱ ውስጥና በእቃ ግንር አንዳንድ ነገሮችን በማቀራረብ ያግዛቸው ጀምሮአል። በሳምንት አንድ ጊዜ የሚመጣው ወንድሟ ደግሞ ከእንታቸው ከዘለቃ ጋር ያለው ቅርርብ ጤነኛ አይመስልም፤ ሥር

ሥረ፡ ሲል አይቸዋለሁ ብሎ አንዳንድ ሲባባሉ የተነሣው ጠብ ፈንድቶ ነው ቤቱን ሁሉ የበጠበጠው። መዐዛና ዘለታም ዐልፎ ዐልፎ መጋጨታቸው አልቀረም። ዘለታ የጁስ ቤቱ ገንዘብ ተቀባይ ከመሆኗ በተጨማሪ የተሠራውንም ገንዘብ ባንክ የምታስገባውና ለወጪ የሚያስፈልገውን ገንዘብ የምትቆጣጠረው እጁው ናት።

“አይ አሁን ችግሩ የረገበ ይመስላል። በቃ አሁንም ከሰላም የሚበልጥ የለም ዘንበም ደሞዝተኛ ሆኖ ራሱን ችሎ ተከራይቶ እንዲወጣ ስለ ተስማማን ወንድሜም ረገብ ብሎአል። በሚቀጥለው ወር ራሱን ችሎ ይወጣል። ያው የልጆቹም አባት ስለሆነ ከልጆቹ እንዳይርቅ ብዬ ነው። ግራ ገብቶኝ እኮ ነው።” አለች ድምፅዋ ትንሽ አዘን ብሎ። “አይ እሱ ጥሩ ሐሳብ ነው። ያው ባለፈው እንዳልሸኝ ባንቺና በሱ መካከል ያለው ትዳር ያበቃለት ከሆነ አንድ ቤት መኖሩ ጥቅሙ አይታየኝም። እሱም አንቺም የራሳችሁን ሕይወት መምራታችሁ ግድ ይመስለኛል። እሱ ሰው ከሆነና ለራሱ ካወቀበት ሁሉም ደገና ይሆናል አይዘኝ።” አለ ከዚህ በላይ ምን ማለት እንዳለበት ስላላወቀ።

“እኔ ምልህ መሌ ጠፍቶብኛል አንተ ጋ ደውሎ ነበር ሰሞኑን?” አለች የድምፅዋ ሁኔታ መጨነቋን በሚያሳይ መልክ ርዕሱንም መቀየር ፈልጋለች። “አዎን ... ትናንት ማታ ደውሎለት አውርተን ነበር። ያው ሥልጠናውም ይበዛበታል መሰለኝ። በተረፈው ጊዜም የሣራም ጉዳይ አለ። አገሩም እኮ የሰው ጭንቅላት ያጠዛል። እንኳን ለእንግዳው ላገሬውም የሚቻል አይደለም።” አለ። ስለ ሰሎሚና ስለ መላኩ ምንም ስለማታውቅ ወደዚያ ጉዳይ መግባቱ ትርጉም እንደሌለው በማሰብ። ለነገሩ አሜሪካ ሁሉም ሰው ጊዜ የለኝም ነው የሚለው... ጊዜያቸውን ወይ እዚህ ትተውት እንደሄዱ ወይም ለታክስ እንደከፈሉት ሁሉ። ጥፊፊያ በሞላበት አገርና ሁሉም ነገር በቀጠሮ በሆነበት አካባቢ የጊዜ አካሄድ እንደፈጣን ባብር ነው። ቁጭ ያለውም፣ የሚሮጠውም የባቡሩ ተሳፋሪ ነውና ቀልቡን ጥሎ እንደከነፈ ነው።

“አይ ደገና ከሆነ ጥሩ ነው። እስኪ ደውል በለው ባክህ። በተለይ የማይን ነገር ታቃለህ ሲጠፋ በጣም ነው የምታስበው። ሽረ በናትህ ዶክተር ግራስ እንዴት ናት? ተሽሎአት ቤቷ ገብታ ይሆን?” አለች አሁንም ጭንቀቷ ከድምፅዋ ላይ ሳይረግብ።

“አዎን... ደስ የሚል ነገር ነው። ባለፈው ሳምንት ከማገገሚያው ሆስፒታል እቤቷ ገባች። ግን ያው አደጋው ከባድ ስለሆነ ጥቂት ወራት ሳያስፈልጋት አይቀርም ፈጽሞ ለማገገሙ። የተረፈችው ልጇም አደጋው ሲፈጸም አይታ ነበር መሰለኝ አሁንም እንደተረበሸች ነው። ምን ይደረጋል ብለሽ ነው? አሳዛኝ ነገር እኮ ነው! አይጣል ነው?” አለ ቁሳሚው ሊሰናበት እየተጠጋው። የሣራ ጉዳይ ማርቆስን ሁሉም እንዳሳዘነው ነው። አጠገቧ ሆኖ በረዳት ደስ ያለው ነበር። አደጋው ከመድረሱ በፊት በስልክ ብዙ ያወሩ ነበር። ደጋግሞ በይስጠነቅቃትም እጁ ነገሩን

አክብዳም አላየችውም ነበር። እሱ ደግሞ ምንተስኖትን ለመልካም ባይሆንም ከፋ ለማድረግ ምንም የማይሳነው እንደሆነ ልቦናው አውቆታል።

“ውይ እናቴ ... ምን የመሰለች ገር ልጅ ... እንዲያው አይጣል እኮ ነው! ምን ቀን ነው እሱ እጅ ላይ የጣላት። ለሱም አልበጀው... ውይ ውይ እምዬ ማርያም መቼም አንቺ አውጪን እንጂ ምን ይባላል! ... ደግሞ ከሁሉ የሚያሳዝነው... የሕፃኗ ነው። አሁን እንዴት ነው ሰው የምትሆነው...? እንደኔ እንደኔ ግን ሻል ካላት እዚህ መጥታ ብትቆይ... ሳይሻል አይቀርም።... እዚያ አገሩን ባላውቀውም... ከሁሉም ነገር ሸሸት ማለቱ ሳይሻላት አይቀርም!... እዚህ እኛም አለን በቃ... ዋናው እኮ ፍቅር ነው... ሰውን የሚያክመው። ” አለች ሁሉም ምክርና መፍትሔ ለመጠቀም አቅም የማያንሳት መዐዛ።

“አይደል መዐዛ... እስኪ እንግዲህ እናያለን። ልጆቹ ሁሉ ደገና ናቸው?” አለ ማርቆስም ወሰድ መለስ ከሚያደርገው ሐሳብ ጋር እየታገለ “አዎን ሁሉም ደገና ናቸው። ካሳሁን በቃ ነጋ ጠባ ስላንተ ነው ወሬው። እኔ እንደ ማርቆስ ነው የምሆነው ነው... ልጆቹ ሁሉ እኮ እንዴት እንደ ወደዱህ... አንተ ግን ምን ዐይነት የሰው መውደድ እንዳለህ እኮ... ሽረ እኔምልህ ሰፊሰ... ደገና ነች? የኔ እናት... የሆነ እኮ አንጀት የሚበላ ነገር አላት። አሁንም አማርኛውንም አቀላጥፋ ሳትናገር አትቀርም። ከልጆቹ ጋር አልጋ ላይ ተቃቅፋ ሳያት የዚያን ለታ እኮ እንዴት ልቤን እንዳንበሜባቸው አትጠይቀኝ። ትገናኛላችሁ?” አለች ትገናኛላችሁ የምትለዋን ቃል ረገጥ አድርጋ።

“አዎን እጁም በቃ ወሬዋ ሁሉ ስለናንተ ቤት ሆኖ ነበር ከመቂ ከመጣን ወዲህ። ደገና ናት ያው አማርኛው ላይ በርትታለች። እኛንም ማረም ጀምራለች። ልጆች ስታስተምር ስለምትውልና ሥራዋም ስለሚያስገድዳት በፍጥነት እየለመደች ነው። እንዲያውም ባሬ ምሳ ላይ ቀጠሮ አለን... ሰዓቱም እየደረሰ ነው መሰል” አለ ማርቆስ ከባሻገር ያለውን የግድግዳ ሰዓት እያየ፣ አምስት ሰዓት ሊሆን ነው።

“በናትህ ሰላም በልልኝ። ጊዜ ካላት ስመጣ ባያት ደስ ይለኛል። እኔ እህትህ እንደሆነ ያለችኝን እንግሊዝኛም ቢሆን አሰልፌ መናገሬ አይቀርም።” ብላ ስትሥቅ እሱም አብሮ ማቀ።

“እኔ ምልህ እንዲያው ... ደፈርሸኝ አትበለኝ እንጂ... በቃ አብራችሁ ሳያችሁ... የሆነ ነገር ... አለ አይደል! ... በቃ ይገባሃል ... የኔ እናት ... ምን ዐይነቷ ናት አትበለኝ... ጥሩ ልጅ ትመስላለች።” አለች ሐሳቧን እንዴት መግለጽ እንዳለባት ግራ እየገባት።

ነገሩ የገባው ማርቆስ... ማቂን ለቀቀው፣ “አይ መዐዛ... አንቺ ኮ በቃ ደግ

ሰው ስለሆነኝ ነው... እኔንኝ ... እስኪ እናያለና... አሁን ግን ብዙም ገና አላውቃትም... ግን ልክ ነው ጥሩ ልጅ ትመስላለች።” አለ ምን ማለት እንዳለበት ግራ እየገባው። መዐዛም ለሱ እንደዚህ የምታስብለትና የምትጨነቅለት መሆኗ ገርሞታል።

“አይ ብቻ እስኪ አሰበው። ደግሞ ቁንጅናዋስ፤ ሰው መውደዱ...! እንጂ ብቻ አሰበው አንተ። በል አልያዝህ እዚያም ሰላም በልልኝ.. ስለዚህ ሰኞ አካባቢ ብቅ እላለሁ። እሑድ እደውልልሃለሁ። መሊን ደውል በለው እሺ ማርቆስዬ?” አለች እየተሰናበተችው። ስልኩን ከዘጋው በኋላ ደግሞ ሌላ እጅግም ልሁን ሊጥልበት ባላሰበው ጉዳይ ላይ ክብራት ሜረችበት። ማርቆስ ብዙም ሊያስብ አልፈለገም። ሶፊያ ምን እንደምታስብና ማንም እንደሆነች በብቃት የሚያውቃት አልመሰለውም። መዐዛ ግን አሁንም ማርቆስን ማስገረሟን አላቆመችም።

ማለት ያለባቸውን ሥራዎች ለረዳቱ ሰጥቶና ለምክትሉ ደውሎ አጭር የስልክ ስብሰባ ካደረጉ በኋላ ሶፊያን ለማግኘት ወደዚያው አቀና። ማርቆስ ሥራ ማከፋፈልና የበታችቹን በመወከል ስለሚሠራ፤ አዳዲስ ነገሮችን ለማየትና ዋና ዋና ጉዳዮችን ብቻ ለመሥራት ብዙ ጊዜ ይከፍትለታል። ሰዎች ቢያበላሹ ይማራሉ፤ ባያውቁም ይሠለጥናሉ ብሎ ያምናል። ከሥሩ የሚሠሩ ሰዎች የሚሰጣቸውን የመወሰን ሥልጣንና እምነት ሲያዩ፤ መጀመሪያ ላይ ይጨንቃቸዋል፤ ይፈሩታልም። የሚጠበቅባቸውን ውጤትና ታማኝነት እየተረዱ ሲመጡ መጀመሪያ ላይ ቢከብዳቸውም፤ ነገሩን ተረድተው ሲለወጡ፤ ለራሳቸውም ምን ያህል መሥራት እንደሚችሉ ሲያዩ ይገርማቸዋል። ጉዞ መስጠትና መቀበል እንዲሁም የተሰጠን ሥራ በጊዜ አለመጨረስና ከንቱ ምክንያት ማትረብ፤ በማርቆስ መሥሪያ ቤት የሚያስከፍለው ዋጋ ቀላል አይደለም። የመሥሪያ ቤቱ ስም ማርክስ ሲሆን በምሳሌ ታል Mark and Associates Resources & Creative Solutions (ማርቆስና ጓደኞቹ በተለያዩ ጉዳዮች ላይ አማካሪዎች እንደ ማለት) ሲሆን የሱን ስም በእንግሊዝኛ እንደ መግለጥም ነው።

ቴሌ መድኃኒ ዓለም ካለው ቢሮው ፊስቱላ ሆስፒታል ለመድረስ የመኪናው ጭንቅንቅ ካልበዛ ከዐሥራ አምስት እስከ ሃያ ደቂቃ ቢወስድበት ነው። በንተራ ቄራ ሳር ቤት አድርጎ ውስጥ ውስጡን ለመሄድ ነው ያሰበው። በመንገዱ ላይ ሁሉ መዐዛ ያለችውን ሲያውጣና ሲያወርድ፤ ማታ ከሰሎሜ አክስት ጋር ስለሚኖረው ቀጠሮም ሲያስብ ሳያውቀው ነበር በሩ ላይ የደረሰው። ትንሽም ቢሆን ቄራ አካባቢ ካልሆነ በስተቀር መንገዱ እምብዛም አልተጨናነቀም ነበር። የጦር ኅይሎች ሆስፒታልን አልፎ የቀጠና ሁለት ሙሉ ወንጌል ቤተ ክርስቲያንን አለፍ እንዳለ ወደ ውስጥ የሚያስገባውን መንገድ ይዞ ወረድ ሲል በስተ ግራ ነበር ሆስፒታሉን ያገኘው። አቅጣጫውን የመራችው የሶፊያ ሠዓሊ ጓደኛ ሚስት የሆነችው ሲስተር ተናኚ ነበረች።

ሶፊያ እንደ አገሯ የመንገድ ስምና ቁጥር በሌለበት ሰዎች እንዴት ሊላውን ሰው አቅጣጫ እንደሚመሩ ሁሉም ይገርማታል። “ከሸምሱ ሱቅ አለፍ፤ እንዳልክ አንዲት ደሳሳ ቢጫ የተቀባች ጠላ ቤት አለች፤ እዚያ ስታልፍ የምታገኛት በእሾክ የታጠረች አጥር ጋ ስትደርስ ወደ ቀኝ ታጥፈህ ብይ ሲጫወቱ ብዙ ሕፃናት ታያለህ፤ ከዚያም እዚያው ጋ ቆመህ የትዬ አምቡ ቤት ብትል ማንም መንገደኛ ያሳይሃል። እርግጠኛ ለመሆን ግቢው ዉስጥ የተሰጣ እህልና የተሰቀለ ያልደረቀ ልብስ ታያለህ።” የሚለው የመንገድ ምልክት አሰጣጥ ከሌላ አገር ለመጣ ሰው ተረት ተረት እንጂ ምራት አይመስልም። እዚህም አሁን አንዳንድ መንገዶች ስማቸው በየመታጠፊያው እየተጻፈ ስለሆነ ወደፊት ያለብዙ ችግር ሰው አድራሻ መጠቀም እንደሚችል ይታመናል። ፊስቱላ ሆስፒታል የት እንደሚገኝ ሶፊያን እንድታውቅ ያደረገቻት ሲስተር ተናኚ ናት። ባለፈው ስትመጣ ብዙ ጊዜ ከታማሚ ወጣት ሴቶቹ ጋር አሳልፋ ነበር። አሁን ደግሞ እነሱን ስለ ሥነ ሥዕል ጥበብ፤ ራስን ስለ መንከባከብና ውበትን ስለመጠበቅ በሳምንት ሁለት ቀን በበጎ ፈቃደኝነት ታስተምራቸዋለች።

ዋናው በር ላይ ደርሶ ጥበቃዎቹን ለማናገር ጠጋ ብሎ መስኮቱን ሲከፍት፤ አንድ በመካከለኛ ዕድሜ ላይ ያለ ሰው የደንብ ልብሱን እንደ ለበሰ በቁጣ ጠጋ ብሎ፤ “አቤት ምን ልርዳህ?” ሲለው፤ “እዚህ የምትሠራ ሰው ፈልጌ ነው ቀጠሮ ነበረኝ። ሶፊያ ትባላለች።” አለ ረጋ እንዳለ።

“ንርስ ናት ደክተር?” አለ ቆጣ ያለው ዘብ ጥርጣሬው ከፊቱ እየተነበበ።

“አይደለችም። የውጪ ዜጋ ናት። የበጎ ፈቃደኝነት ሥራ ነው የምትሠራው።” አለ ከዚህ በተሻለ እንዴት እንደሚያስረዳው ግራ ገብቶት።

ወደ ውስጥ ሄዶ ተመልሶ የመጣው ዘበኛ፤ “መግባት አይቻልም። አዙረህ እዚያ ጋ ጠብቃት። ካለች ደውለን እናስጠራለሃለን” ብሎት ሄደ። ማርቆስ ሁሉም ሆስፒታል መሄድ የሚያስጠላው፤ ከሕመሙ ይልቅ በር ላይ ያለውን የጥበቃዎቹን መንቃራ መስተንግዶና መዝገብ ቤት ያለውን ቅጥ ያጣ ዝርዝርክ ማናለብኝነት ስለሚጠላ ነው። ሕመምን የሚያባብሱ ታላላቅ ባክቴሪያዎች ናቸው ነው የሚለው። አያቱ ታመው ጥቁር አንበሳ ሆስፒታል ያየው አበሳ አሁንም አይረሳውም። ችግሩ የሚብሰው በመንግሥት ሆስፒታሎች ውስጥ ነው። መኪናውን ከዞረ በኋላ ሶፊያ ጋ ደውሎ መድረሱን ነገራት። ከሲስተር ተናኚ ጋ አብረው መጥተው አስተዋወቀቻቸው። ትንሽ ካወሩ በኋላ ሆስፒታሉን መጐብኘት ከፈለገ ሲመለሱ ልታሳየው እንደምትችል ስትነገረው።

“እ. ሲስተርዬ ዘበኞቻችሁ እኮ ቤተ መግሥት የሚጠብቁ ነው የሚመስሉት። አላስገባ ብለውኝ። አሁን እኮ በስልክ እንደሚጠሩዎት ሲነግሩኝ ነው እኔው ራሴ የደወልኩት።” አጭፈገግ ብሎ፤

“አይ ምን ያው ታውቀው የለ! ስትመለሱ በወዲያ በኩል ግቡ። ያው ሶፊ ታውቀዋለች። በዚያ በኩል ያሉት ይሻላሉ። በሌላ መልካም ምሳ።” አለች የሶፊያን እጅ እየለቀቀች። በበኛቹ ተናገሩ ሲያዩ ትንሽ የተለሳለሱ መሰሉ። ሲሰተር ተናገረ ብዙ ጊዜ በሥራ ከቆዩ ነርሶች መካከል አንዷ ስትሆን ሥራዋን በጣም ነው የምትወደው። በሽተኞቹም ሆኑ ሠራተኞቹ ደግነቷንና ተጫዋችነቷን በጣም ነው የሚያደንቁት። ጠየም ያለ መልክ ያላትና አጠር ያለች ናት፤ ዕድሜዋም አርባው ጅማራ ላይ ነው። ትላልቅ ዐይኖቿና ፈገግታ የማይለየው ፊቷ ሰጪን በቀላሉ ይሰባሉ። እያንዳንዱን በሽተኛ የምታውቀው በስምና በታሪክ ነው፤ ከሁሉም ጋር የምታሳልፈው ጊዜ አላት። ጊዜ እንኳ ካነሳት ቅዳሜና እሑድም ቢሆን መጥታ ትሠራለች። ሁሉም እንደ እናት ነው የሚያዩዋት። በሽተኛ ከተበደለ ግን ለማንም አትመለስም። ስትቆጣ ደግሞ ነብር ናት።

“እንዴት ነበር ቀንህ? ከቢሮ ነው የመጣኸው?” አለች ሶፊያ ፊቷን በመኪናው መስተዋት እያየችና እያስተካከለች። የለበሰችው አፈርማ ጉርድ ቀሚስና ብርቱካንማ ሹራብ አሳምሮአታል። ዘና ያለች ትመስላለች። ከማርቆስ ጋር ስትሆን ደስ ነው የሚላት።

“አዎን ከቢሮ ነው የመጣሁት። ደግሞ ሳልረሳው መዐላ... የመቁዋ ... ትዝ አለችሽ... በጣም ሰላም ብላሻለች። ምናልባት ሰኞ ሳትመጣ አትቀርም ... ከቻልሽ እናገኛለን አብረን።” አለ መዐላ ስለሱና ስለ ሶፊያ ያለችው ትዝ እያለው በውስጡ ፈገግ ብሎ ለራሱ። በርግጥ ሶፊያ ቆንጆዬ ልጅ ናት። ንጹሕና ጥንቁቅም። ለሕይወትና ለጥበብ ያላት ፍቅርም ማርቆስ ሊረደው ከሚችለው በላይ ነው። በሌላ በኩል ደግሞ መታወቅንና መቅረብን የማትፈልግና የምትፈራም ትመስላለች። አንዳች የሚረብሻትና በሽሽት እንደሚኖር ሰው ውስጧን የሚያስበረግጠው ነገር ያለ መስሎ ይሰማዋል ለማርቆስ። ነገር ግን ማንም የሌላት ብቸኛና ሰው በሌለበት ደሴት ላይ የምትንከራተት ምስኪን ሆናም ታሳዝነዋለች። በማያውቀው መንገድ ዛሬም ከልቡ ያልጠፋችውን ማርታን እያስታወሰችው ልቡን ክፍል ታደርገዋለች። በተለይ ስትሥቅ።

“አ አ... ማሳ... ያ ... እሷንም እንዴት እረሳታለሁ! በጣም ደግ ሰዎች ናቸው እኮ። በጣም ደስ ይለኛል ብናገኛት። ደግሞ የወይዘሮ ቢራቱን ሥዕል እየጨረሰኩት ነው እስኪ ታየዋለሁ። ባንድ ሳምንት ጊዜ ውስጥ ያልቃል። በቅርብ ጊዜ እንደሱም ደስ ብሎኝ የሠራሁት ሥዕል የለም። ደገና ናቸው እነሱ?” አለች እየተፍለቀለቀች

“በጣም ደገና ናቸው። እነሱም በጣም ነው የወደዱሽ። ካልመጣችሁ እያለች ነው። ግን እስኪ መላኩ ይምጣና እናያለን ብያታለሁ።” አለ ማርቆስ ወደ ዋናው መንገድ እየገባ።

“አሁ ... እኔም እንዴት ደስ እንዳለኝ ... ምን ዐይነት ደስ የሚል ቤተ ሰብ ነው! እኔ በቃ ለብቻዬ ሰላደግሁ ትልቅ ቤተሰብ ሳይ እንዴት እንደምቀና አትጠይቀኝ። ሁኔታዎች አልሞሉም እንጂ ብዙ ልጅ ነበር እንዲኖረኝ የምፈልገው።” ብላ ድንገት ትክዝ አለች። ከሶለን ጋር ስምንት ልጅ እንዲኖራቸው ነበር የሚያስቡት አራት የራሳቸው፤ አራት የማደግ።

“ሄይ ... ምንድነው ኅዘኑ ታዲያ... ገና ልጅ ነሽ... ዐሥራ ሁለትም ... ይኖርሻል!” አለ ማርቆስ ... እጎኗ ላይ እየከራከራት... እንደገና እየሣቀች... ከኅዘኗ ተመንጥቃ ወጣች። እንደዚህ ሲከራከራትና ሲቃለዳት የመጀመሪያው ሆኖ ቢገርማትም ደስ ነው ያላት። እሱም ምን ነካኝ ብሎ ራሱን ሳይታዘብ አልቀረም። የመዐላ ሐሳብም መሰለው የነገሩ መንሥኤ። “ማር...ከ ... በጣም ነው የምፈራው ሲከራከሩኝ... አንተ ልፊያ የምትወድ አይመስለኝም ነበር... ሁሌም በቃ ቁምነገረኛ የቢዝነስ ሰው አድርጌ እኮ ነው የምወስድህ!” ስትለው። “አዩ ሶፊ ... ሁላችንም እኮ ውስጣችን ልፊያ ያልጠገበ ሕፃን አዝለን ነው የምንዞረው። ለምን ትልቅ ስንሆን ከጨዋታ ርቀን ሣቅና ፈንጠዘያችንን ሥራችን እንደሚዘርፈን አላውቅም... ይቅርታ ስትተካገር ጊዜ እኮ... በቃ ሳላስበው ነው...” አለ ርኅራኄ በተሞላው ዐይን እያያት።

“አሁ ... እረ ምንም ይቅርታ የሚያስጠይቅ ነገር የለውም። ደስ ነው ያለኝ” ብላ ማርቆስ ላይ ያለውን እጁን ያዝ አደረገችው። “እኔ ምልህ መላኩን አዋርተኸው ታውቃለህ?” አለች ርኅራኄን ለመቀየርና ነገሩም ትዝ ሰላላት።

“እምም... ትናንት አዋርቼው ነበር። ደገና ይመስላል። ሣራም ተሽሏት ቤቷ ገባች አለኝ። ትልቅ እፎይታ ነው። ... አሁንም ምን ያህል ቀረው ብለሽ ነው። ግን ሥልጠናውን ከጨረሰ በኋላ አንድ ሁለት ሳምንት ከነሣራ ጋር መቆየት ሳያስብ አልቀረም። እኔ የምልሽ... ምንድነው መብላት ያማረሽ...?” ... አለ አሁንም ዋናውን መንገድ ሳይለቅ።

“ፒህ ... ጥሩ ፒህ አምሮኛል ... እዚህ ቅርብ አለ እንዴ?...” አለች... ከዐጉሩ ላይ ነጭ ክር ነገር እያነሳችለት።

“እው ... ብዙም ሳይርቅ ... አንድ ቤት አለ። ብዙ ጊዜ ጥሩ ፒህ አላቸው። ሜትሮ ፒህ ይለታል። እዚያ እንሂዳ። ጊዜ ካለን ሲሰተር እንዳለችው ሆስፒታላችሁንም ባየው ደስ ይለኛል። ይቻላል?” አለ ሣቅ እያለ።

“በጣም እንጂ... አንተ ጊዜ ካለህ። ጥሩ ነው እዚያው እንሂድ። አሁ ... የሣራን ነገር እኮ ሳስበው ይዘገንኛል። አሁን ምንድነው የምትሆነው ከዚህ በኋላ? በተለይ ለትንሿ ልጅ በቃ ልቤ ነው የሚደማው። መትረፏም ግን አንድ ነገር ነው።

ምን ዐይነት ንሉም ውስጥ ነው የምንኖረው ባክህ...?" አለች አሁንም ሐሳቧ ወሰድ መለስ እያደርጋት።

“እኔም ያንኑ ነበር ሳስብ የነበረው ወደዚህ እየመጣሁ። ግጭት የማይቀር የሕይወት ሐቅ ነው። ግጭትን ማስወገድ ባይቻልም አፈታቱ ግን ውጤቱን ይወስነዋል። ብዙ ሰው ደግሞ ግጭትን መፍጠር እንጂ መፍታት አያውቅም። ከቁጥጥር ውጪ የሆነ ቁጣና ሌላውን ለመስማት የማይፈቅድ ልብ መጨረሻው ጥፋት ነው። ብዙ ጦርነቶችም ሆኑ በየቤቱ ያሉ መከራዎች ግጭትን መፍታት ከማይችሉ አእምሮዎች የተመረቱ የሚፈንዱ ፈንጆዎች ናቸው” አለና መኪናውን ወደ ጥላ አስጠግቶ አቆመ። ወርደው ወደ ውስጥ ከገቡ በኋላ ብርሃን ወዳለበት አካባቢ ሄደው ተቀመጡ። የቤቱን ስፕሺያል ፒዛ በስሰ ደረቅ ቁጣ ላይ እንዲሠራላቸው አዘዙ። ሁለቱም የቀረበላቸውን ኮካ እየተጎነጩ ወሬያቸውን ቀጠሉ። ብዙም ሰው ስለሌለ ጸጥታውን ወደውታል። ዘመናዊ ቤት በመሆኑ ማታ ላይ ደመቅ የሚል፣ ቀን ግን እምብዛም ደንበኛ የሌለው ቤት ይመስላል።

“እኔ የምልሽ ... የነመላኩ ነገር በጣም እየከነከነኝ ነው። ሁለቱም ሰው ለማዋራት አሻፈረኝ እንዳሉ ነው። እኔ ግን አሁን የመጣው ቢመጣ ነገሩ ምን እንደሆነ ለማወቅ ቆርጫለሁ። ይሄም ግጭት ነው። ከምንተሰኛትና ከሣራ የባሰ ነው የነዚህ ደግሞ። ጥይት አውጥተው ባይጋደሉም፤ ወደ እርስ በርስ አልተወያዩ ወደ ለሰው ችግራቸውን አላማከሩ። ሁለቱም በጣም ጥሩ ልጆች ናቸው። ማንኛውም ችግር አጋጥሞሽ ለመላኩ ብትነግረውና ከሱ ጋር ሠላሳ ደቂቃ ካወራሽ፤ ችግሩን የሁለተኛ ክፍል ሒሳብ እስኪመስልሽ ነው የሚያቀልልሽ። ደግሞ ሲያዳምጥሽ። ለሎሚም ደግና ልበ ሰፊ ልጅ ናት። ነገር ግን ምን እንደሆኑ ጉዳዩ ፈጽሞ ሊገባኝ አልቻለም። ሁለቱም እኮ አንዱ ስለሌላው ማውራትም መስማትም አይፈልጉም።” አለ ግራ የተጋጣው ፊቱ ጨፍገግ እንዳለ።

“ያው እኔ የነበራቸውን ግንኙነት ስለማላውቅ መናገር አልችልም። ግን እንዳልከው ነው። መላኩ ምን ያህል የበሰለና ክፍት አእምሮ እንዳለው ለማወቅ ጊዜ አይፈጅም። ሰሎሚን እኔም እመሰክራለሁ ደግና የዋህ ልጅ እንደሆነች። ግን ያልገባኝ ከመጣች ወዲህ እኮ አንድ ጊዜ ብቻ ባጭሩ አዋርታኝ ነው የዘጋችኝ። ብደውልም፤ አሜይል ባደርግላትም በቃ አትመልስም። ከዚያ በኋላ ምን ማድረግ እንዳለብኝ አላወቅሁም። ያው በጋራ የምናውቃት ስንክሳር ስለሆነች እሷን ልጠይቃት ሞክራ አንቺን ብቻ ሳይሆን ቤተ ሰቡን ሁሉ ነው የዘጋችው። ንዘኑ ስለጐዳት ነው ርቃ ገጠር የሄደችውም። ጊዜ እንስጣት ነው ያለችኝ። አንተንም ያው እንደነገርከኝ ምንም ልታናግርህ ፈቃደኛ ስላልሆነች...በቃ እኔንጃ...” አለች ሐሳቧን እንዴት እንደምትጨርሰው ግራ ስለገባት “እስኪ ንገራኝ ... እዚያ ቺካጎ የነበረው ሁኔታ ምን ይመስል ነበር? ማለቱ የሰሎሚ ቤተ ሰብ... ጓደኞች ካሉ? ደግሞ እንዴት ተዋወቃችሁ ከስንክሳር ጋር?” አለ አሁንም ከየት እንደሚጀምር ግራ

የገባው ማርቆስ።

“ቺካጎ ... ያው እኔ በደረሰኩበት ቀን ነው ሶለን የሞተው። ካውሮፕላን ማረፊያ የነሰሎሚ ጓደኛ ክብሮም ይባላል እሱ ነው የተቀበለኝ። በጣም ጥሩ ልጅ ነው። እሱም ሃኪም ነው እዚያው። ብዙ ነበር የረዳኝ እኔንም በዚያ ዕለት። መድኃኒት ለወንድሜ ይዘሽለት ትሄጃለሽ ብላ ሰሎሚን ጠይቃት ስለነበር እሷ ናት ያስተዋወቀችን ከስንክሳር ጋር። ይሄ የሆነው ልመጣ ጥቂት ቀን ሲቀረው ነው። በጣም ምስጢረኛና ብልጣብልጥ ልጅ ትመስላለች። ብዙም አትገባኝም።” አለች የነገረችው ነገር ብዙም የሚጠቅም ስላልመሰላት ተከሻሻን እየሰበቀች።

“እኔንጃ አልገባኝም ብቻ... ቆይ የስንክሳር ከዚያ እዚህ መመላለስ፤ ... አሁን ደግሞ ከመላኩ ጋር በጣም የተቀራረቡ ይመስላል። እንዲያውም በቀደም ስደውልለት ካንሳስ አብረው ነበሩ እነሣራ ቤት። ሁለቱንም ትቀርባቸዋለች። ግን ምን እንደሆኑ እንደማታውቅና ሁለቱም አንዳቸው ስለሌላው ለመስማት አሻፈረኝ እንዳሉ ነው የነገረችኝ ባለፈው ከመሄዴ በፊት። ምን ሊሆን ይችላል ሁለቱንም ይህንን ያህል እስካለመተያየትም ሆነ አንዱ ስለሌላው መስማት እስከማይፈልግ ድረስ ያንገሸገሻቸውና ሕይወታቸውን ሊያመሳቅል የቻለው?” አለ ማርቆስ የችግሩን እምብርት የደነቀለ ያህል እየተሰማው።

“ተነጋግረው ካልሆነ የተጋጨት ... ሌላ ሰው የሰጣቸው ሁለቱንም ይህንን ያህል የሚያስመርር ነገር መኖር አለበት። ጥያቄው ግን ማን እና ምንድን ነው የሚለው ነው።” አለች እሷም የሱን ሐሳብ የበለጠ እያጠራችለት።

“ማን የሚለው ለጊዜው ለእኔ ሁለቱንም የሚቀርብና ይህንን ማድረግ የሚችል ከስንክሳር ሌላ አይታየኝም። ለምን...? ... እኔንጃ ስንክሳር አግብታ አሜሪካ ከመሄዴ በፊት ከመላኩ ጋር ጓደኞቹ ነበሩ። አሜሪካ ለመሄድ ካላት ጠንካራ ፍላጎት የተነሣ እሱን ትታ ሌላ ሰው አግብታ ነው የሄደችው። ያም የመላኩን ልብ በጣም ነበረ የሰበረው እንደነገረኝ። አሁን ደግሞ ፈትታ ለብቻዋ ነው ያለችው። እኔንጃ በቂ ምክንያት ከሆነ ይሄ። ግን ለምንድነው ባለፉት ወራት ውስጥ ስንክሳር ይሄንን ያህል በመላኩ ሕይወት ውስጥ እንዲህ ገብታ የተገኘችው... አላውቅም። እስኪ እንዲያው ለማሰብ ያህል እሷ ናት እንበል። ግን ምን ብትላቸውና እንዴት ብታደርግ ነው ይህንን ያህል ልትቆጣጠራቸው የቻለችው...” አለ የመጣውን ፒዛ ለመብላት እጃቸውን ታጥበው እየተመለሱ። ሁል ጊዜ እንደሚያደርገው አማትቦ አጠር ያለ ጸሎት አድርጎ መብላት ጀመሩ።

“እንዴት ነው...? ወደድሽው” አለ እሱም የያዘውን ቁራሽ እየገመጠ። እሱ በጁ ቁራሹን አጥፎ ነው መብላት የሚወደው። እሷ ደግሞ በባላና በሹካ እየቆረጠች እንደ ሠዓሊነቷ እየከሸነች።

“እም...ም... አሪፍ ነው ... በጣም ነው የወደድኩት...” አለች እኗ ውስጥ የሞላውን ጉርሻ እንደያዘች በፈገግታዋ እያረጋገጠች።

“እም ... እና... ለማንኛውም ዛሬ ማታ የሰሎሜ አክሰት ስለነሰሎሜ ልታወራች የምትፈልገው ነገር እንዳለና ተገናኝተን መነጋገር እንዳለብን ነግራች ቀጠሮ ይዘናል። አያቷም ይኖራል። ሁለቱም መላኩን በጣም ነው የሚወዱት። እንግዲህ አንድ የሆነ ፍንጭ እዚያ ካገኘን እናያለን። የሆነ ሆኖ ግን እሱንም እዚያም ማናገራ አይቀርም አሁን። የፈለጉትን መሆን ይችላሉ። እውነቱ ታፍኖ ሊቀር ግን አይችልም። ፈጽሞ አይገባኝም ... እንደዚህ ዐይነት ለንግግርና ለውይይት ዝግ የሚሆኑ ግትር ሰዎች መሰለውኝ አያውቁም ነበር...” አለ ማርቆስ አሁንም የመላኩና የሰሎሜ አካሄድ ፈጽሞ ሊገባው ስላልቻለ። የሐሰት ጉልበቱ እውነትን መሸፈኑ ሲሆን የእውነት ጉልበቷ ደግሞ ብትቀበርም አለመሞቷ ነው። ሰውና ጉዳዩ ሳይሞቱ ከተደረሰባት እውነት በትንሣኤ ለሁሉም ሕይወትን መስጠቷ አይቀርም። እውነት የሕይወት፣ ሐሰት ደግሞ የሞት ዘር ናቸውና። ግን ለምን ይሆን ሐሰትን ማመን እንዲህ የሚቀለው?

“ጥሩ ሐሳብ ነው። እንዳልከው ግራ የሚያጋባ ነገር ነው። እኔንጃ ሌላ ምን ማለት እንዳለብኝ ... ታዲያ ትደውልልኛለህ ካወራችሁ በኋላ?” አለች እዚያ ለጉዳዩ የምትችለውን አስተዋዕክ ለማድረግ በመፈለግ።

“አሁም... አዎን ... እስኪ እናወራዋለን። እኔ የምልሽ ኤግዚቢሽንሽ እንዴት እየሄድ ነው? ከሲስተር ባል ጋር አብራችሁ ነው የምታቀርቡት? ምንድነው መሪ ሐሳቡ?” አለ የጉዳዩን ርእሰ መቀየር ስለፈለገ።

“ጥሩ ነው ... በጣም። በተለይ ያው ከሴቶች ሕይወት፣ ከተዛባ ማንበራዊ አተያይፍ ጭቆና ጋር የተያያዘ ነው። እንደ ፊስቱላ ሕመምና የሴቶች ጥቃት... ያለውን ሚዛን ያጣ የኅብረተ ሰብ ባህላዊ እውነታዎች የሚያሳይ ነው። ጥሩ የሚሆን ይመስለኛል። ብሶት አዘል ሳይሆን የወንዶችን በጎ ተጽዕኖ፣ የሴቶችን ኅላፊነትና ለችግሩ የሚያደርጉትን አስተዋዕክ እንዲያሳይ ተደርጎ ስለሚሠራ ሁሉንም የሚያሳትፍ ይመስለኛል።” አለች ፊቷ ፈካ እያለ።

“በጣም አሪፍ ይመስላል... ለሕዝብ ከመለቀቁ በፊት በዘመድ ጀግናውን ማየት ይቻላል?” አለ ማቅ እያለ።

“አ ... ያ... ትንሽ ጊዜ ሰጠኝ ... ከሁለት ሳምንት ምናምን በኋላ... በጣም... በነገራችን ላይ የወይዘሮ ብሪቱን ሥዕል ነው የኤግዚቢሽኑ መሪ ሐሳብ ማንጸባረቁያ ለማድረግ ያሰብኩት... ንቅሳቱ (ዘ ታቱ) የሚል ርእሰ ሲሆን የሚኖረው ባጠቃላይ ሴቶች በኅብረተሰቡ ውስጥ የሚደርስባቸውን ጥቃት፣ መዘንጋትና መከራ ሁሉ በንቅሳቱ ውስጥ ለማሳየት ነው ሐሳቡ። ንቅሳቱ ... ሕይወታቸውም፣ ትዝታቸውም፣

መከራቸውም፣ ድል መንግታቸውም፣ ውበታቸውም ሆኖ እንዲታይ ነው ዐላማው። በታ በጣም ደስ እያለኝ ነው የሠራሁት... እስኪ ታየዋለሁ...” አለችው የበለጠ እየተፍለቀለቀች።

“ዋው... ሶፊ... ይታየኛል ... በጣም ትልቅ ሥራ ነው እየሠራሽ ያለሽው... የምረዳው ነገር ካለ ... ግን ሁሉም አታስቢ... አለ አይደል ... ምንም ነገር ... በጣም በደስታ ነው...” አለ፣ ካይኑ የደግነቱ ጨረር እየወጣ ሲያሞቃት ተሰማት። እጁን በጄ ይዛ ትከሻው ላይ ዘንበል ብላ፣ “አመሰግናለሁ... አስካሁንም ያደረግኸው ቀላል አይደለም” አለችው። እሱም ትከሻዋን መታመታ አድርጎ።

“ብራሾ... ሶፊ... ብራሾ ... በጣም የሚያከራ ሥራ ነው እየሠራሽ ያለሽው” አለ። ሶፊያ የተናገረው ከልቡ መሆኑን አውቃ እውነተኛ ደስታ ተሰማት። ለነገሩ እርሱ ካንገት በላይ ማግባስ አይችልበትም።

“አህ ሰአቱም ሄደ እኮ ... እንሄድ አይደል... ቡና እዚህ እንጠጣ ወይስ...” አለ ሒሳብ እንዲመጣላቸው ምልክት እያሳየ ላስተናግጃ።

“አህ ... ሲስተር ቡና እጋብዝሃለሁ፣ ደግሞም አስገብኝሃለሁ፣ ብላ የለ! እዚያው እንሄድ” አለች ሶፊያ መታጠቢያ ቤት ለመሄድ እየተነሣች።

ሒሳባቸውን ከፍለው እየተቃለዱና የባጥ የቆሙን እያወሩ ሆስፒታሉ ሲደርሱ በጓሮ ባለው በር ገብተው በሠራተኞች መኖሪያ አካባቢ መኪናውን አቁመው ሲስተር ተናኝ ጋ ሲደውሉላት፣ እዚያው ግቢ ውስጥ የምትኖር ሌላ ነርስ ጋ እንዳለች ስለነገረቻቸው አብረው ወደዚያው ሄዱ። ግቢው ንጹሕ፣ የቤቶቹ አሠራርና አያያዝም እዚህ አገር ካሉት ሆስፒታሎች ሁሉ ይለያል። ውጪ አገር ያለ ዐይነት ስሜት ነበር የተሰማው። ሁሉም ሕንጻዎች ነጭ ቀለም የተቀቡ ሲሆኑ የግቢው ልምላሜና ትልልቅ ዛፎች አንዳች ዕረፍትን የሚሰጥ ነገር አላቸው። በሚዳው ላይ ያሉት አበቦችና ትናንሽ ተክሎች፣ በየሕንጻው መካከል ያሉት የቆዩ ዛፎችና ራቅ ራቅ ብለው የተሠሩት የሆስፒታሉ ልዩ ልዩ ክፍሎች በትክክል ተሰባጥረው ሆስፒታሉን ገነት አስመስለውታል።

ሠራተኞች ብቻ ካልሆኑ በቀር ታማሚዎች ሁሉ ሴቶች፣ ብዙዎቹ ደግሞ በጣም ወጣትና ከየገጠሩ የመጡ ናቸው። የሁሉም ችግር ተመሳሳይ ነው። ሆስፒታሉን የጀመሩት በጊዜው የነበረውን የአዋላጅ ነርስ ትምህርት ቤት ለመምራትና ለማስተማር የመጡ ሁለት አውስትራሊያውያን ደብተሮች ባልና ሚስት ሐምሊን የሚባሉ ናቸው። የዛሬ ኅምሳ ዓመት ግድም ነበር ወደ ኢትዮጵያ የመጡት። የፊስቱላ ችግር ምን ያህል ከባድና አስከሬ እንደሆነ ካወቁ በኋላ፣ ከንፈር በመምጣጥ ሳይሆን ያለፉት ዛሬ በዓለም ላይ ብቸኛ የሆነውን የፊስቱላ ህክምና የሚሰጥ ሆስፒታል በመጀመር ነው። ባለቤትዬው ቢሞቱም አሁንም ድረስ

ሥራውን የሚያስተዳድሩትና የሚመሩት የዕድሜ ባለጸጋዋ ሴቷ ዶክተር ሐምሌን ናቸው። ወደ ሠራተኛ መኖሪያው ሲደርሱ ሶፊያ ከፊት እየመራችው በሩን ስታንኳኳ፣ ማርቆስ ወደ ምዕራብ አቅጣጫ ካባ ወደሚባለው የድንጋይ ማምረቻ ገደል ቁልቁል መመልከት ጀመረ።

በአጠገቡ የሚወርደውም ወንዝ በፍሰቱ ቀጥሏል። የሆስፒታሉ መሥራች ዶክተር ሐምሌን የጻፉትም 'በወንዙ አጠገብ ያለው ሆስፒታል' የሚለው ታዋቂ መጽሐፋቸው ይህንኑ ወንዝ መሠረት አድርጎ የተዘጋጀ ነው። 'the hospital by the river' ነው በእንግሊዘኛ። ድሮ ውሃው ንጹሕ ነበር አሉ፣ ዛሬ ግን ሁሉም የሽንት ቤቱንና የቤቱን ቆሻሻ ሁሉ እየለቀቀበት የተመረዘ ውሃ ሆኖአል። የሰው አእምሮም እንደ ወንዝ ነው። ውስጡ በተጨማሪበት ሐሳብ መሠረት ወደ የደፈረሰ መርዘኛ አስተሳሰብን ይዞ በሃደበት ሁሉ ይነጉዳል። ወይም ለፊውስና ለሕይወት የሚሆን ንጹሕ አስተሳሰብን ይዞ ተፈጥሮንና ሰዎችን የሚያድስ ይሆናል።

እቤት ሲገቡ ሲሰተር ተናኝና ጓደኛዋ ሲሰተር ደስታ ሲጫወቱ ደረሱ። ቤቷ ቅልብጭና ጽድት ያለች ስትሆን አንድ መኝታ ቤት ያላት ሳሎኗና ማብሰያ እቃ ቤቷ አንድ ነው። በደንብ የተያዘችና በቂ ብርሃን ያላት ናት። እንማርቆስ ከተቀመጡ በኋላ ቡናና ኩኪስ አቅርበውላቸው እነሱም ወሬውን ተቀላቀሉ። ማርቆስም ቀስ እያለ አንዳንድ ጥያቄዎችን ሲጠይቅ ከቆየ በኋላ ሶፊያ የምታስተምርበት አንድ ክፍል ጊዜ ስለነበራትና መሄድ ስላለባት፣ ስትወጣ ሲሰተር ተናኝም ይዛው ልታስገብኘው አብረው ወጡ ለቡናው አመስግነው።

በዛሬቹ መሃል ባለው የእግረኛ መሄጃ ላይ ወደ ዋናው ሆስፒታል እየሄዱ።

"ሲሰተር ፈጽሞ እንደዚህ ዐይነት የሚያምር ሆስፒታል አልጠበቅሁም። የሚገርም ነው። በደንብ ነው የተያዘው። አሁንም መሥራቾቹ ናቸው የሚያስተዳድሩት?" አለ ያለውን ብዙ ጥያቄ ከማገነባት በፊት ለማሟላቱ ያህል።

"አዎን ባልየው ሞተዋል። ሚስትዮዋ አሉ። አሁንም እሳቸው ናቸው ሁሉንም የሚያስተዳድሩት። አሁን ግን እያረጁ ስለሆነ እንዴት እንደሚሆን ርግጠኛ አይደለሁም። ብዙውን ገንዘብ ከያገሩ የሚያሰባስቡትም እሳቸው ናቸው። ህክምናው በጣም ውድ ቢሆንም፣ ሁሉም በሽተኛ በነጻ ነው የሚታከመው። ደግሞም በጣም ረጅም ጊዜ የሚወስድ፣ ትዕግሥትንና ርኅራኄን የሚጠይቅ ሕመም ነው። በነገራችን ላይ ልጃቸውን በወላጆቹ የተጀመረውን ሥራ ያግዛል። በተለይ አባቱ ካለፉ ወዲህ።" አለች ከፊት ከፊቱ እየሄደች።

"አበቦቹ ደግሞ እንዴት ያምራሉ የከተማችን ... መናፈሻ ፓርኮች እንኳ እንዲህ አያምሩም እኮ።" አለ አሁንም በግቢው ማማር የተመሰጠው ማርቆስ።

"አዎን አየህ እዚህ ሰዎቹ ለግቢውም ለበሽተኛውም እኩል ትኩረት ነው

የሚሰጡት። በሽተኛ እያከምከ ቤቱን ብታፈርሰው ምን ጥቅም አለው ብለህ ነው? አሁን ያሉትን የመንግሥት ሆስፒታሎችና የግሎቹን ብታያቸው፣ ከጽዳት ጽዳት የላቸው፣ ከጥራት ጥራት... መታከሚያ ሳይሆን መታመሚያ ነው የሚመስሉት። አሁንም አብዛኛው ሆስፒታል በቃ ግቢው ሁሉ ሕንጻ ተጠፍጥፎበት ተጠፍጥፎበት የአንድ ዛፍ ማብቀያ ቦታም ወደፊት የሚኖር አይመስለኝም። ሰውን የሚፈውሰው መድኃኒቱ ብቻ ሳይሆን ቤቱም እኮ ነው!" አለች ዞር ብላ እያየችው።

"ይገርማል! ግን እኔ እምልሽ ባለማወቁ አትታዘቢኝ ... ፈስቱላ ሲባል ከወሊድ ጋር የተያያዘ ችግር እንደሆነ ምናምን አውቃለሁ። ግን ምን ማለት ነው... እንዲያው የህክምና ቋንቋ በማይገባው ሰው ቋንቋ ብታስረጃኝ" አለ ትንሽ እያመነታ።

"በጣም ጥሩ ጥያቄ ነው። አክቷለ ... ብዙ ሰው እንደሚያውቅ ያስመስላል እንጂ ህክምና ክፍልተማርክ ወይም ገብተህ ካልሠራህበት እንዴት ልታውቀው ትችላለህ?...ቆይ እንዲያውም እዚህ ክፍል ውስጥ ግድግዳው ላይ ሥዕሎች ስላሉ እነሱን እያሳየሁ ላስረዳህ..." ብላ ይዛው አንድ የምርመራ ክፍል ውስጥ ገባች።

"ፈስቱላ ማለት ቃሉ ሁለት የተለያዩ የሰውነት ክፍሎችን ተፈጥሮአዊ ባልሆነ መንገድ የሚያገናኝ ቀዳዳ ወይም መንገድ ማለት ነው። አሁን የሴቶችን የሰውነት ክፍል እዚህ ጋ እንደምታየው፣ በታችኛው ሆኖችን ላይ ከላይ በኩል የፊኛ ከረጢት አለ፣ ከሱ ጀርባ ከፍ ብሎ ጽንሰ አቃፊ ማሕፀን፣ ወረድ ብሎ ደግሞ ውጫዊው የማሕፀን ክፍልና በውጭ እስካለው የሴት ልጅ ብልት ድረስ የሚገኘው መተላለፊያ አለ። ከዚያ በስተጀርባ ደግሞ የአንጀታችን የመጨረሻው ክፍል የሆነው ሰገራ የሚያልፍበት ሬክተም የተባለው ነው ያለው። ስለዚህ ማሕፀንና መተላለፊያው ከፊት በፊኛ፣ ከኋላ ደግሞ ከፊንጢጣ በላይ ባለው ያንጀት የመጨረሻው ክፍል መሃል ነው ያለው። ከፊኛ ፊትና ከሬክተም በስተኋላም የማሕፀን አቃፊ አጥንቶች ናቸው ያሉት። በወሊድ ጊዜ እንግዲህ የሕፃኑ ጭንቅላትና ሰውነት በዚህ ጠባብ የማሕፀን ክፍል ማለፍ አለበት። ይህም የምጥ እጅግ አስቸጋሪው ደረጃ ነው።" አለችና የምትለውን ተረድቷት እንደሆነ ፈቷን አየት አደረገች። ከዛም ያለችውን በስዕሉ በማስደገፍ ካሳየችው በኋላ

"በተለይ በተመጣጠነ ምግብ እጥረትና ዕድሜያቸው ለዐቅመ ወሊድ ያልደረሱ በጣም ወጣት ሴቶች አርግዘው ለመውለድ ሲሞክሩ፣ በማሕፀን መተላለፊያ ያለው የልጅ ጭንቅላት የማሕፀኑን ግድግዳ ከፊኛና ከሬክተም ጋር በአጥንቱ ላይ አጣብቆ ለረጃም ሰዓት ሊያቆየው ይችላል። የልጁ ክብደትና መጠን ትልቅ ከሆነ ወይም አቀማመጡ በወሊድ ጊዜ የተዛባ ከሆነ ደግሞ ችግሩ የባሰ ይሆናል። ችግሩ ያጋጠማቸው በቶሎ ወደ ሆስፒታል ሄደው መፍትሔ ካላገኙና በዚህ ሁኔታ በምጥ ውስጥ ከቆዩ፣ ከአጥንት ጋር ተጣብቆ የቆየው የማሕፀናቸው

ክፍልም ሆኖ የፈኛቸውና የአንጀታቸው ክፍል በቂ ደም ስለሚያገኝ በአካባቢው ያሉ ሌሎች ይሞታሉ። ይህም ከዚህ የተነሣ ከሚመጡ የወሊድ ቁስለቶች ጋር ተያይዞ በሚፈጠር ኢንፌክሽን ታግቦ ፊስቱላ የምንለውን ቀዳዳ በፊኛና በማህጸን ወይም በሬክተምና በማሕሀን መካከል ወይም ሁለቱንም ይፈጥራል። ቶሎ ህክምና ካላገኘ ሊሰፋ ይችላል። ከዚህም የተነሣ ሽንታቸውንም ሰገራቸውንም መቆጣጠር ወደማይችሉበት ደረጃ እንዲደርሱ ስለሚያደርጋቸው፣ ሰገራና ሽንታቸው እየተቀላቀለ በማሕሀናቸው ያለማቋረጥ እንዲፈስ ያደርጋል።” ስትል ነገሩን በአይነ ህሊናው እያየ ነገሩ ዝግንን ብሎት ፊቱን ጨምዶ ፊታ ሲያደርግ ልቡ ግን የበለጠ በህዘን ተመታ። እሷም በስሜት ሆኖ ማብራሪያዋን በመቀጠል

“ይህም የሚፈጥረው መሸማቀቅና ማሳበራዊ መገለል ምን ሊሆን እንደሚችል መገመት ትችላለህ። ትዳራቸውን ያጣሉ ማንም ከነሱ ጋ መሆንም መኖርም አይፈልግም። እነሱም ቆሻሻ እንደነካው ርኩስ ዕቃ ከቤተ ሰብም ከጎበረተ ሰብም ተገልለው የአካል ብቻ ሳይሆን የመንፈስም፣ የስሜትም፣ የማሳበራዊ ሕይወትም ስለባና ስንኩል ይሆናሉ። ይሄ ነው እንግዲህ ፊስቱላ ማለት። ሌላው እንግዲህ ያለ ዕድሜ በሕፃናት ላይ በሚደረግ የወሲብ ጥቃት፣ ለካንሰር በሚደረግ የጨረርና የቀዳ ህክምና በመሳሰሉ ምክንያቶች ሊፈጠር ቢችልም፣ ያ በጣም ጥቂት ፐርሰንቱ ነው።” ብላ ረጂም ገለጻዋን ጨርሳ ዝም ስትል ክፍሉ ለአጭር ጊዜ ጸጥ አለ።

“አህ ማይ ጋድ እንዴት የሚያሳዝን ነው! በቃ ዝም ብሎ ወሬ እንጂ ችግሩን እንደዚህ አይቼውም ሆነ ፈጽሞ እንደዚህ ገብቶች አያውቅም ነበር። እና እነዚህ እዚህ ያሉዋችሁ ሕመምተኞች ሁሉ ይህ ችግር ያለባቸው ናቸው ማለት ነው?” አለ በግቢው ውስጥ ያያቸው ብዙ ሌቶች በዚህ ስቃይ ውስጥ ያለፉ መሆናቸውን ሲያስበው እየዘገነነው።

“ይገርምሃል ካለው ችግር አኳያ ሲነጻጸር እዚህ የምታየው የጠብታም ያህል አይሆንም። ይሄ ማዕከል ከተከፈተ ጀምሮ እንኳ ከሠላሳ ሺህ በላይ ሴቶችን ነው ያከምነው። አሁን ደግሞ በየክፍሉ ሀገሩ ማእከላትን እየከፈትንና ሃኪሞችንም እያሠለጠንን ነው። በሃያ አንደኛው ክፍለ ዘመን ሰው በዚህ ዐይነት ሥቃይ መከራውን ሲበላ አሳዛኝ የሕይወት ገጽታ ነው” ብላ ሲስተኝ ፊቷ በጎዘገዝ ጥላ ተሞላ።

“አህ ማይ ... ሰላሳ ሺህ?!” ብሎ በደነገጠ ፊት ወደ እርሷ እያየ “ግን አብዛኛው ሕመምተኞች ከየት ነው የሚመጣው? ማለቱ ከየት አካባቢ?” አለ።

“ከሁሉም ቦታ ነው። ያው በብዛት ከገጠር ነው፣ የገጠር ሴት ልጆች ያለዕድሜያቸው አግብተው ስለሚያረግቡና ለህክምና ርዳታና ለማዋለድ

አገልግሎት ሩቅ ስለሆኑ ችግሩ እዛ ነው በዋናነት የሚታየው። መገመት እንደምትችሉው ርዳታ ሳያገኙ የሚሞቱትንም ቤቱ ይቁጠራቸው። እነዚህ እንግዲህ ከዚያ የተረፉት ጥቂቶቹ ናቸው። ሰው ደግሞ እንዴት አድርጎ እንደሚያገልግላቸውና መከራቸውን እንደሚያበላቸው አትጠይቁኝ። አስቸጋሪው ህክምና መጀመሪያ ላይ ቀዳዳውን ደፍኖ ማስተካከል ይመስለን ነበር። አሁን አሁን ግን ችግሩ ያለው በማሕሀናቸው ላይ ብቻ ሳይሆን ስለ ራሳቸው ባላቸው አመለካከት፣ በራስ መተማመናቸው፣ በሰብአዊ ክብራቸው በቃ ምን ልበልህ በማንነታቸውም፣ ሁሉ ነገራቸው ነው ዐብሮ የሚሸነቁረው። ያ ደግሞ በቢላዋ ቀደህ፣ በክር ሰፍተህ የምታስተካከለው አይደለም።” ብላ የችግሩን መጠንና ጥልቀት በሙያ ችሎታዋና በሴትነት ልቧ ስትገልጽለት የሴቶቹን እጣ ፈንታና ፍጻሜ ለማወቅ የጓጓው ማርቆስ

“እኔ ምልሽ ሲሰተር ታዲያ ይህንን ሁሉ ችግር ለመፍታት ከሕክምናው በኋላ ምን ታደርጉላችኋለሁ?” አለ።

እ...ም...ም... ከህክምናው በኋላ ደግሞ እነሱን መልሶ ማቋቋምም ሌላው ትልቁ የህክምና ተግባር ነው። ስራው ጊዜ ይወስዳል ደግሞም ትዕግስትና ብዙ ገንዘብም ያስፈልገዋል። እንጂ ካወቅኸው አላውቅም ‘የደስታ መንደር’ የሚባል አለ፣ ድሮ ታጠቅ ጦር ሰፈር የነበረበት ቦታ። አሁን ነርሶችን ማሠልጠኛና መልሶ ማቋቋሚያ በዚያ ስፍራ አለን። መሄድ ከፈለግህ ሶፊያ ታውቀዋለች። እንዲያውም ወደዚያ እየሄደች ማንበብና ከተማሪዎቹ ጋር መሥራት ትወዳለች።” አለችና ስዕሎቹ ካሉበት ግድግዳ ዞር እያለች

“እስኪ ህክምና የሚሰጥባቸውን እንዳንድ ክፍሎችን ደግሞ ሳሳይህ” በማለት ይዛው ሕመምተኞች የሚተኙበትን ክፍል፣ የራጅና የላብራቶሪ ክፍል፣ የጸሎትና የጥምና ክፍል፣ የሠራተኞች መዝናኛ ካፌ፣ የቀዳ ህክምና ክፍሎቹንና የፊዚዮ ተራፒ ክፍሎችን አሳየችው።

“ዶክተር ሐምሊን የለችም እንጂ አስተዋውቅህ ነበር። እንዴት ዐይነት ጥሩ ሰው መሰለችህ!” ብላ በሃኪሞች ቢሮ አካባቢ ዞረው ብዙ በማገገም ላይ ያሉ ታኩሚዎች ተሰባስበው ወደሚጫወቱበት ስፍራ ይዛው ሄደች። እሷን ሲያዩ ሲስተር ሲስተር እያሉ እየተንጫጨ፡ ከበቡዋት። ከአንድ ቅድስት ሴት ጋር እንዳለ ነው ማርቆስን የተሰማው። በዚህ ስፍራ የሚሠሩትን ሰዎች ሁሉ አከበራቸው። የተወሰኑትን እየጨበጠ ተዋውቆ ትንሽ አወራቸው። እንዲት ትንሽ ልጅ ግን ከአእምሮው አልጠፋችም።

ተለይተዋቸው ሲሄዱ “ሲስተር ያቺ ጠይሟ ትንሽ፤ ልጅ አንቺ ላይ ተጠምጥማ የነበረችው ... እሷም በወሊድ ነው ማለት ነው...” ብሎ እንዴት መጠየቅ እንዳለበት ሰላላውቀ አንጠልጥሎ ተወው። ጥያቄው የገባት ሲስተር ተናኝም፡ “እይ

አይ... በርግጥ እሷን የሚያህሉም ልጆች አጋጥሞኛል፤ በወሊድ ጦስ እንዲህ ዐይነት ችግር ያጋጠማቸው። እሷ ግን አጎቷ ደፍሮአት በተፈጠረባት ቁስለት ነው ፊስቱላው የተፈጠረው” ስትለው ወንድ መሆኑ እስኪያሳፍረው ዘገነነው።

“አላውቅም በምን ዐይነት ጨካኝ ዓለም ውስጥ እንደምንኖር... ያሳዝናል...” አለና ዝም ብለው ሶፊያ ወዳለችበት ቦታ ተመለሱ። እዚያም አንድ ዛፍ ሥር ቆም ብለው አንድ ዐሥር ደቂቃ ለሌሎች ጥያቄዎቹ መልስ እየሰጠችው ቆዩ።

“ሲስተር የምገልጽበት ቃል የለኝም። ብዙ ነገር ነው የተማርኩት ... እንኳን መጣሁ። የምትሠሩት ሥራ ከማስበው በላይ ነው የሆነብኝ።” አለና ዝም አለ።

“አዎን እኔም መጀመሪያ ስቀጠር ሥራ ብቻ መስሎኝ ነበር። አሁን ግን ሕይወቴ ሆኖአል። ይሄው ዐሥራ አምስት ዓመቴ። በጣም ደስተኛ ነኝ። እያለቀስንም ብሆን የሌላውን እንባ እናደርቃለን።” አለች በእንባ የረጠበውን ዐይኗን እያደረቀች።

“አዎን ልክ ነሽ እያለቀሱ እንባን ማድረቅ ... ፈውስ እሱ ነው” አለ የነገረችው ልቡ ውስጥ ሰርስሮ እየገባ። አሁን ለምን ሶፊያ እዚህ ቦታ ተጠምዳ እንደ ቀረች እየገባው ነው።

አጠር ጠየም ያለችው ነርስ አሁን ገዝፋና በሥራዋ ተውባ ታየችው። ባሏ ሠዓሊ ነው፤ እሷ ደግሞ የተበላሸውንና የወየበውን የሰውን ነፍስ በጥበቧ እንደገና ታድሳለች። ሶፊያ ጋ ሲደርሱ የምታስተምረውን ትምህርት እየጨረሰች ነበር። ከፈለገ ገብቶ እንዲቀመጥ ጋበዘችው። ሲስተር ተናኝ ሥራ ስለነበረባት እዚያው ትታው አመስግኖአት ስትሄድ፤ በተለያዩ ልብሶችና ጫማዎች እንዴት መጠቀም እንደሚችሉና አካሄድኑ ቀለም አመራረጥንና በራስ መተማመንን እንዴት ማዳበር እንዳለባቸው ነበር ሶፊያ የምታስተምረው። ቆንጆዬና ደግ ስለሆነች በጣም ይወዷታል። በአማርኛ መሣቅንም አይጠግቡም። ሲሣቅባቸው የኖሩ ነፍሳት አብሮአቸው የሚሥቅ፤ የሚያከብራቸውና የሚሥቁበት ሲያገኙ፤ ከነፍሳቸው ሽንቁር የተወሰነውም እንኳ ቢሆን ሳይደፈንላቸው አይቀርም። ሶፊያ በብሩሻና በሽራ ላይ ሳይሆን በነዚህ ዕድል ባሰናከለቻቸው ወጣቶች ላይ ውበታቸውን እንደገና ከትባ ለማድመቅ ትማስናለች።

ሲስተር ተናኝ ከቻለ እንዲያነብ የነገረችውን በዶክተር ሐምሊን የተጻፈውን መጽሐፍ ለሶፊያ ሲነግራት፤ እሷ ጋ እንዳለና እንደምታውሰው ነግራዋለች። እሱም በፍጥነት አንብቦ ስለዚህ አስገራሚ ቦታና ሥራ የበለጠ ለማወቅ ንጉሱአል። የትምህርቱን ከፍለ ጊዜ ሲጨርሱ ሁሉም እየመጡ እያቀፏት ወደየከፍላቸው ሲሄዱ፤ ማርቆስ የበለጠ በተመሰጠ ያያት ነበር።

“ዋው ሶፊ... ያየሁትን የምገልጽበት ቃል አጣሁ፤ ... ምን ያህል ታላቅን ነገር እንደተማርኩና ደግሞም ምን ያህል ነፍሴ እንደተከሰነኝ ... አለ አይደል!... ስንት ትልልቅ ነገር ሰዎች እየሠሩ እንዳሉ... ሰንት ሺህ ምንም አቅም የሌላቸው ሰዎች የሚያልፉበት ሥቃይ... እኔንጃ ብቻ... ሁሉም ነገር ለየት ያለ ነው።... በምስቅልቅል ዓለም መካከል ያለ የፈውስ ገነት ነው የመሰለኝ። ሲስተር የምትገርም ሰው ናት።... ኡፍፍ...” አለና ራሱን ማሻሸት ጀመረ።

“አዎን በጣም የሚገርም ቦታ ነው። አካላቸው ብቻ ሳይሆን ነፍሳቸውም በደቀቁ ምስኪኖች መካከል መገኘትና እነሱን ማገዝ ራሱን ማከም ነው። እነሱ ለእኔ ፈውሶቼ ናቸው። ባለውለታዬ ናቸው። የሕይወቴን ትርጉም የማይባቸው መዝገበ ቃላቴ ናቸው ብል ማጋነን አይሆንም። ዕድለኛ ነኝ። አሁን ምን ማድረግ ነው የምትፈልገው? ቢሮ ትገባለህ እንዴ?” አለች ሽሚዙን እያስተካከለችለት። ሰው መንከባከብ የምትወደው ሶፊያ ባይበላሽም ልብሰን ማሳመርና መንካካት ትወዳለች። መንካቱ መንከባከብ ነው ለሷ።

“እኔንጃ... ያው እንዳልኩሽ ማታ የሰሎሚ አክስት ቤት እሄዳለሁ። ቢሮ መግባት ግን አላሰኘኝም። ምንም አስቸኳይ ነገር የለብኝም። አንቺ ምንድነው ዕቅድሽ ለቀረው ከሰዓት በኋላ?” አለ አብረው መዋል ወይም የደስታ መንደር ወደ ተባለው የፊስቱላ ሆስፒታል መልሶ ማቋቋሚያ በአንድነት መሄድ ከቻሉ ለማወቅ።

“እም ... እኔ ከሰዓት በኋላ አንድ የደስታ መንደር’ የሚባል ከከተማ ወጣ ብሎ የሚገኝ መልሶ ማቋቋሚያ አለ። የዚህ የፊስቱላ ታካሚዎች ናቸው እዚያ ያሉት። ትምህርት ቤትና እርሻ አለው። ደስ የሚል፤ ጸጥ ያለ አካባቢ ነው። እዚያ ሄጄ ለማንበብ ነው ያሰብኩት። ማየት ትፈልጋለህ? ላስገቡበኝህ እችላለሁ። ካፌም አለ ... እርግጠኛ ነኝ ትወደዋለህ...” አለች እሷም አብረው ቢሄዱ እየተመኘች።

“አው... ይገርማል እኔም እኮ ሲስተር ነግራኝ አንቺም ወደዚያ እንደምትሄጃ ስለነገረችኝ ልጠይቅሽ ነበር። እንሂዳ በቃ አሪፍ ነው” አለ ፊቱ ባንዴ እየበራ።

“ዋው ዊ... በጣም ግሩም ነው። እንሂዳ! እርግጠኛ ነኝ ትወደዋለህ።” አለችና ዕቃዋን በየስፍራው መልሳ ሲስተርን ደውላ አመስግናት ተያይዘው ወደዚያው አመሩ። ሲሄዱ በዊንጌት አድርገው በራዩን አልፈው በገፈርሳ በኩል ዞረው ነበር የሄዱት። ገፈርሳ ሐይቁ አካባቢ ያለው መልክአ ምድርና የነፋሱ ሽውታ ልብን ይሰርቃል። ትንሽ ቆም ብለው ከመኪናው ወርደው አየሩን ማግ ማግ አድርገው፤ እዚያው አካባቢ ስላለው የአእምሮ ሕሙማን ማገገሚያም ከሠራ ጋር መጥተው እንደገቡበኙትና እስካሁንም ያየው ነገር እንዴት እንደማይረሳው አጭታት። ከዚያም ከአንድ ዐሥራ አምስት ደቂቃ ጉዞ በኋላ ደረሱ። በአካባቢው ያለው ጸጥታ ብቻ ሳይሆን ለጥ ያለው ሚዳ ተበታትነው ያሉት ከብቶችና ቤቶች

ሁሉ እንዳች ሰሜትን ይቀሰቅሳሉ። አየሩ ንጹሕ ነው። ወደ ሰፊሩ የሚወስደውን የፈራረሰ ቀዋምን አስፋልት ይዘው በር ላይ ሰፊያን የሚያውቁት ዘበኞች ስለነበሩ ያለችግር ገቡ። ውስጡ ሰፊና ለምለም ነው። ሁሉም ነገር በጥንቃቄና እንዲያምር ተደርጎ በሠራም። ብዙ ገንዘብ ያላስከሰከሰ እንደሆነ ያስታውቃል። ከመኪና ወርደው በእግራቸው ወዲያ ወዲህ እያሉ የተለያዩ ነገሮችን ሲያዩ ከቆዩ በኋላ ከትንሿ ኩሬ አጠገብ ባለችው ሚጢጢ ካፌ ደጃፍ ተቀምጠው አምቦ ውሃ እየተገነባ። ማውራት ጀመሩ።

ፊስቲላ በአንዲት ሴት ሕይወት ላይ የሚፈጥረው አካላዊ፣ ቤተ ሰባዊ፣ ሥነ ልቦናዊ፣ መንፈሳዊና ማኅበራዊ ቀውስ ልክ የለውም። ይኸውም መሥመራቸውን ስተው በሚወጡ የሰውነት ፈሳሾችና እነሱንም ለመቆጣጠር ካለመቻሉ ጋር በተያያዘ የሚመጣ ጠስ ነው። በሆስፒታሉ አንጻር ሲፈስ የነበረው ወንዝም ከከተማው ነዋሪዎች እጣቢና ሽንት ቤት የሚወጣው ፍሳሽ ምን ያህል እንዳበላሸው ማንም ያላየው ያዲሳባ ፊስቲላ ነው። እሱንስ ማን ይሆን የሚጠግነው? ከሁሉም በላይ ግን በከተማዬቱም ውስጥ ያሉትን ወንዞችና መንገዶች እንዲሁም እነዚህን አሳዛኝና ከቡራን ወጣቶች ሁሉ የፊስቲላ ችግር ገፈት ቀማሽ ያደረጋቸው ከሁሉም በስተጀርባ ያለ ያስተሳሰብ ፊስቲላ እስኪጠገን ችግሩ እንደሚቅጥል ጥርጥር የለውም። ያስተሳሰብ ፊስቲላ የለም ይባል ይሆን? በየቤቱና በየመሥሪያ ቤቱ በብዙ ሰዎች አስተሳሰብ ላይ ከፍተኛ ማኅበረ ሰባዊ ቀውስ የፈጠረውን አእምሮአዊ ፊስቲላ ማየት ቀላል ላይሆን ይችላል። በአእምሮአቸው ውስጥ ሥርዐትንና ውበትን ተላብሰው እንዲሠሩ የተፈጠሩት ሰሜት፣ ባህል፣ እምነት፣ ፍላጎት፣ ግንኙነት፣ አስተሳሰብ፣ አመለካከትና የመሳሰሉት የአስተሳሰብ ክፍሎች በትክክል ሳይዳብሩ ተደብላልቀውና ሚዛን አጥተው፣ በባለቤቱም በዙሪያው ባለው ሰውም ላይ የሚፈጥሩት ተጽዕኖ ቀላል አይደለም።

ከማሕፀን ፊስቲላ የአስተሳሰብና የአእምሮ ፊስቲላ የሚፈጥረው ጥፋት ልክ የለውም። ነገሩን እንደ ሕመም ስለማናየው ኅብረተ ሰብ ሳያውቀው በዘቀጠ ኑሮ ውስጥ ዘመናትን ያሳልፋል። ከማሕፀን ፊስቲላም ለመዳንና ነጻ የሆነ ኅብረተ ሰብን ለመገንባት አእምሮአችን ተይዞ ከምንሠቃይበት ያስተሳሰብ ፊስቲላ የሚያከመን ሳያስፈልገን አይቀርም። አእምሮ የተፈጠረው መልካም ሐሳቦችን አርግዞ እንዲወልድ፣ ለባለቤቱም የሕይወትን ፍሥሐ እንዲያገናኝ፣ እንጂ የሚያጠፋና ሕይወትን የሚያበላሽ ሐሳቦችን ከባለቤቱ ፈቃድና ቁጥጥር ውጪ እንዲያንጠባጥብ አይደለም።

ማርቆስ የደስታ መንደርን እስካሁን አለማወቁ እየቆጨው፣ በሌላ ጊዜ አብረው እንደሚመጡና በተለይ መላኩ ሲመጣ ሆስፒታሉንም፣ የደስታ መንደር መልሶ ማቋቋሚያውንም በደንብ እንደሚገቡበት ተስማሙ። ከዚያም በሌላ አቅጣጫ የቀለበቱን መንገድ አግኝተው በርጋታ እየነዱ ሶፊያን እቤቷ አድርሶ

ማታ ሊደውልላት ተነጋግረው ወደ ሰሎሚ አክሱት ቤት በቀጥታ ሄደ። እዚያ እንደደረሰም የሰሎሚ አክሱትና አያት ሳሉን ሆነው ሲጫወቱ ነበር ያገኛቸው። ገና ግቢ ሲገባ ከልጆች ጋር ስትጫወት የነበረችው ሶስና እየበረረች መጥታ ተጠመጠምችበት።

“ሶሲ የኔ ቆንጆ... ደገና ነሽ?” ብሎ አቅፎ ከሳማት በኋላ እጁን እንደያዘችው ወደ ቤት ገባ።

“እንዴ አንቺ ልጅ ዓደኞችሽን ጥለሽ እዚሁ መጣሽ እንዴ?” አለች የሰሎሚ አክሱት ማርቆስን ሰላም ለማለት እየተነሣች።

“አረ ማርቆስም እኮ ዓደኛዬ ነው። የኔና የመሊ ዓደኛም ኮ ነው!” አለች አሁንም እጁን እንደያዘች።

“ልክ ነው የኔ ቆንጆ” ብሎ ጐንበስ ብሎ ግንባሯ ላይ ሲሰማት፣ “ቆይ ግን መሊ ለምንድነው የጠፋው። ምን አድርጊው ነው? እሱም ሲሊም በቃ የሉም እኮ።” ብላ በጥያቄ ችግሯን መግለጥ ስትጀምር፡-

“መሊ ለሥራ ሄደ ነው አሜሪካ፣ አሁን እኮ ይመጣል። ሰሊስ ያው እየደወለችልሽ አይደል! አሁን ደግሞ ሥራዋን ስትጨርስ ከመቀሌ ትመጣለች” አለች የሰሎሚ አክሱት ሶስና እያሳዘነቻት።

“አይ ግዴለም... አቃለሁ እኮ ... እነሱ የታለ የሚነጋገሩት። ሁለቱም ተጣልተዋል፣ አቃለሁ...” ብላ ማልቀስ ስትጀምር፣ የሰሎሚ አክሱት ይዛት ወደ ዓዳ ሄዳ አባብላት ከዓደኞቿ ጋር እንድትጫወት ከልጆቿ ቀላቀለቻት።

“ወይ አበሳ... ምን ዐይነት ጭንቅ ነው! እሷ የምትታለል አይደለችም። አሁን ምን ይባላል? ምን የሚጠጣ ላምጣልህ ማርቆስዬ ... እራት እስኪደርስ። ወይስ ርቦሃል የሆነ ነገር ላምጣልህ?” አለችው ማርቆስ የማይገደረደር መሆኑን ስለምታውቅ።

“አይ አይ... አምቦ ካለ አምቦ አለዚያ ውሃ... ሆዴ ሙሉ ነው። አሁን በቅርብ ነው የበላሁት” አለ ከሰሎሚ አያት አጠገብ እየተቀመጠ ሰላም ካላቸው በኋላ።

ሳሎኑ ሰፊና ፍክት ያለ ሲሆን ሶፋዎቹ የሚመቹ ናቸው። ቡና ሊፈላ እየተቆላ ነው የደረሰው። ቤቱ ሁሌም ድግስ ድግስ ነው የሚለው። ሰሎሚ አዲሳባ እንዳከሰቷ ቤት የምትወደው ቤት የለም። አክሱትና ባሏ ደግሞ በጣም የሚዋደዱና የሚከባበሩ ስለሆኑ ቤቱ ሰላም የነገሠበት ቤት ነው።

“እንዲያው ልጄ ያንን መላኩን አግኝተኸው ታውቃለህ? እንዴት ነው?
እንዲያው እኮ ባይኔ ላይ ነው ሰሞኑንም የሚሄደው!” አሉ የሰሎሚ አያት እማማ
መገርቱ ማርቆስን እያዩ።

“ትናንት ማታ በሰልክ አውርቼው ነበር። ደገና ነው ያው የሣራ አደጋ
ልቡን ይዞት ነበር። ብቸኛነቱም አለ መሰል። ግን ደገና ነው።” አለ አምቦውን
ብርቁቆው ውስጥ እየቀዳ “እንዴት ናት ባክህ እሷስ... ምን የመሰለች ልጅ
እንዲያው በምን ቀን ጣለባት! አሁንም ሆስፒታል ናት ወይስ...?” አለች የሰሎሚ
አክስት።

“ማናት ሣራ ... ይች ባለፈው ባሏ ልጆቹንም ሚስቱንም በጥይት
ደበደባቸው ያላችሁኝ ናት? እንዲያው እኮ ዘንድሮ አያሰማን የለ! ይሄ እውነት
ሰምኑትኛው ሺ ነው” አሉ እሳቸውም ለመስማት ጀሯቸውን እያቀኑ።

“አዎን እሷ ናት እማይ... የመላኩ እግት ናት እኮ!” አለች የሰሎሚ አክስት
ተመቻችታ እየተቀመጠች።

“እም ... አዎን ሰሞኑን እቤት ገብታለች። ልጄም ትንሽም ቢሆን መናገር
ጀምራለች አሉ። ግን ረዘም ያለ የማገገሚያ ጊዜ ሳያስፈልጋቸው አይቀርም።
ሣራም የልጆቿም ጉዳይ ተጨምሮ ብዙ እያለቀሰች አስቸግራለች ነው ያለኝ።” አለ
ማርቆስ እግሮቹን አነባብሮ እያጣመረ።

“እንዲያው ያሳዝናል ... ምን ቀን ነው ያጋጠማት! እሱንስ ምን ዐይነት
ሰይጣን ነው ያገኘው? ... ለወሬም አይመች እኮ። ታዲያ መላኩ ይቆያል ወይስ
ይመጣል?” ብላ ስትጠይቀው “እንግዲህ ሥልጠናውን አሁን ጨርሷል። አንድ
ሁለት ሳምንት እነሣራ ጋ መቆየት ሳያስብ አይቀርም። ከዚያ በኋላ ያው
እንደሚመጣ ነው የነገረኝ። ሰሎሚስ እዚያ ያለውን ፕሮጀክት እየጨረሰች ነው?
ከዚያስ ምን ማድረግ እንዳለበት ይታወቃል?” አለ ማርቆስም የሚያውቀውን ያህል
እየነገራቸው የጥያቄውን ገበታ እየገለበጠ።

“ምን ባክህ ልጅቱ እኮ ልውጥውጥ ነው ያለችው! ምን ማድረግ
እንደምትፈልግም ማወቅ አልቻልንም። በመላኩ ጉዳይ በጣም የተጉዳች ነው
የሚመስለው። ምንድነው ጉዳዩ ብንላት ምንም ማውራት አትፈልግም። ደግሞ
አዲሳባም አስጠልቷታል። አሁን ደግሞ ሰሞኑን ወደ አሜሪካ ተመልሼ መኖሩ
ሳይሻለኝ አይቀርም የሚል ወሬ ጀምራለች። በርግጥ ለሷም ለነጋሺም ጥሩ ነበር
እዚያው ብትሆንላቸው ነገር ግን እዚያም የምትሄደው ፈልጋ ሳይሆን በቃ ሽሽት
ይመስለኛል። እንዲያው እንተ እሱን አናግረሽዋል? ምንድነው አለህ ትግሩ?”

አለች አክስቲቱ። ጥያቄው የወይዘሮ መገርቱም ነበርና እሳቸውም ጆሮአቸውን
አነቁ።

“እኔ ያልሞከርኩት ነገር የለም። መጀመሪያ ላይ በጣም ይቆጣ ነበር።
ምግብ ሁሉ መብላት አቁሞ ነበር። ከዚያ ... ትንሽ ሻል ሲለው ስለዚህ ጉዳይ ምንም
ማውራት አልፈልግም። ጊዜ ራሱ እውነቱን አውጥቶት ታየዋለሁ። አሁን ክፉም
በጎም መናገር አልሻም ብሎ በቃ ምንም ነገር ለማውራት እምቢ እንዳለ ነው። ከኔ
የሚቀርበው ዓደኛ እንደሌለው ደግሞ እውቃለሁ። ሰሎሚንም ደጋግሜ ደውይ
ላወራት ብሞክርም፤ እሷም እኔንም የተቀየመችኝ ይመስላል። ምንም ፍንጭ
አልሰጠችኝም። አሁንም ስልኬንም አታነሣም።” አለ እሱም ግራ እንደገባው ፊቱ
ላይ እየታወቀ።

“ምን ዐይነቱ ሰይጣን ነው መከከላቸው የገባው ባክህ!... እንዲያው ምን
አገኛቸው?... ለውጥሮው እኮ እሷ ምንም ነገር ሆኗ ውስጥ አትቋጥርም ነበር... “አሉ
አያቷ ምንም ፍንጭ አጥተው።

“ሌላው እንግዲህ አሁን ሁለቱንም የምትቀርባቸው አንድ የሱ ዓደኛ
ነበረች። አሁን ግን የሁለቱም ዓደኛ ሆናለች። አሁን እንኳ አሜሪካ ሄዳለች
መሰለኝ። ስንክሳር ትባላለች፤ ሰሎሚ አስተዋውቃችሁ ይሆን?” አለ ማርቆስ
ሁለቱንም ተራ በተራ እያዩ።

“አዎን ባለፈው ሰሞን ማነው ባክህ አንድ ዓደኛቸው ጢኒን ሊጠይቅ እዚህ
መጥቶ ነበር። አዎን ክብሮም የሕይወቱም ዓደኛ ነው አለችን ጢኒ። እና ስንክሳርም
አብራቸው ነበረች። ትንሽ ችኩል ትላለች፤ ብዙም ቀልቤ አልወደዳትም። እማይ
እንኳን ገጠር ነበረች ያኔ” አለች የሰሎሚ አክስት የሚለውን ለመስማት እየጓጓች።

“እንግዲህ ምንም መረጃ በርግጥ የለኝም። ግን በቃ በዚህ ችግሩ
በተፈጠረበት ጊዜ ሁለቱ መግል ያለቸው ልጅ እሷ ናት። እሷም ምን እንደ ሆነ
አላውቅም፤ ሁለቱም አንዱ ስለሌላው አታንሺብኝ ብለው ሰላመረሩ ስለዚህ
ልረዳቸው አልቻልኩም” ነው ያለችኝ።” አለ እንዳላመናት በሚገልጽ የጥርጣሬ
ገጽታና ድምፅ።

“የሰሎሚ እናት በጣም ነው የምትወዳት፤ እዚያም ቤተኛ ሆናለች።
እንዲያውም እኔም እንድናወራ የፈለገሁህ ትናንት እናቷ ደውላልኝ ነበርና
አንዳንድ ነገሮችን ስትነግረኝ ትንሽ ፍንጭ የሰጠኝ ስለመሰለኝ ነው።” አለችና
ጉሮሮዋን ጠራረገች። ማርቆስ ዝም ብሎ ጠበቀ።

“እናቷም አባቷም ትድም ያልኩህን ልጅ ክብሮምን ብታገባ ደስ ይላቸዋል
ይመስለኛል። እሷ ደግሞ መጀመሪያ አሻፈረኝ ብላው ነበር። ከእናቷ ጋር ባለፈው

እንዳውሩትና እናቷም እየተበላጩች እንደነገረችኝ ከሆነ እዚህ አገር የመጣች አንዲት ከልሰ ልጅ አለች። ስሟን ነግራች ነበር። የሚቼ ልጄ የሶለን ጓደኛ ነበረች። እና ሰሎሚም ሰላሳዘነቻት እዚህ ስትመጣ፤ መላኩ እንዲያግዛት ታሪኳን ነግራው አድራሻ ሰጥታት ነበር መሰል ልጅቱ ስትመጣ። እናቷ እንዳለችኝ እንግዲህ እዚህ መጥታ እዚህ ሳታውቅ መላኩ ከዚች ካዲዲ ልጅ ጋር በፍቅር እና ብለዋል አሉ። ቤተ ሰባቸውም መቂ ድረስ ይሁኑት ሄዶ አስተዋውቆአታል መባልን ሰምታለች። ስትመጣም ልቅሶ እንኳ አልደረሰም፤ ሰላምም አላላትም። እና በዚህ ሳይሆን አይቀርም ጢኒ ልቧ ነዶ አልሰማም አልሰማም ያለችው። መላኩን መውደዱ ብቻ ሳይሆን ከወንድሟ ሞት ጋር የተያያዘ ታሪክ ካላት ልጅ ጋር እንዲህ ሲሆን ምን ታድርግ? ...እውነት ከሆነ መቼም ... መላኩ እንዲህ ማድረግ ግምት ውስጥ ነው የሚከተው” ብላ ዝም አለች።

“ይሄንን ሁሉ ሰሎሚ እዚህ ካልነበረችና ከመጣችም በኋላ መቀሌ ከሆነች እንዴት አውቀች ታዲያ?” አለ ማርቆስ የጥያቄውን አቅጣጫ እየቀየረ።

“ያው እንግዲህ ወሬ አይደበቅ! ምን ወሬ አመላላሽ ሰው ቢያጣ ወፍ ያጣል ብለህ ነው የኔ ልጅ” አሉ ወይዘሮ መገርቱም ነገሩን እየተከታተለ።

“እናም ያው ያ ክብርም ከሚባለው ልጅ ጋርም የሆነ ግጭት ነበራቸው። እዚህ መጥቶ ይቅርታ ጠይቆአት አሁን ከሰው ጋር ጓደኝነታቸው ጠብቋል። እንዲያውም ለመጋባትም ዳር ዳር እያሉ ስለሆነ አሜሪካ ለመመለስም ሳታንገራግር አልቀረችም። ግን የሆነ ደስ የማይል ነገር አለው ጉዳዩ። እናቷ በርግጥ ደስ ብሎአት ነው የነገረችኝ። እኔ ደግሞ መላኩን ሳውቀው እንደዚህ ዐይነት ሰው አልመሰለኝም። ለማንኛውም መነጋገሩ አይከፋም ብዬ ነው ዛሬም እንድንገናኝ የፈለግሁት።” አለች የሰሎሚ አክስትም ያስጨነቃትን ተንፍሳ እጅ ያለች።

“አንተ ይችን መጣች የተባለች የሶለንዬን ጓደኛ ታውቃለህ?” አሉ ወይዘሮ መገርቱ ማንነቷን የማያውቋትን ልጅ ማንነት ለማወቅ ፈልገው።

“እምም ... አዎን ... ስሟ ሶፊያ ይባላል። ብዙ ጊዜ አገኛታለሁ። በጣም የምታሳዘን ጥሩ ሰው ናት። ልክ ነው ከመላኩና ከኔ ጋር ያስተዋወቀችን ሰሎሚ ናት። የሚገርመው ግን እኔ መቶ ፕሮሰንት እርግጠኛ ነኝ በመላኩና በሶፊያ መካከል ምንም ነገር የለም። ምንም ነገር። እንዲያውም እኔ ነኝ ሶፊያን ብዙ የማገኛት። ሶፊያ የምታውቀው ሰሎሚና መላኩ አብረው እንደነበሩ ነው። ሰሎሚ እሷንም ዘግታት ምክንያቱ ሳይገባት እሷም እየተጨነቀች ነው። ጥያቄው ሶፊያና መላኩ እፍ ብለዋል፤ ከቤተ ሰባቸውም ጋር አስተዋውቋታል የሚለውን ወሬ ለሰሎሚ አቀነባብሮ ያቀረበላት ማነው? የሚለው ነው። ደግሞስ የሰሎሚን ተረዳን እንጂ

መላኩስ ምን ሰምቶ ወይም ደግሞ ምን አምኖ ነው በሰሎሚ ላይ ስሟ ሲጠራበት እስኪያንገሽገሽው ድረስ ጥላቻ ያደረበት? ” ብሎ አንዴ መሬቱን፤ አንዴ ደግሞ እነሱን እያየ ማሰቡን ቀጠለ።

“እንግዲህ ለሰሎሚ ይህንን አቀነባብሮ የነገራት ሰው ለመላኩም አሁን እኛ የማናውቀውን ነገር ነገሮ አሳምኖታል ማለት ይሆናል” አሉ ወይዘሮ መገርቱ ነገሩ መልክ እየያዘላቸው።

“ግን አንተ እርግጠኛ ነህ በሶፊያና በመላኩ መካከል ምንም ነገር የለም?” አለች የሰሎሚ አክስት ማረጋገጫ እንደፈለገች ሁሉ።

“ምንም ... ምንም የለም! መቶ ፕሮሰንት እርግጠኛ ነኝ። በሉ ምንም ፕሮጣሬ አይግባሽ። ግን መላኩ ወሬ ሰምቶ እንደዚህ የሚሆን አይመስለኝም ... አውቀዋለሁ ... በወሬ ይሄንን ያህል እጁን የሚሰጥ ሰው አይደለም ... ምናልባት የሰሎሚም እንደዚህ መሆን ከወሬ ያለፈ ነገር ይሆናል። ሁለቱም በወሬ በቀላሉ እንደዚህ ዐይነት ጭፍን ውሳኔ የሚያደርጉ አይመስለኝም።” አለ አሁንም ፊቱ ላይ ያልተፈታ ቋጠሮ እየታየበት።

“ሌላው ያቺ ማንች ስሟ ጓደኛቸው? እሷም አብራ ከክብሮም ጋር መቀሌ ከርመው ነው የመጡት። እንግዲህ ለጊዜው እሷ ትሆን ይሆናል። ግን ለምን? አሁን አሜሪካ ሄዳለች ነው ያልከኝ? ከመላኩ ጋር እዚያ ይገናኛሉ?” አለች የሰሎሚ አክስት ስንክሳር ላይ ጥርጣሬ እየተነጣጠረ።

“አዎን ይገናኛሉ። እኔም ብዙ ያልተመችኝ ነገር ነው። ዩኒቨርሲቲ እያሉ ከመላኩ ጋር ጓደኛ ነበሩ። እሱን ትታ አሜሪካ ያለ ሰው አግብታ ስትሄድ ብዙ ተጎድቶ ነበር። አሁን ደግሞ ከዚያም ሰውዬ ጋር ከተፋታች ቆየት ብላለች። እኔንጃ እንግዲህ መላኩን ለራሷ ፈልጋው ... ይሆን? አላውቅም ... እንዲያው ቅናትም ይሆናል ... እንግዲህ አሁን ምን ማድረግ ነው ያለብን?” አለ ማርቆስ የሚቀጥለውን እርምጃ እያሰበ።

“ሁለቱም በሆኑ የፈለጉትን መወሰን ይችላሉ። ግን እውነቱን ጊዜው ሳያልፍ እንዲያውቁ ማድረግ ያለብን ይመስለኛል። ማንን መጀመሪያ ማናገር እንዳለብን አላውቅም። እስኪ አንተ መላኩን ደውልና ምክንያቱን ለመጠየቅ ሞክር ... ካልሆነ ግን ከሰሎሚ እንጀምራለን። ማናገሩን ሁለቱንም አንተ ብትይዘውና እኛ ከጀርባ ሆነን ብናግዝህ ሳይሻል አይቀርም። ዋናው ነገር በሚቻለው ፍጥነት እውነቱን ማወቅ ያለብን መሆኑ ነው።” አለች የሰሎሚ አክስት።

ወይዘሮ መገርቱና ማርቆስም ተስማሙ። ከዚያም ቤተ ሰቡ ሁሉ ወደ

ሳሎን ስለመጣ ሁሉንም የሚያሳትፍ ጨዋታ ጀመሩ። እራት ተበልቶ ተጫውተው ወደ አራት ሰዓት ላይ ነበር ወደ ቤት የሄደው። ሶስትም ከማርቆስ ጋር ብዙ ለመላፋትና ለመጫወት ጊዜ ስላገኙት ደስ ብሎአት ነበር። ሰሞኑን አይስክሬም እንደሚገባላት ነግሮአት በደስታ እየዘለለች ነው ያመሸችው። ወደ ቤት እየሄደ ነገሩን ለብቻው ሲያስብበት ከቆየ በኋላ እቤት ሲደርስ ለሶፊያ ደውሎላት የተነጋገሩበትን ጉዳይ ሁሉ ነግሮአት እሷም ከስንክሳር ውጪ ሌላ ሰው ማንም እንደማይመስላት ነገረችው። ለመላኩና ለሰሎሜ ግንኙነት መፍረስ ሰበብ መሆኗን ስታስብ ራሷን ነው የበጠበጠው። ምንም እንዳታደርግ ለማንም ምንም እንዳትናገር ማርቆስ ስለነገራት ዝም ብላ መቆየት ብቻ ነው ያላት አማራጭ።

ስልኩን ከዘጋ በኋላ ብዙ ነገሮች መልክ የያዙለት ስለመሰለው ትንሽ እፎይ ቢልም፣ አሁንም ብዙ ያልተፈቱ እንቅስቃሴዎች አሉ። በመላኩ በኩል የሆነውን ነገር ለማወቅ ምንም ፍንጭ የለውም። የሰሎሜንም በግምት እንጂ ገና ምንም ማረጋገጫ ያለው ነገር እጁ ላይ የለም። ነገር ግን በእናቷ በኩል ያመለጠው ወሬ የሶፊያን ከመላኩ ጋር የፍቅር ግንኙነት ፈጥሮ ለሰሎሜ አሳማኝ አድርጎ ማቅረብ የሚችል ከስንክሳር ሌላ ማን ይኖራል ብሎ እንዲያስብ አደረገው። ይሁን እንጂ መላኩን በምን ጥበብና ኀይል ብታሳምነው ነው እንዲህ ሰሎሜን ዐይኑን ላፈር እስከሚል ድረስ የጠላት፣ ሊገባው አልቻለም። ይህንን ሲያስብና ሲያብሰለሰል እኩለ ሌሊት እንደሆነም አላወቀ። መላኩ አሁን ካንሳስ እንዳለ ስለሚያውቅ እነሱ ጋ ቀን ስለሚሆን ምቹ ሰዓት እንደሆነ በማሰብ ደወለ። ብዙም ሳይሮክ ነበር ስልኩን ያነሳው።

“ሄይ ሰውዬው ሰው አይተኛበትም እንዴ ... እናንተ እዚያ እንቅልፍ ያጣችሁ እንደሆነ” አለ መላኩ ጐርናና ድምፁ የባለ ጐርናና።

“ጨብራሬ በቃ ደላህ አይደል! የማያልቅ ካጌሽን ገብተህ ... ምን አለብህ አንተማ ... እንዴት ነህ ግን?” አለ ማርቆስም ድምፁን እንደሰ ለማገርናን እየሞከረ።

“ዘማይ ... ምን ተገኘ በውድቅት ሌሊት መተኛትህን ትተህ ... የሰው ቤት በማለዳ የምትረብሽው?” አለ አሁንም እዚያው አልጋው ላይ ለመቀመጥ እየሞከረ። ሣራ በጣም እየተሻሻለች ስለነበረ፣ ወንድሞቿም ሁሉ መጥተው ሲያወሩ ብዙ ቆይተው ስለነበር በጣም አርፍደው ተኝተው ጊዜው ቢረፍድም አሁንም አልጋ ወሰጥ ነበር መላኩ።

“እምም ... ብዙም የለም ... ያው እንዴት ነህ ልልህ ብዬ ነው። እንዴት ናት ሣራ? ሚጠሰ?” አለ ማርቆስም አልጋው ላይ ደገፍ ብሎ መሬት ተቀምጦ፣ ምንጣፉ ወፍራም ስለሆነ ቢቀመጡበትም ቢተኝበትም አይቆረቁርም። ማርቆስ

ምችት ይወዳል፣ ስለዚህ ዕቃው ሁሉ የምችት አሳባቂ ነው።

“ሰላም ናት ... ሚጠም ቀን በቀን ብዙ ለውጥ አላት። ሣራ ... ወክ ታደርጋለች፣ እቤት ውስጥም ወዲያ ወዲህ ትላለች። ያው ነዘኑን ነው እንዴት ማድረግ እንዳለብን ያላወቅነው። ቀን ከሌት ማልቀስ ነው። ምን ይደረጋል እንግዲህ?” አለ በረጅሙ ተንፍሶ።

“አይደል በጣም ከባድ ነው። አንተ ትቆያለህ እንዴ? መች ነው ወደዚህ ለመምጣት ያስብከው?” አለ ወደ ጉዳዩ እንዴት እንደሚገባ እየቸገረው።

“እምም አይ አሁን እንደዚህ ከተሻላት አለቃይም ወደ አገሩ ለረፍት ስለሚሄድ ብመጣለት ደስ ይለዋል። ሥራውም ተቆልሎ ነው የሚጠብቀኝ ... ስለዚህ ካሥር ቀን በላይ የምቆይም አይመስለኝ። ምን ወደ ውጭ ትሄዳለህ እንዴ አንተ?” አለ መላኩም የተራውን ለመጠየቅ በሚመስል አኳኋ።

“እም ... ኖ ... ከወር በፊት የትም የምሄድ አይመስለኝም። መዐዚ ጠዋት ደውላ ነበርና ናፍቀኸኛል ደውል ብላለች። በጣም በጥሩ ሁኔታ ላይ ነው ያሉት። አዳዲስ ዕቅዶችንም እያወጣች ነው መሰል። እሱንም ልታካፍለህ አስባ ይሆናል። እዚህ ሰኞ እመጣለሁ ብላለች። እስኪ ዕቅዱን ሰምቼ እኔም አንዳንድ ምክሮችን አሰጣታለሁ። እኔ እኮ የምትገርመኝ በዕቅዱ ትልቅነትና በውሳኔዋ ቆራጥነት ነው። ብትማር ደግሞ የት ትደርስ ነበር!” አለ ወደ ቁምነገሩ የሚገባበትን ቀዳዳ እየፈለገ።

“እኔንጂ ... መማር እኮ አንዱን ያበረታል አንዱን ያከላሻል። አንዳንዴ ትምህርት ቤት ዕውቀትን ጋብቦ ድፍረትን የሚገድል ተቋም ሳይሆን አይቀርም። ... አለመማሯም ይሆናል እንዲህ ደፋር ያደረጋት።” ሲል፣ “ፈላስፋው እባኩን በጠዋት ከባድ ፍልስፍናዎን አያውርዱብን ... እኔ ምልህ ስንክሳርስ እንዴት ናት? አግኝተሃት ታውቃለህ?” አለ ቀለል አድርጎ።

“ሄይ ... ዋትስ አፕ ... አሉ የዚህ አገር ሰዎች ... እንዴት ትዝ አለችህ። ማዕቀብህን አነግረላት ማለት ነው? ወይስ...” አለ መላኩ ስለ ስንክሳር ማርቆስ መጠየቁ ገርሞት። “አንተ ሰውዬ ... አንዳንዴ እኮ ታሥቀኛለህ...” ብሎ ከት ብሎ ሣቀና ... “ያው ዳደሻህ አይደለች ... መጠየቅ ከፋት አለው እንዴ?”

“አረ... ምንም የለውም ሮክፌለርዬ ... እርሶ ሲጠይቁ መመለስ ብቻ ነው የኛ ሥራ። ደገና ናት ምን ትሆናለች ብለህ ነው። ከነገ ወዲያ ማታ መሰለኝ በረራዋ ወዳዲሳባ ... ትመላለሰላለች ... መንገዱን ጨርቅ አርጎላት።” አለ ነገሩን ቀለል ለማድረግ እየሞከረ። ማርቆስ ሲጠይቀው በሳንዲያን የተከሠተውን ነገር በሆነ መንገድ ያወቀ ስለመሰለውም ትንሽ ከበድ እያለው ነበር።

“ደግሞ አሁን ምን ተገኝ እዚህ የሚያስመጣ? ወይስ ዲፕሎማት ሆነች ልጅቷ?” አለ በምዕት መልክ፡፡

“ይሆናላ እንግዲህ እሷን መጠየቅ ነው። የነጻጅ ማደያው ገንዘብ እየሠራ ነው ማለት ነው። ሄይ ትንሽ የደበረኝ ነገር አለ ግን ያው ስመጣ ነው የማወራህ። አሁን ብዙም ለማውራት አላሰኘኝም። ማለት ጠባይ ካሳመርክ ነው እሱም።” አለ ድምፁ እየጠራ፡፡

“ይሁና ፈላስፋው የርሱን ጥበብና ምስጢር ለመስማት ካደለን እንኳ ጠባይ ... ምን የማናስተካከለው ነገር አለ ብለህ ነው?” አለና “አረ እኔም ጥያቄ አለኝ... አጣዳፊ ነው። አሁን መልስ አልሰጥም ብትል ችግር ውስጥ ነው የምትገባው። እስካሁን እኔ ታግሼሃለሁ። አሁን ግን በቃ።” አለ ድምፁን ኩስተር እያደረገ፡፡

“ዎዎው... ሮክፊለር ተቆጡ... ምንድነው...?” አለ አሁንም እየቀለደ፡፡

“መሌ ቀልድ አይደለም። ለምንድነው ከሰሎሜ ጋር የተለያዩችሁት? ደግሞስ እስካሁንም ስለሷ ማንነትም የማትፈልገው?” ብሎ ዝም አለ፡፡

“እንዴ ይሄንን ነው እንዲህ ሲሪየስ አድርገህ የምትጠይቀኝ? እሱንም ነገርኩህ እኮ የታተመ ማኅተም ነው የተዘጋ ፋይል። ሌላ ጥያቄ አለህ?” አለ ረጋ ባለ ድምፅ፡፡

“አዎን ... ጥያቄዬ ለምንድነው ከሰሎሜ ጋር የተለያዩችሁት? እስካሁንም ስለሷ ማንነትም መስማትም የማትፈልገው? ግልጽ ነው። እስካሁን ያንተን ስሜት በማክበር ዝም ብዬሃለሁ፤ አሁን ግን ይሄንን ጥያቄ ዛሬ መመለስ አለብህ።” ብሎ አሁንም ዝም አለ፡፡

“ባልመልሰሰ? ማለቱ ምን ይጠቅምሃል? ...” አለ መላኩ ማርቆስ ሲፊየስ እንደሆነ ገብቶታል።

“መላኩ እኔን እንደ እውነተኛ ጓደኛህ ነው የምታየኝ? ታውቃለህ እኔና አንተ በብዙ ነገር ውስጥ ነው ያለፍነው። እኔ የገባሁበት ጨለማ ገደል ውስጥ ገብተህ ነው ያወጣኸኝ። ስለኔ ያልነገርኩህ ነገር የለም። አሁን እኔ ልርዳህ ወይም ምንም አይደለም የምልህ ግን ይህንን ያህል ድብቅና ስውር መሆን ያለብህ ግን አይመስለኝም።” አለ አሁንም ቅጡም ባለ ድምፅ፡፡

“እኪይ እኪይ ... በጊዜው ከቁጥጥር ውጪ በሆነ መንገድ ስሜቱ ተገድዶ ነበር። ምንም መጥፎና ከፋ ነገር መናገር ስላልፈለግሁኝ ደግሞም ስሜም ሲጠራ

ያመኝ ስለነበር ምንም ማውራት አልፈለግሁም። አሁን ፈጽሜ ድኛለሁ ማለቱ አይደለም። ነገር ግን ባል ሚስቱን በጥይት በደበደበበት ዓለምና ብዙ ግፍ በሞላበት ምድር ከሰው ፍትሕና ንጹሕ ፍቅርን መጠበቅ ምናልባት የጥህነት ሊሆን ይችላል። ልቤን መመረገዝ አልፈልግም። ማመንህ ሲቀለድበት ልብህ ቢያንስ ባይሰበርም ይሸራረፋል። እኔ ደግሞ ከልጅነቴ ጀምሮ ልቤን በጥላስተር አጣብቄ በጀሶ ሸፋፍኜ ነው የኖርኩት። ዝርዝሩን ታውቃለህ፤ ስለዚህ እሷ ደግሞ ማንም አድርጎት የማያውቀውን ነገር ስትፈጽምብኝ... ምን ላድርግ? ልቅሶ ልቀመጥ ወይስ ... እህ ምን ላድርግ... ደግ አደረግሽ እመቤቴ ማለት ነበረብኝ?” ብሎ ዝም አለ፡፡ ሳያሰበው እንባው መፍሰስ ጀምሮ ነበር። ማርቆስም ግራ ገባው እያለቀሰ መሆኑ ስለገባው አሁን ገና ነው ምን ያህል እንደተገደበቅጥ ያወቀው።

ጥቂት ዝም ካለ በኋላ፡ “ማርክ ማወቅ ትፈልጋለህ ስለ ሰሎሜ? ... እሷ ሁለት ሕይወት ያላት ሰው ናት። ከሁሉም የጉዳዮች ግን እንደዚያ ዐይነት ሰው ትሆናለች ብዬ በውኔም በህልሜም አስቤው አለማወቁ ነው። ስንክሳር ሁሌም ያ ችሎታው እንዳላት ስለማውቅ በጊዜው ብጉዳም የማልጠብቀው ጉዳይ አልነበረም። ኡፍፍፍፍፍ ለምን ታስለፈልፈላለህ አሁን...?” አለና አሁንም ቁና ቁና እየተነፈሰ ዝም አለ፡፡

“ቆይ ምን እንዳደረገኝና ምን ማስረጃ እንዳለህ እንዲሁም የመረጃህን ምንጭ ልትነግረኝ ትችላለህ?” አለ ማርቆስ ልክ እንደ መላኩ እያወራ፡፡

“ዎው ማርክ ... እኔን መሰልክኝ እኮ!... ምን አደረገኝ ላልከው እዚህ አሜሪካ መጥታ የልጅነት ጓደኛዋ ከሆነው ዶክተር ክብሮም ጋር የተዳፈነውን ፍቅራቸውን አፋፍመው ሟቹን ወንድሟን እያስታመሙ ካጠፉት በኋላ ... እሱ በሞት ከዚህ ዓለም ከተለየ በጥቂት ሳምንታት ውስጥ ባስገራሚ የጀልባ ሽርሽር ጉዞ ላይ በተፈጸመ ድንቅና ደማቅ ሥነ ሥርዐት ላይ ተንበርክኮ ያቀረበላትን ቀለበት ተቀበለች። ከዚያም በኋላ ለሱ የማረጋገጫ ማኅተም እንዲሆን የከንፈሩን ማኅተም ከንፈሩ ላይ፤ እጁን በወገቧ ላይ ጠምጥሞ በክብር አኖረው። ይህ በሆነ በሦስተኛ ቀኑ ከንፈሩ ላይ፤ እጁን በወገቧ ላይ ጠምጥሞ በክብር አኖረው። ይህ በሆነ በሦስተኛ ቀኑ በጣም ትልቅና አስፈላጊ ዜና ስላለኝ ማታ እደውልልሃለሁ ብላ እሜይል ስታደርግልኝ፤ እኔም ዜናው ቀድሞ ስለደረሰኝ ይቅርብኝ ብዬ ራሴን ራቅ አድርጌ ከአደጋው ለመከላከል ሞክርኩ። ወደዚህ ልመጣ በነበረበት ሳምንት ደግሞ ዶክተሩ ዕራጃቸውን ሰርጥራይዝ ለማድረግ ካሜራካ ወደ መቀሌ ጉዞ አድርገው ነበር። ይህ ሁሉ ሳያንስ ደግሞ ኩርፌያዋ ነው ያልገባኝ። በናትህ እንደ ሞኝ ነው የተጫወተችብኝ እኮ!” አለና ዝም አለ፡፡

“እሺ ሰማሁኝ ግን ስለ ራስህ የምታወራ ሳይሆን መጽሐፍ የምታነብ ነው የምትመስለው። are you okay?” አለው ማርቆስ አነጋገሩና ስሜቱ ያላማረውን መላኩን፡፡

“yae I am okay መረጃ ላልከው ቀለበት ሲያደርግላትና ሲስማት የነበረውን ፎቶ ባይኔ በብረቱ ያየሁት ነው። ሌላው ሌላው ሁሉ እንዳለ ሆኖ እሱ ብቻ በቂ ነው። ምንጭ ላልከው ለጊዜው እሱን እንተወው።” ብሎ ዝም አለ።

“ሄይ ምንጩንማ ልንተወው አንችልም። ለሁሉም ነገር እኮ ቁልፉ ያለው የመረጃው ምንጭ ላይ ነው። አንተ ባትነግረኝም ዝም ብዬ ስገምት ምንጩ ከስንክሳር ውጪ ሊሆን የሚችል አይመስለኝም። ግን ፎቶዎቹ ፎቶ ሾፕ ምናምን የፈጠራ ሥራዎች ቢሆኑስ” ሲለው ከት ብሎ ሥቆ፡ “አይ ማርክ ይህንን ያህል ሞኝ እኮ አይደለሁም። ፎቶሾፕ ቢሆኑ ካንተ ይልቅ እኔን ነበር ደስ የሚለኝ። ዶክተሩ መቀሌ የመጡትን ግን ምትሃት እንደማትል ተስፋ አለኝ። ልክ ነው አብዛኛውን ነገር ስንክሳር ልትሆን ትችላለች የነገረችኝ ... ሐቁን ግን አይቀይረውም። እኔን ያሳመነኝ ጥሬው እውነት ነው።” አለ ቁርጥ ባለ ድምፅ።

“እሺ እሷ ፎቶውን እንዴት አገኘችው? እርግጠኛ ነኝ ተጋባዥ እንግዳ አልነበረችም። ላንተስ ምን ዐይነት ፎቶ ነው ያሳየችህ... ማለቴ የወረቀት ወይስ ኮምፒውተር ላይ?” አለ አሁንም የሚፈልገውን መረጃ ማግኘት እንደሚችል በማሰብ።

“Apparently ... ዶክተሩን እሷም ትቀርበዋለች። መቀሌም የመጣ ጊዜ ስንክሳርም በስልክ ስታወራው ነበር። any ways ... ቀለበቱን ያሰረላት ቀን ነው የደሰታ አሜሪካን ፎቶዎቹን አታች አድርጎ የላከላት። ይሄወልህ ምንም የፈጠራ ነገር የለውም። በቃ ሰሎሚ ለኔ የነገረችኝ መስሎአት ስትነግረኝ፤ ለኔ ሁሉም ነገር ባዕድ ሆኖብኝ አላምንም ሰላት ነው ከፈለግህ ብላ ፎቶውን ያሳየችኝ። እንዴት እንዳደረገኝ ሳስበው ይዘገንኛል። ሁለመናዬን ነበር ያመመኝ። ከዚህ የተነሣ ነው በቃ ምንም ከማንም መስማት አልፈልግም ብዬ የዘጋሁት። ባይሆን ኖሮ ላብድም እችል ነበር።” አለ አሁንም ድምፁ ከፍ አያለና እጁን እያወናጨፈ።

“እኬይ እኬይ ገባኝ። የማይታመን ነገር ነው። ገባኝ ሁሉም ነገር። አሁንም ቢሆን ግን ትንሽ ረጋ ብለህ ነገሮችን ማየት ይኖርብሃል። ለምንም ዐይነት ውሳኔ አትሻኩል። በጣም አመሰግናለሁ ስለ ነገርዘኝ። ሁሉም ነገር ገብቶኛል።” አለና “እም አንድ የመጨረሻ ጥያቄ ከስንክሳር ሌላ ይህንን ያልከኝን ነገር እውነት እንደሆነ ያረጋገጥክበት ምንጭ ወይም ፍንጭ አለህ?” አለና የሱን መልስ መጠበቅ ጀመረ።

ትንሽ አሰብ አድርጎ፡ “በቃ እኮ ማርክ ... ምናል ከፎቶዎቹ በላይ ምን ምንጭና ፍንጭ እንዳቀርብለህ ትፈልጋለህ? ፍርድ ቤትም ቢሆን እኮ ከዚያ በላይ የሚጠይቀው ማሰረጃ አይኖርም። እኔም ባለጉዳዩ አልፈለግሁም፤ የሚያስፈልገኝም አይመስለኝም። አፍ፡ ኮርስ የሷ የራሷ መጥፋትና የሱም መቀሌ

ድረስ መምጣት ፍንጭ ነው። ከዚያ በላይ ግን የሚያንገበግበኝ ሥራዋን ስለምታውቅ አንድ ቀን እንኳ ተሳስታ ስለሱ አንስታልኝ አታውቅም፤ ዓደኛቸው እንኳን እንደሆነ ወይም ምናምን ብላ። የወንድሟ ዓደኛ ከሆነ ለምን?” አለ፤ በርግጥም ሌላ ምንም ምንጭ እንደሌለው ሲረዳ፤ ምስክር በሁለት ወይም በሦስት ይጸናል የሚለው የትልቁ መጽሐፍ ቃል ትዝ አለው። ቀጥሎም ሁኔታዎች ሁለተኛ ምስክር ናቸው ብሎ ራሱን አጽናና።

“ሄይ በቃ ተወው።፤ ጥያቄዬን መልሰህልኛል። አሁን እኔም ጠዋት ስብሰባ አለኝ ስለዚህ ልተኛና ወይ ነገ እናወራለን” አለና ትንሽ ማፋሽክ ሲጀምር፤ “እንደ ባለጠጋ ማፋሽክ የሚደክከኝ ነገር የለም። በል ተኛ ወዳጄ ነገ እናወራለን። ታንክስ እንዴት ቀለል እንዳለኝ አትጠይቀኝ” አለ አንዴ በረጅሙ ተነፍሶ።

ከዚያም የእንቅስቃሴ አብዛኛው ክፍል እየገጠመለት መጣ። ግን ደግሞ የፎቶው ነገር ግራ አጋብቶታል። ሰሎሚና ክብሮም ቀለበት ማድረግ ... መሳሳም?...በእሜሪካ...የተላከ ፎቶ ...? የእሜሪካን ኮፒ የሚያገኝበት መንገድ ቢኖር ተመኝ። ብዙ ካሰበ በኋላ የመጣለት ጊዜ ሳያጠፋ መቀሌ መሄድና ስንክሳር አዲሳ ባትደርስ ገና እየበረረች ሳለ ሰሎሚን ማግኘት ነው። በመቀጠልም ሌሎች ነገሮችን እንዴት አድርጎ ጊዜና ቅደም ተከተል ማስያዝ እንዳለበት ሲያስብ እንቅልፍ ይዞት ሄደ።

በማግስቱ ጠዋት ደውሎ ምሳ ሰዓት ላይ የሰሎሚን አክሲትና ሶፊያን አብሮ ነበር የቀጠራቸው። ካስተዋወቃቸው በኋላ ከመላኩ ጋር ያወራውንና በመላኩም በኩል ያለውን ሁኔታ ሲነግራቸው ሁለቱም ደነገጡ። አሁን ይህንን ነገር ከስንክሳር በቀር ማንም ሊጠነስሰው እንደማይችል ሁሉም ገብቶአቸዋል። ነገሮች እንዳይበላሹና ገና የተጀመሩ ሌሎች ተንኮሎችም ካሉ ባጭሩ ለመቅጨት ምስጢርንም መጠበቅ እንዳለባቸው ተስማሙ። ሌላው ደግሞ በዚህ ውስጥ የክብሮም ድርሻ ምን ያህል እንደሆነ ነው ያላወቁት። ከሁሉም በፊት ግን ሰሎሚን ማናገር እንዳለባቸው ተስማምተዋል። በተለይ የቀለበቱና ከክብሮም ጋር ያለው ፎቶ ጉዳይ እውነተኛነትና ምንነት ብዙ ጥያቄ ፈጥሮባቸዋል። በመጨረሻ የተማመኑት ማርቆስ መቀሌ በተቻለ ፍጥነት በመሄዱ ሐሳብ ላይ ነው። ስንክሳር መዋታ ነገሩን እንደ ገና ሳትበጠብጠው አንድ ነገር ላይ መድረስ እንዳለባቸው ርግጠኛ ሆነዋል።

የሰሎሚን ስልክ ካክሰቷ ላይ ወሰደ። የጠዋቱን በረራ ይዞ በማግስቱ ለመሄድ ወሰነ። በስለቱ በረራ ካሁን በኋላ ሊደርስበት ስለማይችል። የሰሎሚ አክሲት ሶፊያን ባካል ካገኘቻት በኋላ የሰሎሚ እናት እንደ ማለችላት ሆኖ አላገኘቻትም። የምትወራውንም ሥራ ስትነግራት የበለጠ ወደደቻት። አድራሻ ተለዋውጠው ግንኙነታቸውን ለማጠናከር ተስማሙ። ከቤተሰብ ተደውሎ ማርቆስ ባስቸኳይ ስለተጠራ እሱ ሲሄድ የሰሎሚ አክሲት ሶፊያን አደረሰቻት። ወደ ቤት

እያደረሰችትም ስለ ሶሉን የመጨረሻ ቀኖችና ምን እያቀዱ ሳሉ ድንገት በተፈጠረው አደጋ ሕይወቱ እንዴት እንዳለፈ ስታወራት ሁሉቱም እያለቀሱ ነበር። ሶፊያ መኖሪያ መግቢያ ላይ ሳያስቡት ካንድ ሰዓት ለአላነሰ ጊዜ ሲያወሩ ቆይተው ተለያዩ።

ፕሮጀክቷን በሁለት ሳምንት ውስጥ አስረክባ ለመውጣት ስላሰበች፣ ሰሎሚ አዲስ የሚተካትን የፕሮጀክት ዳይሬክተር ማሠልጠን ከጀመረች አንድ ሳምንት ሊሆናት ነው። ያገኘችው ምትክ የመቀሌ ልጅ ሲሆን፣ ነገር ቶሎ የሚገባውና ለሥራውም ከፍተኛ ፍቅር ያለው ይመስላል። ያደገው ኮምፓሽን በሚባለው የሕፃናት ልማት ድርጅት ውስጥ ነው። አሁን እዚያው መቀሌ ዩኒቨርሲቲ የመጀመሪያ ዲግሪውን ካገኘ በኋላ፣ ሁለት ዓመት በሌላ የሕፃናት ልማት ውስጥ ሲሠራ ቆይቶ ለዚህ ፕሮጀክት ከተወዳደሩት ውስጥ የተሻለ ሆኖ ስላገኘችው ነው የቀጠረችው። ከሰው ጋር ያለው መግባባትና ተፈጥሮአዊ የመሪነት ችሎታውን ወዳለታለች። ምናልባት ግን ትንሽ ግትርነት ሳይኖረው አይቀርም፤ ይህም ከጊዜና ከብሰለት ጋር የሚሞረድ ባሕርይ እንደሆነ በማመን ነው እንዲቀጠር ያደረገችው። ስለሞን እየለመደ ስለመጣ ለሚቀጥለው አንድ ሳምንት የዳይሬክተርነት ሥራውን እየሠራ ችግር ካለ ብቻ እንዲደውልላት ነግራው እፅ እቤት ከአያቷ ጋር ነው ሳምንቱን ለማሳለፍ ያሰበችው። ከብሮም በጠዋት ደውሎ የባጥ የቆጡን ሲያወሩና ሲሣግቁ ቆይተው ከሱ ጋር ዘግታ ብዙም ሳይቆይ ነበር ማርቆስ ከኤርፖርት ታክሲ ይዞ ወደ ሆቴሉ እየሄደ የደወለላት።

“ሄሎ ማን ልበል?” ስትል፣ “እም ሰሎሚ?... ማርቆስ ነኝ። ማርቆስ ካዲሳባ የመላኩ ንደኛ” አለ ራሱን ማስተዋወቅ አይሉት ማስታወስ ግራ እየገባው።

“እህ ማርክ ... እንዴት ነህ? ዛሬ እንዴት ተገኘህ። ሰላም ነው?” አለች እፅም ያልጠበቀችው ስለሆነ ትንሽ ግራ እየገባት።

“ም...ን ባክሽ ያው አልሞላ ብሎ እንጂ እኔማ ሁሌም እኮ ነው የማስበው። ባለፈው ሰዎን ብዙ ሞክረ በቃ ማስቸገር ስለ መሰለኝ ... ብዬ ነው። እንዴት ነሽ አንቺ? እንዴት ነው ትግርኛ? እስካሁን መቼም አቀላጥፈሽ እንደምትናገራ ነው።” ብሎ ሣት ለማለት ሞክረ አሮጌዋ ታክሲ እየበረረች እሱን ወደ አክሱም ሆቴል ይዛ ትከንፋለች። መቀሌ ደጋግሞ ስለመጣ ከተማውን ከሞላ ጎደል ያውቀዋል። የተወሰኑ ወዳጆችና አብረውት የሚሠሩ ድርጅቶችም አሉት። በቅርብም አንሰተኛ ቢሮ እንደቅርንጫፍ ከፍተዋል፤ ምንም እንኳ እሱ ያን ያህል ብዙ ጊዜ ወደዚህ ባይመጣም።

“አይደል ምን ባክህ ያው ታውቀው የለም ነዘኑም ነገሮችም ብዙ ጥሩ አልነበሩም።” አለችው በሚያሳዝን ድምፅ፤ ወዲያውም ዝም አለች የምትለው እንደጠፋባት ሁሉ

“አይ ኖው ሰሊ ... ብዙ ነገር ከባድ እንደነበረ ወይም እንደ ሆነብሽ። እንዴት ነው ትንሽ ተጽናኛችሁ? በቃ እግኝቼሽ እንኳ በሚገባ ሳልጠይቅሽ በጣም ነው የማዝነው። I am really sorry about your brother... አንቺ እንዴት ነሽ አሁን?” አለ ከልቡ እያሳዘነችውና እንዴት አድርጎ መቀሌ መሆኑን ሊነግራት እንደሚችል እያሰበ።

“እም ም... ደገና ነው ያው ጊዜ ይወስዳል። እኔም እዚህ መጥቼ እሠራለሁ ያልኩት ሥራ ብዙም አልሄደልኝም። እንጂ ብቻ ሁሉም ነገር ግራ የሚያጋባ ነው። አሁን ይሻላል መሰለኝ። የማይለመድ ነገር የለም። የአንተ ሥራ ጥሩ ነው?” አለች በልቧ መላኩን ቢሆንም መጠየቅ የፈለገችው። ገልጣ ለመናገር ግን አንዳች ነገር አንቋታል። ደግሞም እንዴት እንደዚህ ያለውትሮዋ ለስለስ እንዳለች ሰፊም ገርሞአታል። ነገሩን ከውስጧ ማውጣትና ሕይወቷም መቀጠል እንዳለበት መወሰኗም ሊሆን ይችላል የረዳት።

“እም ም... ደገና ነው፤ ብቻ ይበዛል። አንቺ አገሩን ወደድሽው? እዚህ የመቀሌ ልጅ ሆነሽ ልትቀራ ነው እንዴ?” አለ አሁንም ወደ ዋናው ጉዳይ ከመግባቱ በፊት ዝም ብሎ ማውራቱን መርጠ።

“አገሩ ደስ ይላል። ያው እንዳዲሳባ የፈለግኸውን ነገር በፈለግኸው ጊዜ አታገኝም፤ ብዙ ነገርም የሚያስፈልግ አይመስለኝም። ቤተ ሰብ ስላለ አሪፍ ነው። ለኔ ጥሩ ከነዘኔ የማገገሚያ ጊዜ ሆኖኛል። አንተ መቀሌን ታውቀዋለህ?” አለች ዝም ብላ ለመጠየቅ ያህል።

“እዎን ቢሮም ከፍቼያለሁ እኮ እዚህ። በተወሰነ ጊዜ እመጣ ነበር፤ አሁን እንኳ ቆየሁ ከመጣሁ” አለና መምጣቱን ለመንገር ሲያመንታ፣ “እውነት...? አላውቅም ነበር። ከመጣህ እንግዲህ ደውልልኛ።” አለችው ወሬዋ እያለቀባት ስለሆነ ደግሞም ስለ መላኩ እንዳያነግሰባት፤ ወሬያቸው እንዳማረበት እንዲያልቅ በማሰብ።

“አክቼሊይ አሁን መቀሌ ገብቼ ነው የምደውልልሽ። በጣም አስፈላጊ በሆነ ጉዳይ ላገኝሽ ነው የመጣሁት። አውቃለሁ የምታስቢውን ወይም ምን ልታስቢ እንደምትችሉ። ግን አንቺ ከምታስቢው ሁሉ ውጪ የሆነ ነገር ነው። ፕሊስ ዕድል ሰጪኝ። ብዙ ሰዓት አልፈልግም። ግን በስልክ አይሆንም፤ በአካል መገናኘታችን የግድ ያስፈልጋል።” አለ የምትለውን ለመስማት በጭንቅ እየጠበቀ።

“ማርቆስ ሁሌም ቁምነገረኛና ዝም ብሎ ሰው እንዳልሆነ ታውቃለች። ደግሞ ምን የሚለውጠው ነገር አለ? ብላ አሰበች በፍጥነት። ከዛ በኋላ እየሆነ ያለውንም ነገር ለማወቅና ያሏትንም ጥያቄዎች ለመጨረሻ ጊዜ ከማርቆስ የተሻለ ሊመልስላት የሚችል የሚታመን ሰው እንደሌለ ተረድታለች። ትንሽ ዝም ብላ

ሰታሰብ ቆየችና ረጋ ባለ ድምፅ፡ “እሺ እንገናኝ ... ምንም ችግር የለም። በናትህ ግን በጣም የተገባሁ ስለሆንኩኝ ስዘንልኝ ብዙ መጥፎ ነገር መስማት ከዚህ በላይ አልችልም። ገና ማገገሜ ስለሆነ አደራ ሌላ ድራማ ለመስማት የምችል አይመስለኝም።” አለችና ዝም አለች።

“ይገባኛል ሰሊ ... ግን ከኔ ጋር የምናወራውን ነገር ማውራትሽ ዕድሜ ልክሽን የማይጸጽትሽ ነገር እንደሆነ ከልቤ ስለማምንበት ነው። እኔም ባያሳምነኝ ኖሮ እዚህ ድረስ መጥፎ አልረብሽሽም ነበር።” አለ ረጋ ባለና አክብሮቱን በሚገልጽ አነጋገር። ሁሌም የማርቆስ ርጋታና ሰው ማክበሩ ደስ ይላታል። ከዕድሜው በሥር ዓመት በላይ የበሰለ ሰው ነው ትለው ነበር ለመላኩ። ጊዜው ጠዋት ረፋዱ ላይ ነበር።

“ታዲያ ቁርስ በልተሃል እንዴ? ቆየህ ከገባህ?” አለችው ድምፅዋ ትንሽ ውጥት እያለ

“ቁርስ ከተባለ ያው አውሮፕላኑ ውስጥ የሚወረውሩልንን ነዋ!... ገና ወደ ሆቴሌ በታክሲ እየሄድኩ መንገድ ላይ ነኝ።” አለ ትንሽ ሳቅ ባዘለ ድምፅ። እዚያም የበለጠ ፈካ ብላ።

“በቃ የሚገርም ቁርስ ልጋብዝሃ? አይ አም ሹር ታውቀዋለህ። ዘመናዊ ቁርስ ቤት፣ ታቀዋለህ? እኔ ይሄው መጀመሪያ ስመጣ አንድ ጉረምሳ አጎት አለኝ እሱ ይዞኝ ሄዶ ተከትቤ ቀርጼልሃለሁ” አለች እየማቀች። እሱም ያ አብረው ያላልፉት የነበረ የማቅና የደስታ ጊዜ ትዝ ብሎት ተስፋ ተሞልቶ።

“እህ በጣም ቆይቶአል እንጂ አንድ ሁለቱ ሄጀ ... ነበር ... ሁሌም ባይኔ ላይ ነው የሚሄደው፣ ጥሩ ነው። መርፌያቸው ትልቅ ካልሆነ... እኔም እንደ ገና መከተብ ሳያስፈልገኝ አይቀርም” ሲል እዚያም ጠፍቶ የነበረ ሳቅን ለቀቀችው። ሰሎሜ ለመሳቅ ብዙም አይፈጅባትም።

“ታዲያ ታክሲ ይዘሃል ወይስ የትና እንዴት እንገናኝ?” አለች ካልጋዋ ለመውረድ እየተነሣች።

“አዎን ታክሲ ውስጥ ነኝ። አክሱም ሆቴል ነው አልጋ የያዘኩት፣ ምናልባት ዛሬን ማደር ካለብኝ ብዬ። አንቺ ደስ ባለሽ ቦታ እንገናኝ” አለ መልደን እየጠበቀ።

“እሺ እሺ ... ለምን አሁን አንተ ዝም ብለህ ሆቴል አትሄድም። እኔ ካልጋዬ ወርጄ ሻወር ወስጄ ስለባብስ ምናምን ስለምቆይብህ። ዐረፍ ብለህ ቡና እየጠጣህ ጠብቀኝ። ለነገሩ ቤቴም ብዙ አይርቅም ከዚያም መጣሁ ማርክ። አይሻልም?” አለች

የምትለብሳቸውን ልብሶች ለመምረጥ ካልጋዋ እየወረደች።

“አረፍ ነው። ጥሩ ሐሳብ። በቃ take your time ላዉንጁ ውስጥ እጠብቅሻለሁ። አሁን የደወልኩበት የኔ ሞባይሌ ነው።” አለና ለጊዜው ተሰናብተው ስልኩን ዘጉት። ነገሩ ካሰበው በላይ ጅማሬው የቀለለ ይመስላል። ከዚህም በኋላ ያለው ጊዜ ደገና እንዲሆን እየተማጸነ ሆቴሉ ጋ ደረሰ። ሁሌም አስቸጋሪ ነገር ሲገጥመው እንደሚያደርገው እና ዛሬም ወደ መቀሌ ከመነሳቱ በፊት እንደተለመደው ቴሌ መድኅኔዓለም ቤተ ክርስቲያን ገብቶ ከሠላሳ ደቂቃ ለማያንስ ጊዜ ነበር በጉዳዩ ላይ ጸሎት ያደረሰው።

ማርቆስ የሆቴል ክፍሉን ከያዘ በኋላ ላውንጅ ገብቶ ተቀመጠ። ትንሽ ድካም ቤጤ ስለተሰማው ጥቁር ማኪያቶ አገዛዝ ከራሱ ሃሳብ ጋር ትግል ገጠመ። ገና ረፋዱ ላይ ስለሆነ ብዙ ሰው የለም። አልፎ አልፎ ብቻ ጥቂት እንግዶች እዚህም እዛም ቁጭ ብለው ያወራሉ። የተከፈተው መዘቃቂያ የቆየ የዐሐዬ የሃንስ ዘፈን ሲሆን አልፎ አልፎ ከሚሰማው የማሽን ድምጽ ጋር ተቀላቅሎ በገባበት የሀሳብ ባህር ላይ የተነሳ ማዕበል ይመስላል። ከፊት ለፊቱ ፍልቅልቅ ብላ ከሩሜ ባላነሰ ርምጃ የምትመጣውን ሰሎሜን ሲያይ ከሀሳቡ ተመንጭቆ ወጥቶ እሱም ባንዴ ፈገግታ በፈገግታ ሆኖ ከመቀመጫው ብድግ አለ። ያው እንደ ወትሮዋ ቀለል ያለ ልብስ ለብሳ ነበር ሰሎሜ የመጣችው። ከስታሊች እንጂ አሁንም እንዳማረባት ነው።

እጠገቡ ስትደርስ ሮጣ ተጠመጠመችበት። እሱም እቅፍ አድርጎ ሰላም ሲላት ሳታስበው እንባዋ ተዘረገፈ። በብዙ ችግር ነበር ዝም ያሰኛት። እዚ ሻይ እዘዘችና መጀመሪያ ላይ ስለ ሶለን ሕመምና አጂጂት፣ አሜሪካ ስለ ነበራት ቆይታና አሁንም ስለምትሠራው ሥራ ጠቅላላ ሁኔታ እያወሩ ከተረጋጋች በኋላ፣ ስለዚህ ስለ መላኩ ጉዳይ ምን እንደተፈጠረ ግራ መጋባቱን በሚገልጽ ሁኔታ።

“ስለ ምንም ሊገባኝ አልቻለም። በደገና ተለያይታችሁ፣ ደገና ቆይታችሁ ምን ተፈጠረ? እሱም አንቺም በቃ እኮ አላስደርስ አላችሁን። እስኪ ንገሪኝ ምንድነው የሆነው?” አለና የዚያ መልስ በመጠበቅ ዐይን ዐይኗን እያየ ዝም አለ።

“እኔ ምን እነግርሃለሁ ማርክ? አንተ ንገሪኝ እንጂ! አንተ አይደለህ የምነግርሽ አለኝ ብለህ የመጣሽው? እሺ ንገሪኝ። ግን ለምን? ለምን? እሱ ብቻ ነው የማይገባኝ። ሰው እንዴት እንደዚህ የወረደ ነገር ያደርጋል?” አለችው ሁለተኛ ዙር እንባ ባቋቋ ዐይኖቿ እያየችው። ሆቴሉ አሰራሩም መቀመጫና እቃዎቹም እንደሰው ያክሱም ሃውልትን ቅርጽ ተከትለው ነው። ጥቂት ሻይ የቀረውን ብርጭቆ በእጇ እንደያዘች እሱ የሚለውን በመጠበቅ ይመስል ዝም አለች፣ ካላመለጥኩሽ የሚለውን እንባዋን እንዳይፈስ ጨክኖ ይዛ።

“ስለ ታሪኩ ብዙ ነው። እኔም ገና ብዙ ያላወቅሁት ነገር አለ። የመጣሁትም

ለዚህ ነው። ብዙ ነገር ሆኖአል። ብዙ ነገርም አልፎአል። ደግሞ ነገሮቹ አንቺም መላኩም እንዳለባችሁት አይደለም። ስለዚህ አሁን መጀመሪያ እኔ ለምጣይቅሽ ጥያቄ በቃ እውነቱን የምታውቁትን ያህል ንገሪኝ። ይህን ማድረግ ትችላለሽ?” ሲል እንባዋ ካደኗ ሞልቶ ኖሮ ወደጉንፊ በሁሉም አቅጣጫ ፈሰሰ። ከመቀመጫው ተነሳና አጠገቧ ተቀምጦ ከኪሱ ውስጥ ያለውን የታሽገ ናፕኪን እየሰጣት እጁን ትከሻዋ ላይ ጣል አድርጎ እንደ ታናሽ እህቱ ለተወሰነ ደቂቃ አባበላት።

“አሺ ... የምችለውን ሁሉ...” አለች ከየት እንደምትጀምር ግራ ግብቷት ዝም ስትል ነገሩን ከስሩ ለመጀመር ሰላሰበ

“አንቺና መላኩ የተለያዩችሁት ወይም የተኳረፋችሁት ለምንድን ነው?” ብሎ ዋነኛ ጥያቄውን አቀረበላት።

“እህ ማርክ ... በናትህ ... ወደዚያ በስንት መከራ ወደ ለቀቀኝ በሽታ ውስጥ ልትከተኝ ነው እንዴ እንደገና... ምን ብዬ ልነግርህ እችላለሁ? እኔ መስማት የምፈልገው እሱ የሚያቀርበውን ታሪክ ነው። ምንም የነገረህ ነገር የለም?” አለች ዐይኖቿን ጨፈን አድርጋ።

“የምታውቁትንና ያንቺን ምክንያት ንገሪኝ። አሁን እሱ እዚህ ስለሌለ ለጊዜው የሱን እንተወው። አንቺ የወሰንሽውን ውሳኔ እንድትወስኝ ያደረገሽ ነገር ምንድን ነው?”

“የኔ ምክንያትና ሐሳብ ምን ለውጥ ያመጣል? በዚያም ላይ ያለቀ ጉዳይ ነው። እኔ አሁን ሕይወቴን ከመላኩና በሱ ዙሪያ ካለው ችግር አላቅቄ ወደፊት ቀጥያለሁ” አለች አሁንም ምክንያቷን እንዴት እንደምትነግረው እየቸገራት፤ የምሯንም ነገሩን ማውራት ሳትፈልግ።

“ሰለ ፕሊስ ... ለምን አንቺ ያንቺን አትነግሪኝም...? ለሁሉም እኮ ጠቃሚው ነገር እውነቱ ነው። በቃ የሆነውን ነገር ንገሪኝ።” አለ አሁንም አቋሙን ሳይቀይር።

“እህ ማይ ... ራሱ ነው የዘጋኝ። መጀመሪያ እዚያ በሄድኩ በወር በሁለት ወሩ ሲቀዘቅዝብኝ... ዝም ብሎ ነገር መስለኝ ነበር። ያው እኔም በሶለን ነገር ስለተጠመድኩኝ ነገሮችም ካሰብኩ ፍጥነት በላይ ስለነበሩ። በተለይ ሶፊያ እዚህ ከመጣች ጀምሮ የባሰውን ድራሽ ጠፋ። ስልኩንም አያነሣም። መጨረሻ ላይማ የወንድሜን የሕይወት ታሪክ አብረን ብንጽፈው ምን ይመስልሃል ልለው ብደውል፤ ስልኩን አላነሣ ቢለኝ አጭር አሜይል አደረግሁለት። ወሽመጥ የሚበጥስ አሜይል መለሰልኝ። ይሁን ብዬ ዝም አልኩ። ቢያንስ እዚህ ስመጣ ሌላው ቢቀር መጥቶ እንኳ የደንበሁን ልቅሶ ደርሶ እንዴት ነሽ አላለኝም። በጣም ግራ ግብቶኝ እያለ ... ያው መቼም ሁሉም ነገር ተደብቆ አይቀርም ... ከሶፊያ ጋር በፍቅር እንደ ከነፋ ሰሰማ ... መፈጠሪያን ነው የጠላሁት። ስለዚህ ወደ መቀሌ መጥቼ እንደገና

ራሴን ፈልጌ ማግኘት ነበረብኝ... በናትህ ...ማ -ር-ክ ... አሁን በስንት መከራ የጠገባ ቁስሌን ለምን ትቀሰቅሰብኛለህ?” ብላ ራሷን ይዛ መሬት መሬት እያየች ዝም አለች ፊቷን በሁለት እጆቿ እየሸፈነች። ወዲያው በዛ ያሉ ሰዎች እየተንጫጨ። ወደ ላውንጁ ሲገቡ ቀልባቸውን ሰረቁትና ዞር አሉ። ብዙዎቹ ተመሳሳይ የስብሰባ ቦርሳ የያዙ ሲሆን የተወሰኑት ፈረንጆች ነበሩ። ጫጫታው ወዲያው ጋብ ሲል

“የውልሽ እሱም ልክ እንዳንቺ እንደሰብድ አድርጎት ይሄው ከስንት ጊዜ በኋላ በስንት ሥቃይ ነው ምን እንደ ሆነ የነገረኝ... እሱም ሰላንቺም መስማት፤ አንቺንም ማየት እስኪጠላ ድረስ ነው የተገደደው?” አለ የምትለውን በመጠበቅና በምን መንገድ ልቧን ከፍታ አሳቧን ልትነግረው እንደምትችል ግራ እየገባው።

“ምን አድርጌው ...? እንዴ ምን እንዳደርግ ነበር የሚፈልገው... አብሬያቸው አልዞር እንግዲህ...” አለች አሁንም ርግጠኛነትንና ንዴትን ባዘለ ድምፅ።

“አንቺ ግን መላኩ ለምን እንዲህ ተቀየረ ብለሽ... ምንም ጥያቄ አልሆነብሽም? የምታውቁት መላኩ ይሄ ነው?” አለ አሁንም ዝም ብሎ እያያትና የጥያቄውን አቅጣጫ ለመቀየር እየሞከረ።

“ለዚህ እኮ ነው በጣም የተገደደሁት። ሌላ ሰውማ ቢሆን... ምን አዲስ ነገር አለው? መላኩ ግን ሁሉም እንደሌላ ሰው ነው ብዬ አምኜ አላውቅም። ለዚህ ነው ውስጤ ሁሉ እስኪፈረካከስ የተናወጣኩት... ለነገሩ እኔ እንጂ እሱ ወደኝም እንደማያውቅ ነው የሚያወራው... ንጹሕ እጥቱ ብቻ ነኝ... ግን ደግሞ ከሟች ወንድሜ ጓደኛ ጋር ሲወጣና እኔን ሲዘጋኝ ትንሽ ማሰብ ነበረበት” አለችና አሁንም ዝምታ ውስጥ ገባች። አስተናጋጁ ብርቱቆዎቹን አነሳስቶ የሂሳቡን ቢል አስቀምጦ ምንም ሳይል ካጠገባቸው ሄደ። ምናልባት ሰሎሜን የሷን በኩል ለመናገር ቢረዳት ብሎ ጉሮርውን ጠረግ ጠረግ አደረገና

“እንግዲያውስ እውነቱን ስሟ... እንዳልኩሽ እሱንም አናግሬው ነበር። ሶፊያና መላኩ እንዲህ እንዲያ ሆነዋል የተባለው ነገር በጣም ነው ያሣቀኝ...በመላኩና በሶፊያ መካከል ምንም ነገር የለም። ኖሮም አያውቅም። ይህንን ሁሉ ማን እንዳቀነባበረልሽ አውቃለሁ። መላኩ ሶፊያን በጣም የተወሰነ ቀን ነው ያገኛት፤ ቢያገኛትም ምንም ነገር የለም። መላኩ ካንቺ በቀር ማንንም አይወድም። እሱን አሁን ለጊዜው እንተወውና... ሌላ ነገሮች አሉ ከዚያም የባሉ...” ሲላት ዐይኗ የበለጠ ተገብረው ባለማመንና ግራ በመጋባት ዐይነት።

“መላኩን እንደኛ ያስከራፈውና ከማንነቱ ውጪ ያደረገው ላንቺ ያለው ፍቅር ነው ብልሽስ? ከብሮም ስለሚባለው ልጅ ነግረሽው ታውቁታለሽ” አለና ያያት ጀመር።

“አልነገርኩትም ... ማለቱ እርግጠኛ አይደለም... በወሬ መሃል ካልሆነ በቀር ... ምንም ጠቃሚ ነገር ስለሌለ... አልነገርኩትም...” አለች ትከሻኞችን እየሰበቀች፡ የሆነ ነገር ግን ሊፈነዳ እንደሆነ እየተሰማት፡፡

“እኬይ ... ላንቺ መላኩና ሶፊያ በፍቅር እንደጠቁ የነገረሽ ምንጭ ለመላኩ ደግሞ አንቺና ክብሮም በፍቅር መጠቀሙን በኢሜይል አታችድ በሆነ የቀለበት ሥርዐት በተደገፈ ፎቶ አንቺ እዚያ እያለሽ አርድቶታል። ፎቶውም ከዶክተር ክብሮም በደስታ የሰከረ ኢሜይል ጋር ነው ከዚህ ምንጭ የተላከለት። በፎቶውም ላይ መላኩን ጨርቀን ሊያስጥሉ የሚችሉ ክሥተቶች የሚታዩ ሲሆኑ ... አንዱ ቀለበት ስትቀበዩ ሁለተኛው ደግሞ ዶክተሩ አንቺን ከነፈርሽ ላይ ሲሰምሽ የሚያሳይ ነው። በተጨማሪም እዚህ አንቺን ሰርፕራይዝ ለማድረግ ተብሎ በመጣ ጊዜ ይሄው ምንጭ ነገሩን አጋኖ በመናገር የመላኩን አንጀት ሲያሳርር ነበር። አንቺ ያንን ኢሜይል ልክሽ በጣም አስፈላጊ ነገር የምንገርህ አለኝ ስትዩው፤ እሱ ምን መሰለሽ ያሰበው? ኢሜይሉን ከፈለግሽ እይው፤ ልክ ከቀለበቱ ጥቂት ቀን በኋላ ስለሆነ መላኩ ይህንን መርዶ ካንቺ መስማት ካለመፈለጉም ባሻገር ...የሚያደርገውና የሚናገረውን አያውቅም ነበር። እሱም ሌላ ሰው ቢያደርገው አይደንቀኝም ሰሎሜ ግን እንዴት? እያለ እስካሁን እንዳረረ አለ።” አላትና ዝም ሲል ራሷን ይዛ ተነሥታ ወደ መታጠቢያ ቤት ስትሄድ እርሱም ሲከተላት፡፡

“በናትህ ብቻዬን መሆን አለብኝ... እኔ አላምንም ... እኔ አላምንም ... አምላኬ... ይሄ አይታመንም... ክብሮም ... ስንክሳር ... አ አምላኬ...” እያለች ማርቆስ እንዲመለስ በጀ ምልክት ሰጥታው ሮጣ ወደ መታጠቢያ ቤት ገባች። የፈጠረባት ስሜት በጣም ጠንካራና ጥልቅ ስለነበር አቅለሽልሽ አስመለሳት፤ ከዚያም ፈቷን ታጥባ ራሷን ለማረጋጋት ሞክራ ብትመጣም... ድርቅ እንዳለች ናት።

“ይቅርታ ... እኔም ይሄንን አላሰብኩም ነበር... እና ክብሮም የምር ቀለበት አስርልኻል...? አሁንም ለመጋባት ታስባላችሁ? ምንድነው እስኪ ንገራኝ... ብዙ ነገር አልገባኝም?” ሲል፡ በጀ ዝም እንዲል ምልክት ሰጥታው ማሰብ ጀመረች። ከአንድ ሰዓት ይልቅ ከረዘመ አምስት ደቂቃዎች በኋላ የሆነውን ነገር ሁሉ ነገረችው። አሁን ያለበትን ሁኔታም ስትነግረው የምር ደነገጠ። ሁለት ሳምንት ያህል ቢቆይ ነገሮች ምን ሊመስሉ እንደሚችሉ ሲያስብ ዘገነው።

ቀስ እያለች ተረጋጋችና ነገሮችን በዝርዝር እፃ አሜሪካ ከሄደች ጀምሮ ያሉትን ነገር እየጠየቀችው ያስረዳት ጀመር። አሁንም በህልም እንጂ በእውን ያለች አልመሰል አላት። ቁርስ መብላት የሚለውንም ሐሳባቸውን ትተው እዚያው እያወሩ ሳያውቁት ነበር ምሳ ሰዓት የደረሰው።

“እና አሁን ምንድነው የሚደረገው? መላኩ ሰምቷል ይህን ሁሉ ጉድ?...እኔንጃ አሁንስ የቱንም እንደማምን ግራ ነው የገባኝ... ወይኔ ምን ነካኝ?... እኔ ግን ስንክሳር ይህን ሁሉ ታደርጋለች ብዬ በህልሜም በውኔም አስቤ አላውቅም። ወይኔ በቢዩ እሱ ቢኖር ይሄ ሁሉም አይሆንም ነበር...እሱ የሞተ ቀን ነው የሞትኩት...” ብላ በሰበቡ ልቅሶዋን አደሰችው

“ምን እንደሚደረግ እርግጠኛ አይደለም። ብዙ የማላውቃቸው ነገሮች ስለነበሩ አንቺን ሳላናግር መላኩን ማናገር አልፈለግሁም። አንድም ስንክሳርን ተጣልቶ ከዚህ ያለውን ሳንጨርስ ነገሩን እንዳያበላሽው ስለፈራሁ ነው። ሌላው ደግሞ ነገሩን ስናስተካክል ስንክሳርም ሆነች ክብሮም የጥፋታቸውን ያህል መማር አለባቸው። ዛሬ እፃ አየር ላይ ነው የምትሆነው። ወደዚህ እየመጣች ነው። መላኩን ተከትላ መጣች እንዳትባል ለማምታታት ነው የሚመስለው። ለዚያ ይመስለኛል ቀደም ብላ የምትመጣው። ምናልባትም ሌላ ዐላማም ይኖራት ይሆናል። እኔንና መላኩን ማጣላት ... እኔንጃ... የሆነ ነገር ... ብቻ። መላኩን ከዚህ አስመርራ አንጠልጥላ ይዛ መሄድ። እኔን እንደማትወደኝ አውቃለሁ። ከመጀመሪያውም ብዙም አላማረችኝም ነበር።” አለ አሁን ሁሉም ነገር በቁጥጥር ሥር እንደሆነ እየተሰማው፤ በሌላ በኩል ደግሞ ቀጥሎ ምን ማድረግ እንዳለበት እያሰበ፡፡

“እህ ማይ ጋድ ምን ዐይነቷ መርዝ ናት!... ባንድ ጊዜ እኮ ነው ቤተ ሰቡን ሁሉ እጄ ውስጥ ያደረገችው። እኔ አሁንም ሌላ ስንክሳር ውስጥ ከሌለች በቀር እኔ የማታት ስንክሳር አትመስለኝም ይህን ሁሉ ያደረገችው። ያ ደግሞ ... ቆይ ... እኔ እኮ ፎቶው፤ ግርግሩ ሲበዛብኝ ጭብርብር ነው ያደረገኝ። ደግሞ ከፈለግሽ እናጥፋው ብሎ እኮ ከካሜራው ላይ አጥፍቶታል። ለካ አጅፎ የልቡን አድርሶልኝ ነው! አሁን ደውዬ ... ልኩን ነው የምነግረው ... የሥራውን መቀበል አለበት” አለች በንዴት ስልክን እያወጣች።

“ቆይ ቆይ ... እንደሱ አይደለም ... አሁን ይሄ ሁሉ የማን ጥንሰሰና ውጥን እንደሆነ ማወቅ አለብን። ሲመስለኝ እፃ ናት እሱንም እጁን ጠምዝባ ያስገባችው...” ብሎ ሳይጨርስ፡ “ማርክ አንተ ደግሞ ታብዛለህ ... እሱስ ቢሆን የኩላሊት ሃኪም የሆነው ሎተሪ ወጥቶለት ነው?... እንደዚህ አጭበርብሮ ሊያገባኝ አልነበረም? ... የተማረ ሰው እንዲህ ሲሆን እንዴት ያስጠላል...! ግድ የለህም አሁኑኑ ልደውልለት... ምን እንደሚል ጉዱን ልስማለት” ስትል... “ቆይ እኔ አሳይሻለሁ ምን እንደሚል ጉዱን ልስማለት” ስትል... “ቆይ እኔ አሳይሻለሁ ምን እንደሚል እንሰማለን። አየሽ ሌላ የማናውቀው ነገርም ካለ የምናውቀውን ተጠቅመን እናወጣጣለን። ደግሞም ሲነቃበት ምን እንደሚል ማወቁም ይጠቅማል። አንቺ ተሳፋሪ ነሽ ሾፌር ለመሆን አትሞክራ። ወይም በቃ የለሽም እዚህ... እንደ ማለት

ነው እሺ? ደግሞ የምናደርገውን የሰልክ ንግግር ሁሉ እንቀዳለን።” አላትና ዕቅዱን በዝርዝር አስረድቶአት ቁጥሩን ከሷ ላይ ወሰደ። ከዚያም በጥንቃቄ ስለ ክብሮችና ስለሷ ቤተሰቦች በሷና በክብሮች መካከል ስለሆነው ነገር ሁሉ ዝርዝር ነገሮችን እየጠየቃት ተረዳ።

ምሳ በልተው ለቡና ወደ አብርሃ ካስትል ሄደው ጸጥ ያለ ጥግ ቦታ ተቀምጠው እንዴት አድርገው ክብሮችን ማናገር እንዳለባቸው ተማክሩ። የማርቆስ ዕቅድ ከጠበቀችው ውጪ ስለሆነ የሚያደርገውን ለማየት ብቻ ተሰማምታ ክብሮችም ጋ ደወሉ። ሰሎሚ ግን አሁንም ድንጋጤውና ግራ መጋባቱ አልለቀቃትም። ንዴትና ቁድቅ ደግሞ ቀስ እያለ በደሚ ውስጥ እየናኘ ነው። ሁለቱ ደጋግሞ ከደወለ በኋላ ስልኩን አነሰቱ ሃሎ ሲል፡-

“ሄሎ ዶክተር ክብሮች?” አለ ማርቆስ ረጋ ብሎ፡፡

“የስ ምን ልርዳዎ?” አለ በእንግሊዘኛ፡፡

“ይቅርታ ጥጋቱ እባላለሁ። ከኢትዮጵያ ነው የምደውለው። የሰሎሚ ዓደኛ ነኝ። በጣም ስለምፈልግህ አሁን ላናግርህ እችላለሁ? ላንድ ጥብቅ ጉዳይ ፈልጌህ ነው። ጊዜ አይሰጥም፤ ምናልባትም ከዚህ በኋላ መደወል ላልችል እችላለሁ።” አለ ድርቅ ባለ ድምፅ፡፡

“እሺ እሺ እችላለሁ ምንው ሰላም አይደለም እንዴ?” አለ ደንገጥ ብሎ፡፡

“ሰላም ነው ሰላም ነው... ግን ትንሽ ችግር ያለ ይመስለኛል...” ብሎ ዝም ሲል፡-

“ምን ምን ችግር... ሰሎሚ ደገና አይደለችም እንዴ? ምን ችግር አለ?” አለ አሁንም መደንገጠው እየጨመረ።

“ዝርዝሩን ከመነጋገራችን በፊት ነገሩን ባጭሩ ልንገርህ እንግዲህ፡ ... እንዳልኩህ ከሰሎሚ ጋር ወዳጆች ነን። መላኩንም አውቀዋለሁ። አንድ ሰው ሰሞኑን ካንተ ወደ ስንክሳር የተላከ አንድ ኢሜይል አብረው ከተያያዙ ፎቶዎች ጋ አንድ ላይ አያይዞ ላከልኝ። አንተ ሰሎሚን ለጋብቻ የምትጠይቅ ይመስላል፤ ቀለበት ስታደርግላትና ስትሰማትም ያሳያል። ከዚያ ጋር ያለውን አንተና ስንክሳር ሰሎሚን ከዓደኛዎ ከመላኩ ጋር ለማለያየት ያቀዳችሁትን ዕቅድ የያዘ አንዳንድ መረጃም አግኝቻለሁ። እኔ ደግሞ ሁለቱም በዚህ ጉዳይ እየተወቃወሁ እንዳሉ አውቃለሁ። ለዚህ ብለህ በቅርቡ ኢትዮጵያ መጥተህ ነበር አሉ። ቤተ ሰቦቿም እንደሚቀርቡህና አንተም በተለይ የታላቅ ወንድሟ የቅርብ ዓደኛ እንደሆነክ ሰምቻለሁ። አሁን ሰሎሚም ሥራዋን ትታ ወደ ችካን ለመምጣት እንደተሰማማችና ጭራሽም ካንተ ጋር ልትጋቡ ዳር ዳር እያላችሁ እንዳለ ደርሼበታለሁ። ይህንን ሁሉ ተንኩል ሰሎሚ ምንም አታውቅም።

“እሷም መላኩን እንድትጠላ ያደረጋችሁትን ሁሉ ደርሼበታለሁ... ማለቱ ስለ ሶፊያና ስለ መላኩ የፈጠራችሁትን ወሬ። ዛሬም ስንክሳር አየር ላይ እንዳለችና ወደ አዲሳባ ለመምጣት መንገድ ላይ ናት አሉ። ደግሞም እዚህ ስትመጣ ምን እንዳቀዳችሁ ... ማለት ሶፊያንና መላኩን በተመለከተ ደርሼበታለሁ። ብዙም ስለማታውቀኝ ማነው ብለህ አትመራመር። ይገዳህ ይሆናል እንጂ አይጠቅምህም። የዶክተር ሥራው በሽተኛን ማከም ይመስለኝ ነበር።... አንተ ግን በራስ ወዳድነት ጤነኞቹን ሰዎች በሽታ ላይ እየጣልሃቸው ነው። በርግጥ ብዙ የኩላሊት ሃኪሞች በኩላሊት ዘረፋ ላይ እንደሚሳተፉ አውቃለሁ።... ያንተ ግን በዛ! ... ሰው ከነንፍሱ መዝረፍ ተገቢ ነው እንዴ ዶክተር?” ብሎ ዝም አለ። ማርቆስ ትንፋሹን ሲስበስብ ሰሎሚ ድርቅ እንዳለች በጉጉት ነገሩን መከታተሏን ቀጠለች።

በድንጋጤ የራደው ክብሮችም ... “ማነህ አንተ? ምንድነው የምትፈልገው? ምንድነው? እኔ አላውቅህም! ማነህ አንተ? ... ምንም ስለምትለው የማውቀው የለም። የማይገባ ነገር ነው የምታወራው።” እያለ ሲርበተበት ... ሰሎሚም ጭንቅላቷን እያወዛወዘች እንደበድኑ ሆና ትሰማለች፡፡

“ተው እንጂ ዶክተር። ምንም ካልገባህ ምን ይደረጋል እንግዲህ? ያው ሰሎሚንና መላኩን ማናገር ነፃ ያለኝ አማራጭ። ከኔ ጋር የምንግባባ መስሎኝ ነበር። ምርጫው ያንተ ነው። አለበለዚያ ቀላል ነው። ይሄ ሁሉ ጉድ ይገለጣል። ቀላሉ መንገድ ግን አንተና ስንክሳር ሆናችሁ እኔ የምፈልገውን ማድረግ ነው። አንተም እንደ ዶክተርነትህ፤ እሷም ነጋዴ አይደለች? እንሰማማ... ሁሉም ነገር ከሰዎች እይታ እንዲርቅ ይደረጋል። አንተም ህልምህን ታቅፋለህ፤ እሷም የልጅነት ወዳጇን... እኔም የደክምኩበትን ፍሬ...ይሰማማሃል? በነገራችን ላይ ብዙ ማውራት አልወድም። ዝም ብለህ የምትንቦገርቦኝ ከሆነ ስልኩን ልዘጋው ነው።” አለው አሁንም በደረቅ ድምፅ፡፡

“ እንዴ ሻረ ቆይ ... ቆይ እንጂ ... ምን ዐይነት ሰው ነው ባካችሁ? እሺ ምንድነው የምትፈልገው? ገንዘብ ነው ምንድነው?...የምትፈልገውን ተናገር በቃ...” አለ አሁንም እየተርበተበት፡፡

“ፎቶውን አይቼ በጣም ነው የተገረምኩት ልጅቷ ላይ እንደመሸገገር አይደል እንዴ የተጣበቅህባት! እኔ ምለው ከስንክሳር ጋር የሠራችሁት ዕቅዳችሁ ግን አስገራሚ ነው። ማለቱ እሷም አንተም የፈለጋችሁትን ለማግኘት ምን ቀራችሁ? ... እስኪ ምን እንደምፈልግ ከመናገሪ በፊት... ይህንን ዕቅድ አንተ ነህ እሷ የወጠናችሁት...? ለነገሩ እሷ ትመስላለች... አሳሳምህም ሲታይ ያን ያህል ብልጣብልጥ አትመስልም። ጭንቅላትህ ለህክምና እንጂ ለዚህ አይነት ተንኮል መፈብረኪያ የተሠራም አይመስልም። ደግሞ አትርበድበድ! ወንድ ልጅ አይደለህም እንዴ...?”

“እሷ ናት ለዚህ ሁሉ ያበቃችኛል። እና አሁን አንተ ምንድነው የምትፈልገው? ይህንን ሁሉ ነገር እንዴት ልታውቅ ቻልክ? አንተ እውነተኛ ሰው ለመሆን ምን ማረጋገጫ አለኝ? ለምን አምናሃለሁ?” እያለ አሁንም ጥያቄውን አከታትሎ አቀረበ።

“ምንም ማረጋገጫ የለም። ልክ አንተ የምትፈልገው ነገር እንዳለ ሁሉ እኔም አለኝ። አንተም የምትፈልገውን ታገኛለህ፤ እኔም እንደዚያው። እኔ ብዙም አያስጨንቀኝ። እንዳልኩህ አንተ ካልፈለግህ እነመሳከርና ሰሎሚ ኃ መሄዴ ነው። አሁንን የዚህ ሁሉ ዕቅድ ደራሲ ስንክሳር መሆኗን በምን አውቃለሁ? ምን ማስረጃ አለህ?” አለ አሁንም የዕቅዳቸውን ዝርዝር ለማውጣትና እንዴት በነገሩ ውስጥ እንዳስገባቸው ለማወቅ።

“መሳከሩ ለሰሎሚ የላከውን ደብዳቤ አንብባልኛለች። ያው እዚህና ኢትዮጵያ እየተመላለሰች እንዴት ዕቅዱን እንደምታሳካ አስረዳችኛል። እኔ ምንም ባላደርግም እሷ ያሰበችውን ከማድረግ እንደማትመለስ ስትነግረኝ ነው እዚህ ጉድ ውስጥ የገባሁት። እሷ አሁን ምንድነው የምትፈልገው?” አለ አሁንም ሐሳቡም ንግግሩም እንደተዘበራረቀ።

“የምፈልገው... እምም ... በቃ እያንዳንዳችሁ አምሳ አምሳ ሺህ ዶላር ... መቶ ሺህ ዶላር... ይበቃችኛል።” ብሎ ዝም አለ።

“አረ አምላኬ ምን ዐይነቱ ነው ይሄ ሰው!... የኔ ወንድም ... አይበዛም ... ደግሞስ ብሩን ከፍለን ... ነገሩ እንደማይወጣ ምን ማረጋገጫ እናሳኛለን?” አለ ስንክሳር አውሮፕላን ላይ መሆኗ እያንገበገበው። አሁን እሷን ማማከር አይችልም። ደግሞም እሷ መስላዋለች እየተጫወተችበት ያለችው።

“ለሰሎሚ አምሳ ሺህ ዶላር ይበዛል አልክ። ታዲያ አንተ ምንን ዶክተር ነህ ... ? የምትነዳው ሊንክን እንኳ ከአምሳ ሺህ ዶላር በላይ ነው። በል አሁን እሺ ወይም እምቢ ... ነው መልሱ። እምቢ ካልክም ችግር የለም ... ጠቅላላ ሪፖርቱን ወይ ላንተና ለስንክሳር ... ወይ ለመሳከሩ፤ ለሰሎሚና ለሕያው ... መሳከሩ ነው። ደግሞም ለወይዘሮ ሕይወት ... እርሳቸው አይደሉ እናትዬው? አሁንኑ አራሚይል ላደርግላቸው እችላለሁ። እምም... ብሩ በዛ ካላችሁም ... አንዳንድ ኩላሊት ከሰጣችሁኝ እቀበላለሁ... የሌላ ሰው አይደለም ታዲያ ... ያንተና የስንክሳር መሆን አለበት ... I like you guys... ሃሃሃሃ ...!” ብሎ አስቀያሚ ሣት ሥቆ ዝም ሲለው... የምነዳውን መኪና ሳይቀር ነው ይህ ሰው የሚያውቀው ብሎ ፍርሀቱ የባለ ጨመረ።

“እንዴ ረጋ በል እንጂ! ትቀልዳለህ እንዴ? ደግሞ ... ዐደራ ለነሱ እንዳትልኩ በሰራተት። ምን ቀን ነው እዚህ ጣጣራውን የገባሁት... ባካችሁ?” ብሎ እንቅልፉ ሁሉ ጠፍቶ ከመኝታ ቤቱ ወጥቶ ሳሎን መንገራደድ ጀመረ።

ሰሎሚ አሁን ከድንጋጤ ወጥታ ነገሩ ያስቃት ጀምሯል፤ ድምጹ እንዳይሰማ እልፍ እያለች ወደ ግድግዳው የራ ትስቅና ደግሞ ቀረብ ብላ ትሰማለች።

“እኔ ምልህ ... የዚህ ሁሉ ውጥን አጠንጣኝ እሷ ናታ? ግንኩ ዶክተርዬ... አንተም እኮ ትልቅ ሰው ነህ። ... ራስ ወዳድ ባትሆን ... በእንዲህ ዐይነቱ የክፋት ባቡር ውስጥ አትሳፈርም ነበር... አሃሃሃሃ...!” ሌላው ነገር አፍህን ዘግተህ መቀመጥ አለብህ። እሷ ኢትዮጵያ ስትደርስ ራሴ አናግራታለሁ። ይሄንን ለስንክሳርም ለሰሎሚም ሆነ ... ለማንም መናገር አትችልም ...። ገባህ...! የገንዘቡን ጉዳይ ስንክሳርንም እንዳንተው ካናገርኳት በኋላ እናወራለን። አንተ አፍህን ከዘጋህ በኔ በኩል ችግር የለም። የሆነ ነገር ከጠረጠርኩ ግን ... ቅድም ላልኩህ ሰዎች ሁሉ ነው አራሚይሉን የምልከው። ሃ-ሃ-ሃ-ሃ... ቀልድ እንዳይመስልህ ... ጸጥ ካልክ ሁሉም እንዳለ ይቀጥላል። ... ሸክ ካልክ ደግሞ ጥጋቡም ይተነፍሳል። መተማመኛህ እሱ ብቻ ነው።” ብሎ መልሱን ሳይጠብቅ ስልኩን ዘጋው ማርቆስ።

ልክ ስልኩን ሲዘጋው ሰሎሚ ከብዙ ወራት በኋላ ለመጀመሪያ ጊዜ ሆዱን ይዛ መሬት ላይ እየተንፈራፈረች ለረጅም ደቂቃ ግባች። እራሷንም ብላ የፈራችው ሰሎሚ ሳታስበው አንጀቷ ርሶ ይሁን የክብርም መንበጅቦጅ አስገርሞአት ግቋን ማቆም አልቻለችም። ማርቆስ እንደዚህ ዐይነት ነገር ለመሥራት የሚችል ሰው መሆኑን ፈጽሞ አለማወቁም ነው ያስገረማት። ከዚያም መሳከሩ እስኪመጣ ምንም ለማንም እንዳትናገር ነግሮአት የሚቀጥለውን ዕቅዳቸውን ተነጋግረውና ተስማምተው ይሆንን በዚህ ተዉት፤ ለጊዜው። የተቀዳውን እንደገና መስማት እንደምትፈልግ ስለ ጠየቀችው ላፕቶፑ ላይ አድርጎት ለሷም እያይዞ አራሚይል አደረገላት እየቀለደ።

“መቶ ሺህ ብሩን የሚሰጡኝ ይመስልኛል?” አለ በለበጣ ፈገግ ብሎና እጁን ትክኝሞ ላይ አድርጎ “አልጠራጠርም ... ግን አንዳንድ ኩላሊት ቢሰጡህ ምን ልታደርገው ነው?” አለችው በግቅ እየፈረሰች...።

“ሁለቱም ኩላሊቶች ለሌላው ሸረኛ እና ቀበኛ መቀጣጫ ተደርገው ... ባደባባይ ይሰቀላሉ...” ብሎ ሲሥቅ “እኔ ምልህ አንተን እኮ እኔ እንደዚህ ዐሰቤህም አላውቅም... አሁን ይሄ እዚህ ላይ የተቀዳውን ሁሉ ... ምን ብለህ ነው ኮምፕዩተርህ ላይ ሴቭ ያደረግኸው?” ስትለው።

“ዜና ማርቆስ ከመቀሌ አብረሃ ካስትል በረንዳ...” ሲላት አሁንም ትንሽ የራሷን ታላቅ ሰሎሚ ሳቋን ለቀቀችው። ከዚያም ሐሳባቸውን ከፍለው እየተማግቱ ወጡ።

የቀረው ከሰዓት በኋላ ጊዜና ምሽቱ ዘና ያለ ነበር። ወደ ማታ ላይ ወደ ቤት ይዛው ሄዳ ከቤተ ሰቦጃ አስተዋወቀችው። ከዚያም ከትንሹ አጎቷ ጋር አብረው ወጥተው ከተማውን ሲያስሱ አመሹ።

ቁልፉ

ማርቆስ ከመቀሌ ወደ አዲሳባ ከመመለሱ በፊት ከሰሎሜ ጋር ለቁርስ ተገናኝተው ነበር። ባንድ ቀን ደም ግባቷና ፍልቅልቅነቷ ሁሉ የተመለሰ መስሎ ታየው። የአምሥት ወብቱ ከውስጡ የሚወጣው ብርሃኑ ነው። በሚታመልበት ጊዜ ለምንም የማይጠቅም፣ የማንንም ዐይን የማይስብ በቀላሉ የሚሰበር ተራ ብርቁቆ ነው የሚሆነው። የሰውም ውበት ከውስጡ በሚፈልቀው የደስታ ፋናና የተሰፋ ጨረር እንጂ በፊቱ ቅርጽና በሰውነቱ አሰካክ ብቻ አይደለም። ቁርስ እየበሉ ባንድ ቀን ምን ያህል እንደተለወጠች እያየ በጣም ተገረመ።

ማርቆስም እንደ ትንሽ እጎቱ ነው ያሳዘነችው። በሣራ የተቆጨውን በሰሎሜ የተካሰ ስለመሰለው፣ ትልቅ እርካታ ተሰምቶት ነው ወደ አዲሳባ የተመለሰው። ግን አሁንም የዕቅዱን አብዛኛውን ክፍል ገና ስላልጨረሰ ውስጡ ተቅበጥብጦበታል። ሰሎሜ ነገሩን ለማንም ሳትነግር ለራሷ ጠብቃው ምንም እንዳልሆነና እንዳላወቀ እንድትሆን ለማሳመንና የቀረውን ዕቅዱን ለማስረዳት ብዙ ጊዜ ፈጅቶበታል። አንዳንዴም ድሮ የምታውቀው ማርቆስ አልመሰል እያላት በግርምት ታየዋለች። እስካሁንም ነገሩን እንዴት ለማንም ሳትናገር የሞኝነት ውሳኔ እንደወሰነች ገርሟታል።

ዕቅዱን በከፊል ከነገራት በኋላ፣ “ግን ለምን ማርክዬ? አሁን ለምን ይሄ ሁሉ ቁንቀት ያስፈልጋል? እነሱ ይህንን ሁሉ ክፋት የሠሩት ይጨነቁበት እንጂ። ዝም ብለን ለመለ እንንገረውና እሱም ይወቀው ጉዳን። ደግሞ እኮ ይሄ ደረቅ ልጅ ደጋግሞ እየደወለ ነው። እንዴት አድርጌ ነው ከሱ ጋር እንደ ድሮው የማወራው?” ብላ ሲያስረዳት የቆየውን ሁሉ ገና ከውስጧ ባልበረደው የሚገነፍል የቁቂት ስሜቷ ውሃ አፈሰሰችበት።

“ሰላ ምን መሰለሽ ... በደንብ ስሜኝ ... አሁን በንዴት ብትሮኽባቸው ወይም ብታኩርፊያቸው ግድ የሚሰጣቸው አይምሰልሽ። ያ ለእነርሱ ግድ የሚሰጣቸው ቢሆን ኖሮ መጀመሪያውን ይህንን ሁሉ ክፋት አይፈጽሙም ነበር። እ እ ም ... ምን መሰለሽ የሚሆነው... ወይ ሌላ ሰው ላይ ይህንን ይደግሙታል አለበለዚያም ላለመሸነፍ ሌላ ክፋት ይወጥናሉ። ሊረሱት የማይችሉት ትምህርት ሊሰጣቸው ያስፈልጋል። እንዳንድ ሰው በስፒልም ጠቅ ስታደርገው፤

ልታስተላልፈሉት የፈለግሽው ትምህርት ይገባዋል። እንደ ስንክሳር አይነቶቹ ግን ዐሥራ ሁለት ቁጥር ምስማርም ብትሸነክረባቸውም፤ ተመልሰው ጨቢያቸውን ሲሰሉ ነው የምታገኛቸው። ከእንደነዚህ ዐይነት ሰዎች ጋር ስትፋለሚ ስሜትሽ ከነዳሽ ተሸናፊ ነሽ። ልክ እንደ ጐበዝ ካራቴስት ናቸው። በስሜት ጉልበት ተምዘግዝገሽ ወይም ተሸማቀሽ ሲያገኙሽ የራስሽን ኃይል ተጠቅመው ነው እግራቸው ሥር የሚጥሉሽ። ምስጢሩ ስሜትሽን ገዝተሽ የነሱን ስሜት ከቁጥጥራቸው ውጪ እንዲሆን ማድረጉ ላይ ነው። ያንቺ ስሜት ግን ሐሳብሽን ማስዋቢያ እንጂ ማንነትሽን መንጂያ መሆን የለበትም። ስለዚህ ሰከን ማለት አለብሽ።...” አለ አሁንም እንዴት አድርጎ ነገሩን እንደሚያሳየት እየጨነቀው።

“እምም ... እኔ የምልህ እንደዚህ ፈልሰፍሰፍ እንደሚያደርግህ ግን አላውቅም ነበር... እሱማ ገባኝ እኮ ...ገባኝ... ይገርማል! ሐሳብን ማስዋቢያ እንጂ ማንነትን መንጂያ ... አልከው ... ተነዳን እንጂ! ልክ እኮ ነው... አሁን ሳስበው ምን ዐይነት ስሕተት እንደሰራሁና ራሴን ዘግቼ ግትር እንደሆንኩ ይገርመኛል ...” ብላ አሁንም የሚለውን መጠበቅ ጀምረች።

“ለማለት የፈለግሁት ሁላችንም ስሜታችን አስተሳሰባችንን ሲገዛ ማሰብ ይሳነንና ለሌሎች ሐሳብ ባሪያ እንሆናለን።” አለና ቆም አለ።

ከጥቂት የጸጥታ ጊዜ በኋላ “አሁን ነገሩን ለመላኩ ብንነግረው ባንድ በኩል ጥሩ ሊሆን ይችላል። አንድም እሱን ከቁንቀት መገላገል ነው፤ በሌላ በኩል ደግሞ የሱንም ሐሳብ ማወቁ መልካም ነው። እኔ ግን የሚመስለኝ በጣም ስሜቱ ስለተጐዳ ይህንን ቢያውቅ አሁን ባለበት ሁኔታ ሰው አይሆንም። ምናልባት እስካሁን ስንክሳር ብዙ ነገር እንዲያምን ስላደረገችው፤ እኛ የምንለውን ለማስካድና የኛ ጠላት አድርጋ ከሷ ጐን እሱን ለማሰለፍ በሷ ቁንቀት ስልነት አይሳናት ይሆናል። ይህ ደግሞ አላስፈላጊ ቁስለት ነው የሚፈጥረው። ያልጠበቀችውን ነገር ባልጠበቀችው ሰዓት ነው ማፈንዳት ያለብን። ለዚህ ነው ክብሮምም ግራ ገብቶት ራሱን ለማዳን እፋን ዘግቶ እንዲቀመጥ ለማድረግ የሞከርነው። መላኩ እስኪመጣ ድረስ ክብሮም ካንቺ ምንም ፍንጭ ካላገኘና እሷም ላይ ካልተለወጠችባት ምንም ፍንጭ አይኖራትም።

“ደግሞ መላኩ አልፈዱይ በሣራ ጉዳይ ምን ያህል እንደተጐዳ ማሰብ አለብን። ሊመጣ የቀረውም ሳምንት ምናምን አይደል? አሁን የማይሆን ሪስክ ከምንወስድ፤ እዚህ መጥቶ አረጋግተነው ብንነግረው ሁሉም ነገር በታሰበው መልክ ይሄዳል። ነገሩን እኮ መዘጋጋት ቀላል ነው። ማለቱ ስንክሳርን አየር ማረፊያ ተቀብሎ ልክ ልኳን ነገሮ ማሰናበት፤ ክብሮምንም ደውሎ እንደዚያው። ግን እየሽ የማይረሱትን ትምህርት ካልሰጠናቸው ነገም ያው ናቸው። ሰዎች ደግሞ የሰሜታቸውን አሸንፋ በማይቆጣጠሩት መንገድ ከከፈትሽው በኋላ

ስታሰተምሪያቸው፡ ትምህርቱ ከቂንቅላታቸው የማይጠፋ የሕይወት ዘመን ማኅተም ሆኖ ነው የሚቀረጠው። ብሎ ለረጅም ጊዜ እጁ ላይ የቆየውን ጉርሻ ወደ ላሕኑ መልሶ አዲስ ጉርሻ ማዘጋጀት ጀመረ።

“እም ... ም አንተ ግን የምትገርም ሰው ነህ! ... እኔ ግን እንደዚህ ዐይነት ማንነትህን ፈጽሞ አላውቅም። መሊም ሲያወራ ሰምቼው አላውቅም ... ትናንትና እኮ በቃ ... ፈልግ ነው የመሰለኝ የሠራሽው ሥራ ሁሉ... እንዴት ...? ማለቴ የት ተማርከው?” አለች አሁንም መገረሟ እያስታወቀባትና መላኩን እንደገና መሊ ብላ መጥራቷን እንኳ ልብ ሳትል፡፡

“አየሽ ሰሊ እንደዚህ ዐይነት ነገሮችን በትምህርት ሳይሆን በኑሮ ትምህርት ቤት መራር የሆኑ ነገሮች በሕይወትሽ ሲያልፉ፡ ፈቃደኛ ከሆነሽ የምትማሪያቸው ብቻ ናቸው... ። እኔም እንግሊዝ አገር በነበርኩ ጊዜ በጣም በጣም የምወዳት ልጅ ነበረች። ያው አሁን ሲገባኝ እንዲሁ ባሕርይ እንደ ስንክሳር ዐይነት የሆነ ጓደኛዬ ነበር ምክንያቱ። የሱ ምናልባት ከዚያ የሚለየው ቅናትና የሰውን ሕይወትና ስኬት ማወክ ደስታ የሚሰጡት ልጅ መሆኑ ነበር። ከፋቱ ደግሞ ከሚገባው በላይ ሻርፕ ጭንቅላትና ድንጋዩን ዳቦ ነው ብሎ ማሳመን የሚችል አንደበት የነበረው ልጅ መሆኑ ነው። የጓደኛዬን የማርታን እንት ይወዳት ነበር። ማርታ ግን የምትገርምሽ ለማርት ልጅ ናትና ባንዴ ልጅቷን ሊጠቀምባት እንጂ እንደማይሆናት ገብቷት ነበር። ስለዚህ ታናሽ እገቷን ከሱ መንጋጋ አውጥታ አተረፈቻት።

“ይሄ መበለጠ ለካ አንጀቱን አድብኖት ኖሮ ባላሰበችው በኩል መጣባት። የኔ ጓደኛ ሆኖ ስለቀረባትና የሌለውን ጥሩ ገጽታ ስላሳያት በቃ ትንሽ አመነችው። በኋላ ጥሩ ሰው መሰሉ ለመታየት ባሳየው የማይታመን አክሮባት ከእገቷ ጋር ስላለያየቻቸውም ትንሽ ሳይቆሜት አልቀረም። አሁን ልነግርሽ ጊዜ የለኝም እንጂ፤ እንድ ዓመት ሙሉ የፈጀ የተወሰሰበ መረቡን ዘርግቶ እዚያ በእኔ ላይ፤ እኔን በእዚ ላይ ልባችንን አስከፋው። ምንም መነጋገር እንኳ እስከማንችል ጥላቻን በመከላከል ዘርቶ ሲጨርስ የክብሮም ቢጤ ከሆነ አንድ ጓደኛችን ጋር አጠላለፋት። እኔ ከገባሁበት ማጥ ለመውጣት አራት አመት ነው የወሰደብኝ። ልክ ልጁን አግብታ የመጀመሪያ ልጄን ልትወልድ ሦስት ወር ሲቀራት ያደረገውን ሁሉ ዘርዘሮ ለምን እንዳደረገው ጨምሮ ጻፈላት። ያኔ እሱ ካናዳ ገብቶ ነበር። እንደ ፅብድ እያደረጋት ወረቀቱን ይዛ እኔ ጋ መጣች። ነገር ግን ያኔ እኔ የዘቀጠ ሕይወት ውስጥ ገብቼ ጉዳዬም አልነበረም። ብወዳትም ወረቀቱን ፊቷ ላይ ወርውሬው ነበር የተለየሁዋት። አየሽ ማራን ከምንተሰኛት እጅ፤ ማርታንም ከዚያ ከይሲ እጅ የሚታደግ ቢኖር፤ ዓለም ምን ዐይነት የተሻለች በታ ልትሆን እንደምትችል? ስንክሳር ደግሞ የሱ ሴት መንትያ ነው የምትመስለኝ። ስሟ ራሱ እኮ ነው የሚቀፈኝ ... ለምን እንደሆነ አላውቅም። ” ብሎ ስሜቱ ሳይታወቀው እየጋለ መጣ ... ከዚያም እጁን እያፍተለተለ ዝም አለ።

“አህ ማይ ጋድ ... ከዛስ ምን ሆነች ማርታ በናትህ... አሁን የት ነች...?” አለች ታሪኩ ላይ ተጠምዳ መብላቷንም አቁማ፡፡

“ማርታ የት እንዳለች አሁን አላውቅም። ነገር ግን ከዚያ መቀመጫ ውስጥ እኔን ለማውጣት የረዳኝ መሌ ነበር። ከኔ ጋር ሁለት ዓመት ሙሉ አልቅሶ እንቅልፍ አጥቶ ነው በመጨረሻም ይሄው አሁን የሆነኩትን የሆነኩት። ማርታ የት ናት ላልሽኝ ... መልሱ ማርታ አንቺ ነሽ... ማርታ ማራ ናት ... ማርታ መላኩ ነው። ክፋት ደግነትን የሚበልጠው እኮ ለበጎ ነገር የሚጋደሉ መልካም ሰዎች ስለተልፈሰፈሱ እንጂ እንደ ስንክሳር ዐይነት ሰዎች ስለ በረቱ እንዳይመስልሽ... አሁን ተረሳኝ እንጂ በናዚ ጀርመን ጊዜም አንድ የታወቀ ሰው ከዚህ ጋር የሚቀራረብ አባባል ብሎ ነበር። አሁን ይህንን ለማረጋገጥና ለማሳየት ነው ጥረታችንና ፅቅዳችን።” አለ በረጅሙ እየተነፈሰ፡፡

“ገባኝ ... እሺ ... ገባኝ ... ዋው ... ማርክዬ ... አም ሶ ሶሪ የኔ ጌታ ... ይህንን ሁሉ አላውቅም ነበር ... ምን ያህል እንደማክብርህና ነፍሴ እንደ ባለውለታዋ እንደምታይህ አታውቅም...” ብላ እንባዋ እንዳይወጣ ፊቷን በሁለት እጇ ይዛ ዝም አለች፡፡ ማርቆስ ባይመጣና ከክብሮም ጋር ከተጋቡ በኋላ ወይም ስንክሳር መላኩን የራሷ ካደረገች በኋላ እውነቱን ብታውቀው ኖሮ ምን ልትሆን እንደምትችል በማሰብ።

“ያ ሰሊዬ ... አሁን ሰዓቱም እየደረሰ ነው... እንግዲህ ለማንም ላክስትሽም ... ለስንክሳርም ... ለክብሮምም ... ለቤተ ሰባችሽም ... መናገርም ሆነ ምንም ዐይነት ለውጥ ማሳየት የለብሽም... በቃ እኔም አልመጣሁም ነበር አሉ ... ማለቴ ላክስትሽ ብቻ ታውቃለች ... ለላክስትሽም ቢሆን እንዳላመንሽኝና ካንገት በላይ እንዳናገርሽኝ ንግሪያት... አይ ኖው መዋሸት ነው። ... ግን ከፈለግሽ መናገር አልፈልግም ብለሽ መዝጋትም ትችላለሽ ... ገባሽ አይደል ...?” አለ ትከሻዋን እየነቀነቀ ፈገግ ብሎ ለመሄድ እየተነሣ ... እዚያም ተነሥታ እያወሩ ወጥተው ትንሹ አጎቷ በላክሳቸው መኪና ተያይዘው አውሮፕላን ጣቢያ አድርገው ተመለሰች። ከሱ ተለይታ ትንሽ እንደቄየ ነበር በየሰዓቱ የሚደውለው የክብሮም ስልክ የተንጫረረው። ትንፋሷን ሰብስባ ከተረጋጋች በኋላ፡-

“ሄይ ክብርሽ ... በጣም ይቅርታ ሰላም ነው? ምንም መመለስ የማልችልበት ሁኔታ ውስጥ ሆኜ እኮ ነው። እንዴት አለህልኝ? ... “ አለች የማትችልበትን ድራማ በግዴ እየወራች። ብስጭቷ ሊመጣባት ሲል ማርቆስ ያደረገውን አስባ እንደምንም ፈገግ አለች፡፡

“አህ ማይ ጋድ... እንዴት እንደ ተጨነቅሁ... እኔማ እኮ ስልክሽ ደጋግሞ እየጠራ ሳታነሽ ስትቀሪ የሆነ ነገር የሆነሽ መሰሎኝ... አህ ጋድ... “ ብሎ አሁንም ከላይ ከላይ መተንፈሱን ቀጠለ፡፡

“እንዴ ከብርሽ ደገና አይደለም እንዴ? ምን ሆነሃል?” አለች ለሁሉም ተራ አለው ብላ በማሰብ። አሁንም ሣቋ እየመጣባት። ትናንትና ከማርቆስ ጋር ያወራው ጉዳይ ምን ያህል እንዳናወጠው መረዳት ችላለች። የማርቆስ ትምህርት ቤት ሥራ ጀምሮአል ብላ አሰበች።

“አይ ኖው ... አይ ዶኖ ... በጣም መጥፎ ህልም አይቼ ... በቃ ደንግጩ ነበር ... መሰለኝ ... አንቺ ጋ ግን ሁሉ ሰላም ነው?” አለ አሁንም ነገሩ ያልታወቀበት ይመስላል። እውነቱን ነው ህልም ወይም ቅገፍት ይበለው እንጂ ሌላ ምን ሊባል ይችላል።

“አህ ... እኔ ደገና ነኝ ... ያው የአዲሱን ጥሮጀክት ዳይሬክተር እያሠለጠንኩ ነው ... ምንም አዲስ ነገር የለም። ቤትም ደውለውልኝ ነበር ... ማታ። ምንድነው እንደዚህ የረበሸህ ህልም ... ሃኪምም በህልም ያምናል እንዴ?” አለች ነገሩን ለማቅለል እየሞከረች።

“አይ ዶኖ ... በጣም ነው የረበሸኝ ... ይቅር ተይው እሱን ... ዝም ብሎ ነው ... ዝም ብዬ በቂ እንቅልፍም ስላልተኛሁ ይሆናል ሰሞኑን...” አለና ነገሩን አሱም ቀለል ለማድረግ ሞከረ። አቤት ውሸት! ብላ በልቧ ፈገግ እያለች።

“አረ አይዘን ... ይልቁንስ የትኛውን ቤት እንደምትገባ ወሰንክ? ለማሟሰ አሳየሃት እንዴ? መጥቼ እስከማየው ነው የቸኮልኩት ...” አለችው አሁንም የበለጠ እያረጋጋችው። አሁን የሱም ውሸት ሰላናደዳት እቧም ድራማውን አቀላጥፋ መሥራቷን ቀጥላለች።

“ሲነጋ ከሰዓት በኋላ ነው የምሄደው። አፍፍፍ... ጋሽ ... አሁን መተኛት እችላለሁ። ቤት ሰላም ናችሁ? ስንኪም እኮ በናንተ ዛሬ ማታ ነው የምትገባው። ዕቃ ልኬልሻለሁ። ወይ በሰው ትልክልሻለች ወይ ደግሞ እኔም ናፍቃኛለች ሄጄ አያታለሁ ብላለች። እስኪ ከተገናኝችሁ አብራችሁ ደውሉልኝ...” አለ ትንሽ ትንፋሽ መለስ ብሎ።

“እሺ አይ አረ እቧ መምጣት አያስፈልጋትም። እኔም እነሰስናም አክሱቴም ናፍቀውኛል። እዚህም ሥራው እያለቀ ስለሆነ ራሴ ሄጄ አገኛታለሁ። በል አሁን አረፍ በል የኔ ጌታ ... ወይ ጠዋት ሲነጋ ደውል። አረፍ በል ከብርሸ።” አለችው።

“እሺ የኔ ቆንጆ ... አይ ላቭ ዩ... ቻው” ሲል

“እሺ የኔ ጌታ...” ብላ እንዲሁም እኔ የሚለውን ማለት ስላልቻለች ስልኩን አረፍተ ነገሩ ሳያልቅ ዘጋችው። ከዚያም ብራቾ ሰሎሜ ... አሪፍ አክተር ይወጣሻል

ብላ ለራሷ እጇን በማወናጨፍ የሞራል ድጋፍ ሰጠች። አሁን ለክብሮም ያላት ነገር ሁሉ እንደ ፍቅረኛ ብቻ ሳይሆን እንደ ሰውም ተሟጠጠ። ቀንድ ያበቀለ ራስ ወዳድ አውራ መስሎ ታያት። ማርቆስ እንዳለው ዐሥራ ሁለት ቁጥር ምስማር ካልሆነ፤ ከልባቸው ደርሶ ተገቢውን ትምህርት ሊያስተምራቸው የሚችል ሌላ ነገር ሊኖር አይችልም አለች ለራሷ።

ማርቆስ ከቦሌ መጀመሪያ በቀጥታ ቢሮ ሄዶ አስቸኳይ ነገሮችን ሁሉ ጨራርሶ ከምክትል ዳይሬክተሩ ጋር አሞር ስብሰባ ማድረግ ነበረበት። ከዚያም በኋላ የሰሎሜ አክሱት ጋ ደውሎ በሰላም እንደመጣ ሰሎሜን ሊያሳምናት እንዳልቻለና ለማንኛውም እሱ የነገራትን ነገር እስክታብላላው ጊዜ ለመስጠት ዝም ማለት እንደሚሻል ነገራት። ስለዚህ እነሱም እንዳላወቁ እንደድሮው እንዲሆኑ ብቻና ከእናቷና ከቤተ ሰቦቿም ጋር ምንም የተለየ ነገር ላለማውራት ተስማሙ።

ሰፊያም በግል ጉዳይዋ አሎም፤ አካባቢ ስለነበረች ለምሳ ተቃዋሚው ተገናኝና ተያይዘው ሄዱ። ከትፎ፣ አምሮኛል ሰላለች የሃንስ ክትፎ ቤት ነበር የበለት። የሆነውን ሁሉ አንድ ባንድ ሲነግራት አፏን ከፍታ ነበር የሰማችው። የስልኩንም ነገር ሲነግራት፤ “አንተ ... እንደዚህ ዐይነት ተንኩለኛ መሆንህን አላውቅም ነበር። ምው ... ማርክ ... እና ሰሎሜ እሺ አለች ዕቅዱን ሁሉ? ደግሞስ በቀላሉ አመነችህ? ማለቱ በጣም ታስቸግርሃለች ጭራሽም አታናግርህም ብዬ ፈርቼ ነበር። አምላኬ ጸሎቴን ሰማኝ ማለት ነው። ግን እንዴት ነች?”

“በጣም ነው የተጉዳችው። ደግነቱ በቃ ትንሽ ብንቆይ ኖሮ ሁሉም ነገር ይበላሽ ነበር። በጊዜ ነው ነገሩን የደረሰበት። አሁን ደገና ትመስላለች። ከገባሁም በኋላ ከብሮም ደውሎ እንዳናገረችውና እንዳረጋጋችው ነው የነገረችኝ። ስለዚህ አሁን ደገና ናት ማለት ነው።” አለ ተንፈስ ብሎ።

“እኔ ግን የሰንክላር ጭንቅላት ከግምት በላይ ነው የሆነብኝ። ምናል ለጥሩ ነገር ብትጠቀምበት? አቧም እኮ ዛሬ ማታ ነው የምትገባው አይደል? ምን ልታደርግ አሰብክ መላኩ እስኪመጣ ታዲያ?” አለች አሁንም ግራ ገብቷት በማርቆስ ዕቅድ። የዕቅዱን ዝርዝር ለማንም ሙሉ ለሙሉ አልተናገረም።

“ምንም ... አላደርግም ከፈለግኸኝ አገኛታለሁ። ያው አዲስ ነገር ያቀደችው ካለም በቅርብ ርቀት እያየን ከቁጥጥር ውጪ እንዳይሆን መከታተል ነው። ሌላው ደግሞ ሰሎሜን ማገዝ። መላኩን ባለበት ነገሩን እንዳያውቅ መከላከል። የክብሮምን አፍ ሽብቦ ማቆየት... መሰለኝ... ሌላ አሳብ አለሽ...” አለ ዘና ብሎ።

“አረ ምንም ... እና ታዲያ እኔ ባገኛት ችግር አለው?... ምን እንዳደርግ ትፈልጋለህ?” አለች አሁንም ማርቆስን በመገረም እያየችው።

“ምንም ችግር የለም። ያው እንደ ድሮው ሁኔሳት ... ምናልባት ሌላ

ያሰበቻቸው ነገሮችም ይኖሩ ይሆናል። አለ አይደል ላይክ ... አንቺንና እኔን ወይም መላኩን ማበጣበጥ። ከዚያ መላኩን ብቸኛ አድርጋ ስትጨርስ እሱን በጄ ማስገባት ምናምን... የሆነ ልብሽ የሚጠረጥረው ነገር ካለ ሳትንቁ ንግሪኝ...” አለ የመጨረሻዋን ጉርሻ እንደተለመደው ሊያገብርላት እጁን እየዘረጋ። ልትቀበለው እፏን ስትከፍት ጉርሻውን መልሶ ትሪው ላይ አድርጎ እየፈታታ። “አሁን ከባድ ጥንቃቄ የሚጠይቅ ሥራ ስለሆነ የሰጠህሽ ማንንም ማመን የለብሽም። መጀመሪያ እጄን ከያዘሽ በኋላ ጉርሻዋን አገላብጠሽ ማየት ... ከዛ ትክክለኛ ጉርሻ መሆኗን አረጋግጠሽ ነው መጉረስ ያለብሽ። ስንክሳር ይዛልሽ የምትመጣውን ጉርሻ ስለማታውቁ ጥንቃቄ ያስፈልጋል ነው ጠቅላላ ሐሳብ ... እኬይ...” ብሎ ከጉርሻው ውስጥ ያለውን የተጠቀለለ የኮባ ቅጠል አውጥቶ ሲያስተካክል በጥንቃቄ ስታየው ቆይታ ሊያገብርላት ሲል እጁን ይዛ ጉርሻውን ጉርሳ ጣቶቹን ላመል ያህል ስትነክሰው። “ብራሾ ... አሁን አየሽ አንቺም ሴፍ ነሽ ... እኔም ትምህርቴን አግኝቻለሁ ... ታዲያ ያገብረሽን ሁሉ መንከስ ግን ጥሩ አይደለም።” ብሎ ነገሩን ገልብጦ ማቁን ለቀቀው እጁን እያስለቀቀ።

“አንተ ልጄ ታሪክህ ማለቂያ የለውም... ገባኝ ገባኝ ... እኔ ምልህ ፊስቲላ ሆስፒታል ልትጥለኝ ትችላለህ ባክህ?” አለች ከሰዓት በኋላ ለመግባት ስላሰበች።

“እንዴታ ... እኔም ብዙ ስብሰባ ሳይኖረኝ አይቀርም። የሰዎች የተከመረም ብዙ ሥራ አለ።” አለና ፈጠን ብለው ሒሳባቸውን ከፍለው ወጡ። ማርቆስ ሶፊያን ሆስፒታል ካደረሰ በኋላ በሥራ ተጠምዶ ነበር የዋለው። ማታ ላይ ከመላኩ ጋር ትንሽ አውርተውና ተማሥቀው ተለያዩ። ማርቆስ ምን ያህል እንደደከመው ያወቀው ያለውትሮው ጠዋት አራት ሰዓት ላይ ሲነቃ ነው። አረፋፍዶ ነበር ሥራም የገባው። ከዚያም ጥጋቡ ፈረደ በሚል ስም በከፈተው አዲስ ኢሜይል ለከብሮም አብዮር መልእክት ጻፈለት።

“እኔ እንደገና ደውዬ እስከማወራህ ድረስ አፍህን ከዘጋህ ሁሉም ነገር እንደፈለግኸው ያልቃል። አፍህን ማላቀቅ ከሞከርክ ግን የገነባኸው የደከምክበት ሁሉ ዐይንህ እያየ ይፈርሳል። ቲኤፍ” ብሎ ላክለት።

ስንክሳር እንደመጣች ነበር ለሰሎሚ የደወለችላት። በጣም ተዘጋጅታበት ስለነበር ምንም እንዳልሆነ ልታዋራት ችላለች። መቀሌ ልምጣ ስትላት ግን እሷን ተቀብሎ ማስተናገዱ ሐሳብ ራሱ ስላቅለሽለሻት። “አይ እኔ ራሴ እመጣለሁ። እዚህ እኮ ሥራውም አለቀ በቃ። ያው አሜሪካም መሄጃዬ ደረሰ አይደል? ስለዚህ አንዳንድ ነገሮችን ማስተካከል ስላለብኝ ቶሎ እመጣለሁ። አሁን የጨነቀኝ ነገር የሶስና ጉዳይ ነው። ምን አድርጌያት እንደምሄድ። እጽፈዋለሁ ያልኩት መጽሐፍም ምንም አልተነካም። በቃ ሁሉም ነገር የተበላሸና ዝም ብዬ ዕድሜዬን ያቃጠልኩ ነው የመሰለኝ” ብላ ዝም አለች። አሁንም አንድ ቁጥር ተዋናይ

ሆናለች።

“አይምሰልሽ ሰሊ ... እንዳንቺ ዕድለኛ የለም። አረፍ ቤተ ሰብ፣ የሚወድሽ ዕራማ፣ ብሩህ ሕይወት ምን ትፈልጊያለሽ ከዚህ በላይ? መጽሐፉም ቢሆን የበለጠ እያሰብኸው በቆየሽ ቁጥር የተሻለ እንደሚሆን አትጠራጠራ። ሶሲም አንዴ አንቺና ክብርም ከተደላደላችሁ በኋላ ትወስዷታላችሁ። ዕድለኛ ናት እዚያም። ስለዚህ አትጨነቁ።” አለቻት የተለመደውን አዛኝ መሳይ ቅቤ አንጓች ምክሯን እያዘነበች።

“አይደል ... እንዲያው ይከብዳል ነገሩ ለማለት ያህል ነው። ግን ደግሞ በቃ እዚያ መመለሱም ትንሽ ሳይደብረኝ አልቀረም። አይ ኖው ክብርሽ ጥሩ ልጅ እንደሆነ ... ግን ከሱ ጋ መሆኔን ሳስበውም ጭንቅ ይለኛል። ገና በደንብ የወደድኩትም አልመሰለኝም ...። ጠዋት ላይ ደውሎ አግኝቻት ነበር ... ዕቃም ልኬልሻለሁ ብሎኝ ነበር” አለች አሁንም የስንክሳርን ምኞት እየመገበች። ድራማው ቢያስጠላትም ማርቆስ እንዳለው ምስማሩ በታው እስኪገባ ድረስ መጫወት ያለባት ዕዳዋ ነው።

“አይ ታያለሽ አሁን ካንድ ከሁለት ወር በኋላ ምንም ትዝ አይልሽም። እኛንም ትረሸናለሽ። እኔ የምልሽ ሶፊን አግኝተሻት ታቂያለሽ እንዴ? ምናልባት መላኩ ከሄደ በኋላ ብቸኛነቱ ሲያስቸግራት ልታገኝሽ ከፈለገች ብዬ ነው።” ብላ የሰለላ ጥያቄዋን ሰነዘረች።

“ኖ ... እኔም ሥራ አልፈታሁም ... ከሶንት ሥቃይ በኋላ ያገኘሁትን ሰላምና ዕረፍት ማደፍረስ አልችልም። እዚያው እንደ ፍጥርጥራቸው። ደግሞ ያው የሱ ጓደኛ ማርቆስ አለ አይደል። እሱ ሰው ማዝናናት ያውቅበታል። እሱ ያዝናናት።” አለች ደስ ይበላት ብላ መላኩንም በስሙ ሳትጠራ። በሆዱ ደግሞ ልክ ነሽ በሁለት ወር ጊዜ ውስጥ መፈጠራችሁንም መርሳት ነው የምፈልገው እያለች።

“አይደል ... እኔ ኮ ግን እዚያ ልጅ አላምናትም። ያው ታሪኳን ታውቂያለሽ። መላኩ ደግሞ በሌለበት ከዚህኛውም ጋር ትዛለል ይሆናል። ማን ያውቃል!” ስትላት ሰሎሚ ሳታስበው ግልፍ አላትና።

“ኖ ኖ ... ማርቆስን እንኳ አንቺ አታውቂውም። ሃይማኖተኛ፣ ጥንቁቅና አደራ የሚያውቅ ሰው ነው። ጓደኛውንም እንደዚህ ዐይነት ነገር ውስጥ ገብቶ ሲቀላውጥ ዝም ማለቱ ገርሞኛል። እሱ ግን እንዲህ የሚያደርግ አይመስለኝም።” አለች ሳታስበው ማርቆስን መከላከል ለራሷም እየገረማት። የስንክሳርም ክፋት ልኩ ከመጠን እያለፈባት።

“አይደል ... እኔ እንዲያው ቀልቤ ብዙም ስላወደደው ይሆናል። በቃ ካለእኔ አዋቂ የለም የሚል ጠብራራ ነጋዴ ይመስለኛል።” ስትል፤ “እኔንጃ እንደዚያ

አይቼው አላውቅም።” አለች አሁንም ማርቆስን በማስመሰልም ቢሆን መንቀፉን እምቢ ብላ። ሶለንን የነካችባት ዐይነት ስሜት እየተሰማት።

“በይ ስንኪ... ያው ነገ ወይ ከነገወዲያ እገባለሁ... እዚያው እንተያያለን። ዌል ካም ሲሰቱ... እስካይሽ ቸኩያለሁ...” አለች አሁንም ማርቆስ እንዳላት ልክ ፊልም እንደሚሠራ ሰው ትወናዋን እያቀላጠፈች። ማርቆስ መጨረሻ ላይ ‘በቃ አሁን አንቺ አይደለሽም... ጥሩ ፊልም እየሠራን እንዳለን እያሰብሽ... አክት አድርግ፣ የሰው ፊልም እንዳታበላሽ አደራ፣ ዳይሬክተሩ ደግሞ እኔ ነኝ’ ብሎ አሥቆአት ነበር።

ሌላው የሰንክሳር ዕቅድ ማርቆስን ምክር ፈላጊ መሰላ አግኝታ እዚያ እያለች መላኩ ስለሱ እንደነገራት በማድረግ በመካከላቸው እንዳንድ ክፉ ዘሮችን መዝራት ነበር።

ሰሎሜ ሥራዋን አስረከባ ከመቀሌ ቀደም ብላ ወዳዲሳባ መጣች። መላኩም ሊገባ ሦስት ቀን ነው የቀረው። በሰንክሳር ውሸትና በክብርም የትዳር ወጥመድ ተጠልፎ የነበረው ልቧ ከተቆለፈበት ወጥመድ ወጥቶ እንደገና መላኩን በመናፈቅ ገለላለ። ብዙ ጊዜ አሜይል ልታደርግለት ተፈትና ነበር። ማርቆስ እንደነገራት ውስጥ ካልወጣሁ እያለ ግንፍል ግንፍል የሚለውን ስሜትና ናፍቆት ለመላኩ ደብዳቤ በመጻፍ እያከማቸች እየተወጣችው ነው። የድሮ ማንነቷም እየተመለሰ ነው። እቤትም አክሰቷና ያክሰቷ ባል፣ አያቷና ብርቁም ነገሩን ልብ ብለው ተገርመዋል። አክሰቷና አያቷ የመላኩን ነገር ሲያነሡበት እንደ ድሮው ባትቆጣም ስለሱ አሁን ማውራት እንደማትፈልግ ከሰተር ብላ ነግራቸዋለች። ስለ ክብርም ግን አንዳንድ ነገሮችን ደስ እያላት ልትነግራቸው ጀምራለች። አያቷ ነገሩን ሁሉ ስለማያውቁ አጋጣሚውን ባገኙ ቁጥር ይሞግቷት ይዘዋል። አክሰቷ ግን ከማርቆስ ጋር ጉዳዩን በከፊል ሰላውሩ ነገሩን እጅግም አላከረረችውም።

ሶፊያና ሰሎሜ ካልተገናኘን ብለው ስላስቸገሩት ምን አልባት ሰንክሳር አብረው ካየቻቸው ዕቅዱ ሁሉ እንዳይበላሽ መጠንቀቅ ፈልጓል። በሰሎሜ በኩል ሰንክሳር ከከተማ ውጪ እንደምትሆን ሰላወቀ፣ መላኩ ቅዳሜ ሊገባ ሐሙስ እንዲገናኙ አደረገ። ሶፊያ ጠዋቱን የደስታ መንደር በተባለው የፊስቲቫ ሆስፒታል መልሶ ማቋቋሚያ መንደር ስለነበረች ሰሎሜን እዚያ ይዞአት ሊሄድ ነው የተሰማውት። ለምሳ ከሆቴል አገልግል አሳስሮ ሰሎሜን ከቀጠረበት ቦታ ይዞ ከቀኑ ወደ ሰባት ሰዓት ላይ ደረሰ።

ሰሎሜና ሶፊያ ሲተያዩ እየተጨነቁ ነበር አንዳቸው ወደ ሌላው እንደ ልጅ የሮጡት። ምንም ማውራት ሳይችሉ ተቃቅፈው ሁለቱም መላቀስ ቀጠለ። ስሜቱን መቆጣጠር ያልቻለው ማርቆስ ትቶአቸው ወደ ትንሿ ኩሬ ሄዶ እሱም በራሱ ዓለም ደስታና ነዝን በተቀላቀለበት ድብልቅልቅ ስሜት ውስጥ ሆኖ ቆሞ

ቀረ። ለእነሱ አላሳየውም እንጂ እርሱም ኩሬ ለመሆን ባይበቃም ሳያስበው ጥቂት የእንባ ዘለላ አምልጦት ነበር። የማርቆስን መኖርንም ረስተው እጅ ለጅ ተያይዘው ብዙ ካወሩና ደጋግመው ተቃቅፈው ይቅርታ ከተጠያየቁ በኋላ ወሬያቸው እንደማያልቅ የገባው ማርቆስ፡-

“ሄሎ ገርልዝ ... በረኅብ ሞትን እኮ እኛ ... እስኪ የእንባ ከረጠታችሁ ከተቋጠረ ያፈሰሰውን እምባ እየጠጣን እንተካ። ለመጨው ዘመቻ ሰንክሳር እየበላን እንዘጋጅ እንጂ...” ብሎ እየሣቀ ወደነሱ ሲቀርብ፣ ሰው ማቀፍ የምትወደው ሰሎሜ በማርቆስም ላይ ጥምጥም ብላ፡-

“ማርክዬ አንተ ባትኖረኝ ኖሮ ምን ይውጠኝ ነበር።” ብላ አንገቱ ላይ ሳም ስታደርገው እንባውን በግድ ነው የመለሰው። አንገቱ ላይ የምትሰመው በጣም የሚወዳት ታላቅ እገቱ ብቻ ናት። ከዚያም ከግራና ቀኝ እጁን ትከሻቸው ላይ ጣል አድርጎ ወደ መቀመጫው ሄዱ። ያመጣውን ምግብ እየተሣጣቁና እየተጐራረሱ በሉ። የሶፊያ ጉርሻ ‘ቅርጽ’ የለሽ አብስትራክት ሥዕል ነው’ እያሉ ሲሥቁባት እሷም ማጉረሷን አታቆም! የማርቆስን ሽሚዝ ወጥ በወጥ አደረገችበት።

“አንቺ ልጅ በቃ ሽሚዜን የሥዕል ሽራሽ አደረግሽው አይደል... እሺ አሁን እንደገና እቤት መሄድ ሊኖርብኝ ነው...” ብሎ እየቀለደ የጠቀለላትን ጉርሻ ሊያጐርሳት ጠጋ አድርጎ አፏን ስትከፍት ... “አሁ ይቺ በጣም ጥሩ ጉርሻ ስለሆነች ለነጋዴ እንጂ ለሠዓሊ አትሆንም” ብሎ ሲጐርሳት

“አንተ... ጨካኝ ... እንኪ ልጄ ...” ብላ ሰሎሜ ለራሷ ያዘጋጀችውን ጉርሻ ለሶፊያ አጐረሰቻት። እሷም እየሣቀች ብድሯን ለመመለስ የተሻለ የጉርሻ ጥቅል አዘጋጅታ ለሱ አስመስላ ለሰሎሜ ለማጉረስ ሞክራ ወደሱ ጠጋ ስታደርግ፣ እጇን አፈፍ አድርጎ ለመጉረስ ሲሞክር ... ያሳስበችውን ተንኩል ስለ ሠራ ...

“እጅ መያዝ አይቻልም ... ልቀቀኝ አለዚያ ልለቀው ነው ሱሬህ ላይ ...” ብላ ሣቋን ስትለቀው... በፍጥነት በሌላኛው እጁ ጉርሻውን አፈፍ አድርጎ አፉ ውስጥ አስጨመራት።

ምሳቸውን ጨርሰው እነሱን እዚያው እንዲያወሩ ትቶአቸው፣ እሱ ቀጠሮ ስለነበረው ካሥራ አንድ ሰዓት በኋላ መጥቶ ሊወስዳቸው ነግሮአቸው ሄደ። እነሱም ከተለያዩ ጀምሮ የሆነ ያልሆነውን፣ ትንሹን ትልቁን ሲያወሩ ቆዩ። ሶፊያ መቂ ሰላሉት ስለ መላኩ ቤተሰቦች በሰፊው አጫውተቻት። እዚያ ባገኘቻቸው ደስ በሚሉ አንዲት ሴት ተነሣሣታ ‘ንቅሳቱ’ በሚል ርእስ ‘አክብሮት ለሴቶች’ በሚል ዐላማ እያዘጋጀች ሰላለው የሥዕል ኤግዚብሽንም አጫውተቻት። በዚህም ላይ ለሶለን እና ለአባቷ መታሰቢያ ‘የሶለን ማስታወሻ’ የሚልና ‘አባቱ - የሴትነቱ ክብር’ በሚል ርእስ በኤግዚብሽኑ ውስጥ የምትጨምረው የወንዶችን በጎ ድርሻ የሚያሳይ ሥራም

አክሎ ለማሳየት እንዳለበት አሜውታቸው። ቀጥሎም ስለ ስንክሳርና ስለ ክብሮም ጉዳይ የሆነውን ከመጀመሪያ ጀምሮ ሁለቱም በየራሳቸው የደረሰውን ሲሜውቱ ቆዩ።

“ወይኔ ግን ... እንዲያው ግን ውሸትን አምኖ ከመኖር ከበረዶ በቀዘቀዘ ጨለማ ቤት ውስጥ ምግብ ሳትበዩ ውሸሽ ብትገረፈ ይሻላል...” አለች ሠንሊዋ ሶፊያ።

“ኢግዛክትሊ እንደዚያ ነበር ሲሰማኝ የነበረው... እም -ም-ም... አለ አይደል ... በቃ እንደዚያ ነበር ሲሰማኝ የነበረው ይሄንን ሁሉ ወራት ... ነገር ግን እንዳቺ ልገልጸው አልችልም ነበር ... ደግሞ ውሸት ሲገዛኝ እውነት መስሎ ስለሆነ ... ነጻነት ከህልም የራቀ ነው የሚሆንብሽ...” አለች ሰሎሜም በአገላለጽ በመገረም ብርዕዋን አውጥታ እየጸፈችው።

“ታውቂያለሽ ... ከሁሉም የሚከብደኝ እውነተኛ ጨለማን መሣል ነው ... ለመሣል የግድ ትንሽም ቢሆን ብርሃን ያስፈልግሃል ... ሁሉም ነገር ጥቁር ይሆናል ... ምንም የሚታይ ነገር የለም... አይገርምም... ውሸትም እንደዚያው ነው እኮ! ቢያንስ ውሸት መሆኑን እንኳ ለማወቅ ትንሽ እውነት ያስፈልግሃል ... ነጻ ለመውጣት ግን ትልቅ እውነት ያስፈልጋል ... እውነት እኮ አንድም ብርሃን ነው ... ደግሞም ሙቀት ... ከፈለግሽ እውነትን ልሣልልሽ ... እውነት በቃላት ልትገለጽ የማትችል ውበትን፣ ርቀትንና ምጥቀትን የተሞላች ምስጢር ናትና ... ለምትሥዩው ሥዕል ድንበሩ የምናብሽ አድማስ ብቻ ነው” አለች በሐሳብ እየተመሰጠች።

“ለዚህም ይመስለኛል እኮ መጽሐፍ ቅዱስ ... ‘እውነትን ግዛ አትሸጣትም፣ ጥበብን፣ ተግሳጽን ማስተዋልንም’ የሚለው ... አይደል?” ... አለችና ሰሎሜም ዝም አለች።

እየዞሩ ግቢውን ሲያዩ ቆዩና ካፈው አካባቢ ከትንሿ ኩሬ አጠገብ ቁጭ ብለው የማያልቀውን የወሬ ድር ሲመዙ ማርቆስ ደረሰ። “ማታ ላይ የበዝነሽ ቀጠሮ ራት ስለነበረው ዘንጦ ነው የመጣው።

“ሄይ ምንድነው ነገሩ ... ለጂ ኪው... መጽሐት መሥራት ጀመርክ እንዴ? እንዴት እዚህ ደረስክ ልጄ ሳትጠለፍ ... እኛ አምነን ልጆችን ብቻህን አንለቅም” አለች ሰሎሜ እየማቀች።

“አሁን ነበር ያንን ወጥ መቀባት...” ብላ እጇን እያየች ጠጋ ስትለው ሶፊያ፤ “እኔ እዚያው... ምን ዐይነት የሥራ ቀጠሮ እንዳለኝ ስለማታውቁ ነው...” ብሎ እጁን አንሥቶ ራቅ ብለው እንዲቆሙ ለማድረግ ሲሞክር፤ ሁለቱም ከግራና ከቀኝ

ተጠመጠሙበት። የተቀባው ሸቶ የሁለቱንም አፍንጫ አናውዞት ኖሮ... እኩል፤ “ሸቶው ...” አሉና ተያይተው ማቁ። ሴቶች የሽታ ስሜታቸው በከፍተኛ ደረጃ የደረጀ ነው ይባላል። ማርቆስ ደግሞ በአለባበስና በሸቶ አንድ ቁጥር ነው። እየተግማቂና እየተረቡት፤ ሁለቱንም በየቤታቸው አድርሶ ወደ ቀጠሮው ሄደ።

ቅዳሜ ማታ መላኩን የተቀበሉት ማርቆስና ሶፊያ ሲሆኑ ሁለቱም ከመቼውም ይልቅ እየተፍለቀሉቱ ነበር። ጥሩ እራት ማርቆስ ቤት ከበሉ በኋላ ተጨዋውተው ሶፊያን ቤቷ አድርሰዋት ማርቆስ ቤት ለማደር ተመለሱ። ከተለያዩበት ጊዜ ጀምሮ ስለተከሠቱ ነገሮች፤ ስለ ሥራውና ስለነመዐዛ የሥራ ግሥጋሜ እየነገረው ቆዩ። ከዚያም በጣም እየመሸ ስለነበር ሌላ ጉዳይ ሳያነግበት ነገረጅም ቀን ሊኖርህ ስለሚችል አሁን ተኛ ብሎት ተኛ። መላኩ አሁንም የበለጠ የከላና የተጐሳቆለ ይመስላል። በዛ ላይ ፀጉሩን ያለወትሮው አሳጥሮ ተቆርጦት ቁመቱን አሳንሶበታል። ያን የሌላ ዘመን ሰው የሚያስመስለውን የፈላስፋ ለዛውንም ቀንሶበታል። መነጽሩን ቀይሮአል፤ አዲሱ መነጽር በጣም አጥልቆ አሳቢና የተወሳሰበ ዘመናዊ ገጽታን ጨምሮለታል።

ሳንዴያን ከስንክሳር ጋር የሆነውን ነገር እንዴት ለማርቆስ እንደሚነግረውና ስንክሳርም በሕይወቱ ውስጥ እያገኘች ያለውን ቦታ እንዴት እንደሚያስረዳው መላኩ ተጨንቆአል። ከዚያም ያለውን ጓደኝነት የተወሰነ ዕድል ሰጥቶት ሊገፋበት አስቧል። በተለይ እዚህ አገር እመለሳለሁ ካለችው ጊዜ ጀምሮ ነገሩን በጣም ሲያስብበት ቆይቶአል። ማርቆስ ደግሞ በምንም ዐይነት ተአምር ሊሰማማና ሊግባቡ እንደማይችሉ ገብቶታል። ደግሞ ስለሱና ስለ ሰሎሜ የጠየቀው ጥያቄና የስንክሳር ሚና ሊኖርበት ይችላል የሚለው ሐሳብ በተወሰነ መጠን ከነክናታል። በተለይ አውሮፕላን ውስጥ ነገሩን ብዙ አስቦበት ከሰሎሜ ጋር አንድም ቀን ነገሩን በሥርዐት እንዳላወሩትና በዚያ ግለሰብ ምን እየተካሄደ እንዳለ እንኳ አለማወቁ ለመጀመሪያ ጊዜ ነው የተከሠተለት። በሌላ በኩል ግን ያለው መረጃ ከበቂ በላይ መስሎ ነው የታየው። የስንክሳርም ከሱ ሥር አለመጥፋትና ነገሩ ሁሉ ከዚያ መምጣት ጋር መያያዝ፤ ጥርጣሬ ሊዘራበት ሲል ነገሩን ከላይ ላይ አራግፎ ይጥለዋል። አሁንም ይሄንን እያሰበ ደክሞት ኖሮ እንቅልፍ መጥቶ ገላገለው።

ጠዋት ላይ በሌሊት ስለነቃ በማርቆስ የቤት ቢሮ ውስጥ መጽሐፍ ቅዱሱን ካነበበ በኋላ፤ ረዘም ላለ ሰዓት ተንበርክኮ ሲጸልይ ቆየ። አሁንም ከስንክሳር ጋር ያለው ጉዳይ ዕረፍት አልሰጠውም። ከጸሎት ሲነሣ ደግሞ ላጥቶጥን ከፍቶ ያልተመለሱ አሜሎቹን መመላለስ ጀመረ። እሱ ይህንን ሲያደርግ ማርቆስ ደግሞ ቁርስ ሲሠራራ ቆየ። ሠራተኛው በፈቃድ ቤተ ሰቦጃ ጋ ሄዳለች። ቁርሱ ሲደርስ በሩን ከፈት አድርጎ።

“ፈላስፋው ዘመዴ ቁርስ ስለደረሰ ወደ መመገቢያ መድረኩ እንዲመጡ በትሕትና ይለመናሉ...” ብሎ ማቅ ሲል

“እርሶ ያበሰሉትን እንኳን ከመድረኩ ከተራራ ላይም ቢሆን ወጥተን እንበላለን... ሚስተር ሮክፊለር...” ብሎ እሱም እየቀለደ ወደ መታጠቢያ ቤት ሄዶ ተጣጥቦ ወደ ጠረጴዛው ሲቀርብ በማርቆስ የጅሥራ ተደንቆ...:-

“አንተን ያገባች ወይ የታደለች ናት ወይ የፈረደባት... ሙያ ቢሷን ሰጥቶህ እንዲገላገልህ እሷንም እንዲያሳርፋት እጸልያለሁ” ብሎ ሲቀልድ:-

“ለምን ሙያ ቢሷ?” አለ ማርቆስም ቀልዱ የገባው ቢሆንም:-

“ሙያ እንዳይባክን ነዋ... ጌታው... በጠፋ ሙያ...” አለና ሣቅ ብሎ “እንዴት ነው ሶፊ... ሙያ?” ሲለው:-

“አ...ን...ተ ሰውዬ... ሶፊን ደግሞ አዘህ ምን አመጣት ...? አንተና መዐዘ ችግራችሁ ምንድነው? ተነጋግራችኋል እንዴ?” አለ ፈገግ እንዳለ:-

“አረ በፍጹም ጋሽ ሮክፊለርዬ ... እሷም እንደዚያ አለችህ እንዴ?” አለ መላኩ እሱም ገርሞት መዐዛ እንደዚያ ማለቷ:-

“እሷ ልጅ እኮ የዋዛ አይደለችም... አንዳንዴ እኮ ጣል የምታደርገው ነገር። ደግሞ ሥራዋ እንዴት ጥሩ እንደሆነላት... ነገረችህ አይደል አሁን ደግሞ አዳዲስ ሥራዎችም እየጀመረች ነው። ነፍሴ እኮ ናት። በቃ ግልጽና ለሰው ጥሩ የምታስብ... እና በቀደም ... ምን እንዳለች ታውቃለህ? አንተና ሶፊያ ... አስብበት ምናምን ብላ... በሣቅ ገደለችኝ... ከዚያ በኋላ ነገሩን ከእለምሮዬ ላወጣው አልቻልኩም... ነው የምልህ” አለ ቡናውን እየቀዳ...:-

“እኔ ነግራለሁ ... ጎ ፎር ኢት ... ልጅቷ ከሚሊዮን አንድ የሚባል ዐይነት ናት... ደግሞ እግዚር የማርታን ሊክስህም ሊሆን ይችላል ... እኔ ባሥር ጣቴ ነው የምፈርመው ...” አለ መላኩ ሶፊያን ብዙም ባያውቃትም የሚያውቃትን ያህል ያለው ዕውቀቱ መተማመን ፈጥሮበት:-

“እስኪ ይታሰብበታል። ሄይ አሁን እሱን እንተወውና በጣም በጣም አስፈላጊ የሆነ ግን ምናልባት ያልጠበቅኸው ዜና አለ። ዝግጁ ስትሆን ንገረኝ።” አለው ፈገግታው ሳይደበዝዝ:-

“ምን ተገኘ... ይሄው አለሁ ... በበላ አቅሜ እችለዋለሁ!” አለ አሁንም የተለመደው የማርቆስ ቀልድ መስሎት:-

“እኔይ ... ምንም ያልጠበቅኸው ነገር ስለሚሆን አትደንግጥ ... ግን ጥሩ ዜና ስለሆነ ... ምንም አይደለም ... መደንገጥም ይፈቀዳል...” አለ እጁን እያሻሸ እሳት አጠገብ እንዳለ የበረደው ሰው...:-

“በናትህ ማርክ ... አታድከመኝ ... ምንድነው?... ሶፊን ጠየቅኋት እንዳትለኝ...” አለ ጆሮው ቆሞ :-

“እይ መሴ ደስ ትለኛለህ እኮ! ... ሰላንተ ነው ... ስለኔ አይደለም።” ሲለው “ዊራሽ ግራ ገባው”

“ስለእኔ...? ምን ልታመጣ ነው ደግሞ? አ-ን-ተ ... ድሬዳዋ እንዳትለኝ... አቶ ሀሰን ተገኙ እንዳትለኝ... እሱ ነው?” አለና ወሬውን ለመስማት አቆበቀበ:-

“ቆይ እንጂ እሱም በጊዜው ይሆናል። ይሄ ግን ከዚያ በላይ አጣዳፊ ጉዳይ ነው። ትዝ ይልሃል ባለፈው ሳምንት ስደውልልህና ስጠይቅህ ሰላንተና ስለ ሰሎሚ ጉዳይ...”

“ያ... ምን ተገኘ?... ምን አዲስ ነገር አለ ታዲያ?” አለ ስሜቱ ባንዴ እየቀዘቀዘና ወደ ጓላው እንደ መደገፍ ብሎ:-

“ነገሮች ሁሉ አንተ እንዳሰብከው፣ ሰሎሚም እንዳሰበችው አይደለም። ሁሉም ነገር ማንኛችንም ካሰብነው ውጪ ነው። የማይታመን ድራማ እየተወራ ነው። እኛ እዚህ ተኝተን...” አለና የፈላውን ቡና ለማምጣት ሲነሣ መላኩም እየተከተለው:-

“ምንድን ነው የምታወራው? የምን ድራማ ነው? በናትህ የሞተ ነገር አትቆስቁስ ማርክ።” አለ ሁሉም በሚጠጣባት ስኒ ውስጥ አንድ ማንኪያ ስኳር እየጨመረ:-

“ባጭሩ ላንተም ለሰሎሚም የተሳሳተ መረጃን እንደፈራነው ስትመግብ የነበረችው ስንክሳር ናት።” ብሎ የራሱን ቡና እየቀዳ ምን እንደሚል እየጠበቀ ቀና ብሎ አየው:-

“ማርክ ነገሩ ከተሳሳተ መረጃ ያለፈ የተጨበጠ ማስረጃ ያለው ነገር መሆኑን እኮ ነግራለሁ... ዝም ብሎ ወሬ ከሆነ በናትህ ቡናዬን ልጠጣበት፣ ቀኔንም አታበላሽብኝ” አለ ሰልቶት እንደማለት ብሎ ቡናውን ይዞ ወደ መስኮቱ የመሸሸ ያህል እየሄደ:-

“እንግዲያውስ ለማኝ። ተራ ወሬም ከሆነ ከጨረሰኩ በኋላ ትወስናለሁ። እምም... ሰሎሚን አንተ ከሶፊ ጋር በፍቅር እንዳበድክና ለእሷ ከእንትነት ያልፈ ፍቅር እንደሌለህ ነግራ አላምናታለች። ቆይ ከዚያ በፊት እንድያውም ... ትዝ ይልሃል ለሰሎሚ የጻፍክላት የፍቅር ደብዳቤና ካርድ...?”

“አዎ ... ምን ... ከሻንጣቅ ጋር የጠፋው... ማለት ነው?”

“ደብዳቤው አልጠፋም ... ደብዳቤውን ከፍታ አንብባው ... እሷ ጋር ካቆየችው በኋላ ... ለረጅም ጊዜ ሰሎሚን ካላገባሽኝ እያለ የሚነዘንዛትን የወንድሟን

ጓደኛ ደክተር ከብሮምን ለማሳመኝ ተጠቀመችበት። እሱ ለሰሎሚ ያለውን ፍቅርና እዚያ ሆስፒታል ወንድሟ እያለም ያው ከሥሯ ስለማይጠፋ ... ትንሽ ተቀራርበው ነበር። ደብዳቤውን አሳይታው አንተን ከፊ ሕይወት ካላስወጡ ሰሎሚን የሰ ማድረግ የማይታሰብ መሆኑን ነግራው በተሰማመት መሠረት እፅም አንተን የፆ ለማድረግ አብረው እንዲሠሩ ተሰማሙ።”

“ሊሆን አይችልም... ፈጠራ ነው... አሪፍ ፈጠራ ነው። እሺ ሌላው ይቅር የቀለበቱ እና የመሳሳሙስ ፎቶ... ሰሎሚ ተኝታ በእንቅልፍ ልቧ የተፈጸመ ወይም አንተ እንዳልከው ፎቶ ሾፕ ነው ልትለኝ ነው?” አለ መላኩ ትንሽ እየዞረበትና አሁንም ከፍሉ ውስጥ ዞር ዞር ብሎ እንደገና ወንበሩ ሜፍ ላይ እንደነገሩ እየተቀመጠ።

“ምን መሰለህ ያንተ ስንክሳር የጠነሰሰችው ሜራ ... ለሰሎሚ ልደት ከብሮም ራት ሰሎሚ በጣም የምትወደው ጀልባ ላይ እንዲጋብዛት ... አስቀድሞ ነግሯቸው ፎቶ እንዲያነሡት ... አስተናጋጆቹን ካዘጋጀ በኋላ ... የልደት ኪኩን ቆርሳ ቀና ስትል ተንበርክክ ... ቀለበት ሲያቀረብላት ግራ ገብቶአት ዞረባት ... ተርበትብታ ተቀብላው ገና ትንፋሷን ሳትሰበስብ ... ሰዉ እየተንጫጫ እያለ ...ከንፈሩን ከንፈሯ ላይ አተመው... እፅ ቀለቡን ወዲያው በማግስቱ ነው የመለሰችለት። ከዚያ በኋላ ተኳርፈው ሳይነጋገሩ ተጣልተው ቆዩ ...እሱ ግን ፎቶውን የዚያኑ ለታ ማታ ለሰንኪ ላከላት... እፅም ፎቶውን እንዳገኘች ወደ ኢትዮጵያ መጣች... ሌላው የምታውቀው ታሪክ ይመስለኛል... እዚህ የመጣው በስንክሳር መካሪነት ... ይቅርታ ለመጠየቅና በሁለቱ መካከል ያለው ግንኙነት እውነት መሆኑን በማያዳግም ሁኔታ አንተን የበለጠ ለማሳመን ነው... እግረ መንገዱን ግን እሱም ቀናው። ይቅርታ ብቻ ሳይሆን ልክ ያንተ ልብ ለስንክሳር እየለሰለሰ እንደ መጣ የፊንም ልብ ማለላለስና ማሰኩበልል ሞክሮ ነበር ...አሁንስ ፈጠራ ነው?” አለና ከያዘው በኋላ ሁለቱ ፋት አለ።

መላኩ ድንግርግር ብሎት የሚለውንና እሱ ያላለውንም ከጭንቅላቱ የሚፈልቀውን ጫጫታ ይሰማል። እንደ መርማሪ ፖሊስ የጥያቄ አጀንዳውን ሲያወርድ፤ ማርቆስም በደንብ ተሰናድቶበት ስለነበር ሁሉንም አስረዳው። ቀጥሎም የቀዳሙን ከክብሮም ጋር ያደረጉትን የስልክ ውይይት ሲያሰማው የሚለው ጠፋው። ወዲያውኑ ያላቸውን ዕቅድ እንዲገባው አድርጎ ሲነገረው፤ መላኩ ደንዝዞ ማሰብም ተሰኖት ትንሽ ቆዩ። አሁንም ነገሩን ለማመንና ለመቀበል ከአእምሮው በላይ ቢሆንበትም፤ ስንክሳር ይህንን ለማድረግ እንደማትመለስና እንዴት እንደ ተጫውተችበት በተለይ የሳንዲያጎው ምሽት ትዝ ሲለው ውስጡ በንዴት ጠፈ...።

“መሌ አሁን ረጋ በል ... ሁሉንም በትክክለኛ መንገድ ነው የምናደርገው።” ሲል።

“ማርክ ምንም ... ምንም ትክክለኛ ነገር የለም ... ምኑ ነው ትክክለ ...

ለተሳሳተ ነገር ትክክለኛ መንገድ የለውም ... እ ማይ ... ጋድ... እንደ አሻንጉሊት ነው እኮ የተጫወተችብኝ! ... ጋድ...” እያለ ራሱን ጠረጴዛው ላይ መምታት ቀጠለ... “እሺ ሰሎሚ ምን አለች...በናትህ ...? ጋድ ...” ብሎ የማርቆስን መልስ ሳይጠብቅ የራሱን ኑዛይ ጀመረ።

“አይገርምህም! ... እኔ ደግሞ እኮ እንዴት ልንገርህ እያልኩ ሰጪነት... እዚያ እኮ ደግ፣ ቸርና ቅድስት ሆና አቤት እንክብካቤዋ! ደግሞ ላስ ሼጋስ የሄድንም ጊዜ... my God ... ታውቃለህ እንደ ሳምኳት ... ደግሞ እኮ ... እኔ ሳልሆን እንደዚህ ማድረግ የለብንም ብላ መሳሳማችንን አስቁማ ወደ ክፍሏ የሄደችው እርፏ ናት... I don't believe this ... በምን ዐይነት የኅሊና አርጨሜ እንደጠበጠበችኝ ስለማታውቅ እኮ ነው! እኔ ደግሞ ... ወይኔ ... መላኩ” ብሎ ለራሱ የሚያወራ ይመስል የተዘበራረቀ ኑዛይውን መጨረስ አቃተው። አሁንም መሳሳማቸውን ያስቆመችው እፅ መሆኗን ሲያስብ በተለይ ምን ዐይነት አደገኛ ልጅ እንደሆነች ማሰብም ቀፈፈው።። ማርቆስም ቁርስ የበለበትን ዕቃ እያነሣግ ነገሩን እንዲያስብበት ትንሽ ጊዜ ሰጠው። ወደ መስኮቱ ሄዶ እጁን እንዴ ራሱ ላይ፤ እንዴ ደግሞ ወገቡን ይዞ ሲያጉተመትም ቆይቶ መጣና

“እሺ እና አሁን ምን ይሁን ነው የምትለው?... ይሄ ጥንቃቄ ምናምን የምትለው አይገባኝም ... ማለቴ ይሄ ሁሉ መጠበብና መጨነቅ ምንድነው? ... አንተ ደግሞ ይሄን ሁሉ ከየት ነው ያመጣኸው... ሆ-ሆ-ሆ ...! ሰውዬውን ከላሊት ... መቶ ሺህ ዶላር ምናምን የምትለው ... ደግሞ ...ደግሞ ምን ዐይነት መኪና እንደሚነዳ እንዴት ዐወቅህ ...?” አለ የማርቆስም ሥራ እየገረመው አሁንም ያለወትሮው ንግግሩም ሐሳቡም እንደ ተዘበራረቀበት።

“መጀመሪያ ነገሩን ለሰሎሚ ነግሬአት ከተረጋጋች በኋላ ዕቅዴን ባጭሩ ነገርኳት፤ ስለዚህ የምፈልገውን ዝርዝር መረጃ ሁሉ ከፅ ወሰድኩ... እሱ ምንም የሚያውቅበት መንገድ የለም... ሰሎሚ የዚህ ዕቅድ አካል ትሆናለች ብሎ። ስንክሳርንም እንዳያዋራት ... እፅ በረራ ላይ በሆነችበት ሰዓት ነበር የደውልኩለት... ስለዚህ ዕቅዳቸው ጭንቅላት የሌለው አካል ሆኖ ነበር ማለት ነው በዚያ ቅጽበት” አለ።

“ጂሰስ! ...አንተ ... አንተ ራስህ ስንክሳር ሆነህ የለም እንዴ?... ተወው ብቻ... እና ሰሎሚ ምን አለች...? የምታናግረኝ ይመስልሃል ...? ቆይ እፅ ምን ነክቷት ነው ይህንን ሁሉ ውሸት የምታምነው...? እንዴት እኔን ... አታምነኝም ...? እንዴት መላኩ ይህንን ያደርጋል ብላ ታምናለች?” ሲል።

“መሌ ያንተ ይብላል እኮ... አንተስ እፅን መቼ አመንክት! ... መሳሙንም ቢሆን ያንተ ሳይብስ አይቀርም ... እንዲያውም ስንክሳር አስቁማህ ባይሆን ምን እንደሚሆን ማን ያውቃል? ሰሎሚማ እኔ ከልክያት ነው እንጂ ልታይህ እንዴት

እንደተንበረሰሩች ልንግርህ አልችልም... ከዚህ በኋላ ራሳችሁ ነው የምትጨርሱት... ምሳ ላይ እቧን ታገኛታለህ ... እራት ደግሞ ሌላ ትልቅ ድግስ አለ ... ስለዚህ... ቀኑን ሙሉ ነው የዛሬው ግብግብ።" ብሎ እንዲለባብስና እንዲዘጋጅ ነገረው።

መላኩ ሻወር ሊወስድና ሊለባብስ ወደ መኝታ ቤት ሂደ። ማርቆስም ነገሩን ለመላኩ እንደ ነገረውና ... አብረው እንደሚመጡ ለሶፊያ በስልክ ነግሮአት ከሶሎሚ ጋር እንዲጠብቁዋቸው ተቃጠሩ። ሰሎሚና ሶፊያ ቀድመዋቸው ነው ኩሪፍቱ ሪዞርት የደረሱት። ግቢው ውስጥ እየተሟሟ የቤቱን አሠራርና ዕቃዎችን እያዩ ሲጫወቱ ጊዜው ሳይታወቃቸው ነበር የሂደው። የደብረ ዘይት መንገድ ሁልጊዜም እሐድ ጠዋት ባይ ስለሆነ መላኩና ማርቆስም ቶሎ ደረሱ።

ወደ ሪዞርቱ ግቢ ሲገቡ የመላኩ ልብ አውጪኝ ከዚህ ጉድ የምትል ይመስል ሽቅብ ሽቅቡን ደረት ድለቃው ብሰባት ተቸግሮአል። አሁንም ብዙ ነገሮች ህልም ነው የመሰሉት። የጉዞው እንቅልፍ መዛባትና የሰማው ነገር ተደባልቀውበት እንደ አውሮፕላኑ እሱም በደመና ላይ የሚራመድ ያህል ነበር የሚሰማው። ሶፊያ በሐይቁ ዳርቻ እንዳለ ለማርቆስ በስልክ ስለነገረችው ወደዚያው አመሩ። ሰሎሚ ደግሞ መላኩን ይዘውት እንደሚመጡ ባይነግሯትም ልቧ ሳይጠረጥር አልቀረም። ልክ ደረጃውን ወርደው ሳይጨርሱ በመጀመሪያ ሰሎሚ ነበረች ያየቻቸው። ጨሽቷን ለቀቀችው። ልቧ መላኩን ለማየት ተንሰፍሰፎ ስለነበር ሮጣ ላይ ላይ ተጠመጠመችበት። እሪ ብላ ማልቀስ ብቻ እንጂ ምንም የሚሰማ ቃልም ሊወጣት አልቻለም። ትኩስ እንባዋ ከቲሸርቱ አልፎ ሰውነቱ ላይ ሲሰማው እሱም የእንባው ቋት እንደፈነዳ ቧንቧ ገዢ ብሎ ወረደ። ልባቸው ብቻ ሳይሆን እንባቸውም ተቀላቅሎ ካርቱም ላይ ተገናኝተው የግብጽን በረሐ እያለሙ ወደ ሜዲትራኒያን እንደሚቀላቀሉት ነጭና ጥቁር የአባይ ወንዞች፣ ቃል በማይገልጸው ንጉደት መጠቁ። ከሁለቱም የፈሰሰው እንባ ለወራት በፍቅር ዕጦትና በውሸት አውሎ ነፋስ ምድረ በዳ የሆነውን ልባቸውን እያራሰ በፍቅር ፍሰት እያለማ። ለረጅም ሰዓት ተቃቅፈው ቃል የማይገልጸውን የነፍስ ቋንቋ በእንባና በመተቃቀፍ ሊገልጹት ሞክሩ። ዐይን ለዐይንም አልተያዩም ገና፣ ድፍረት ያጡ ይመስል። ናፍቆትና ዕፍረት ሲቀላቀሉ ልብን የሚያጣብቅ፣ ዐይንን የሚያራርቅ ምትሃት ያላቸው ይመስላል። ማርቆስና ሶፊያም እነሰሎሚን እዚያው ትተዋቸው ወደ ላይ ወደ ካፌው ወጡ።

"አይ አም ሶ ሶሪ ሰሊ የኔ ቆንጆ" ብሎ ግንባሯ ላይ ያለውን ፀጉር ጨምሮ ሲሰማት እቧም አሁንም በእንባ በሞሉ ዐይኖቿ ቀና ብላ አይታው።

"እኔ ነኝ እንጂ ... የኔ ጌታ..." ብላ ከነቲሸርቱ ደረቱ ላይ ሳመችው። ከዚያ በኋላ ለሚቀጥሉት ደቂቃዎች በናፍቆትና ፍቅር ስከር ውስጥ ሆነው የተለዋወጡትን የፍቅር ድርድር ለመጻፍ የሸክሳስ፣ ሰበር ካልሆነ ሌላው ባይሞክረው ይቀላል። በኩሪያቸው ያሉትን ሐይቅና ዛፋኑ ወፍና ደመናውንም ያዘመረና ያስጨፈረ

ነበር ቢባል ማጋነን አይሆንም። ከዚያ በኋላ ሰሎሚናና መላኩን ማላቀቅ ነፍሰና ሥጋን የማለያየት ያህል ሳይሆን አልቀረም። ማርቆስና ሶፊያም ተመልሰው ሲመጡ አሁንም ወሬያቸው ጦፎ እጅ ለእጅ ተያይዘው ቁጭ እንዳሉ ደርሱና።

"እናንተ ልጄ ከዚህ በኋላ ሳትበሉ ሃያ ቀንም መቆየት ትችላላችሁ። እኛ ግን ልንሞት ነው። እሺ አሁን ምሳ ትጋብዙናላችሁ ወይስ ... በረኃብ እንሙት...እ...ን...ዴ... ገና ኮ ቶሎ አዲሳባ ሄደን ርቸትና መድፍ ማስተኩስም አለብን። እዚህ አትጨርሱት..." አለ ማርቆስ።

"እህምም... እኔ አሁንም ማመን አልቻልኩም ... ቃል የለኝም ማርክዬ ...ምን ላርግህ" ብላ ተጠምጥማ አቀፈችው ሰሎሚ። የምታደርገውን ነው ያሳጣት። መላኩም ሰሜቱን መግለጽ ቢያስቸግረውም፣ ፊቱ ላይ ግን ያስታውቅበት ነበር። ምሳ ላይ በጁ የጉረሰ ይቀጣል የተባለ ይመስል ሁሉም በሌላ ሰው እጅ ነበር እስኪጠግብ የበላው። ከምሳ በኋላ ማርቆስ ውድ የሆነ ወይን እዘዘና ለጤናችን! ብሎ አስከፈተ። ግን እሱ ብቻ ነበር የተጉነጨለት። መላኩና ሰሎሚ ደግሞ ቺርሰ ብለው አንቦ ውሃቸውን መገንጨታቸውን ቀጠሉ። ሶፊያም ከሱስ ከወጣች ወዲህ አልኮሆልን ፈጽሞ አትቀምስም። መጠጣትና አለመጠታት በሚለው ጉዳይ ብዙ ጊዜ ማርቆስና መላኩ ተከራክረውበት አሁን ሁለቱም እንዱ የሌላውን አቋም አክብረው እየተተራረቡና እየተቃለዱ ይኖራሉ። ማርቆስ መላኩን ውሃ ልማት ብሎ ነው የሚጠራው። መላኩም ጠጅ ቀማሽ ይለዋል ከአንድ ብርጭቆ በላይ ስለማይጠጣ። ሶፊያ ደግሞ ምን ትባል ይሆን?

"እንግዲህ ይሄ ምዕራፍ በትክክል መቋጨት አለበት። ማስተር ስንክሳርም ዛሬ የሰራዊት ፍሬ አይታ የማትረሳውን ትምህርት መማር አለባት፣ ሰው ከሆነች ትማራለች። ከብሮምንም በስልክ አቶ ጥጋቡ ደውለው ያናግሩታል። ስለዚህ መላኩና ሰሊ ቦሊ ሚጋ ማኩሽ ማታ አንድ ሰዓት ሻርፕ ዘንጣችሁ መገኘት ብቻ ነው የሚጠበቅባችሁ። እኔና ሶፊ ደግሞ ስንክሳርን ለራት ስለጋበዝናት እኔን እያወራን እንጠብቃችኋለን። ጥያቄ ካላችሁ እዚያው ማቅረብ ይቻላል። ማልቀስ፣ መሳደብና መቆጣት ግን በሕግ ያስቀጣል። ሰዓቱ መዘናና የለበትም። በሱ ጉዳይ ላይ ሰሊ ስላለች ሥጋት አይኖርም። ያቶ ሃሰን ልጅ እንዳያስረፍዷት እሺ? ግልጽ ነው?" ሲል ሁለቱም እየሳቁ መስማማታቸውን ገለጹ። ከዚያም ትንሽ ተጫውተው ወደ ዘጠኝ ሰዓት ቀን ላይ ተያይዘው ወጡ። ቦታ ተቀያይረው ሶፍያና ማርቆስ አብረው፣ መላኩና ሰሎሚ ደግሞ በቧ መኪና አንድ ላይ ጉዞ ወዳዲሳባ አቀኑ።

"ምነው ፀጉርህን መሊ?" አለች ፊቱን በጄ ነካ እያደረገች መኪናውን ስታስነግ።

"ነዘን ... ነዘን ... ልላጨው ሁሉ አስቤ ነበር?" አለ ድምፁን ያዘነ አስመስሎ።

"ሂድ ...ዛ ... አትሟዘዝ በናትህ ሲርየስ ስታይልህን ልትቀይር አስበህ

እንደሆነ... አይቻልም ... እኔ ጨበሬውን ገፈሬውን መላኩን ነው የምፈልገው..." ስትል...

"ዶክተሩ ሚሽቱን ሲቀመጥ እንኳን ፀጉራን እንገብንሽ ብቆረጥ ይፈረድብኛል?" አለ አሁንም እየሟቀ...::

"በቃ እንዴ መሟዘዝ ከጀመርክ አትቻልም... እና እኔም ልሟዘዛ። ጌቶች አሁን ሚስቶችን አስመልሰው የለም እንዴ? ፀጉሮትን ወደ ድሮው ቦታ ይመለሱልኛል!" አለች እሷም እንደሱ በቀልዱ እየተሳተፈች...::

"በጣም የሚገርም ነው ራሴን ግን በጣም ነው የታዘብኩት ... በቃ ይቺው ነች የማስብ አትሜ ማለት ነው። በናትሽ ተሜወተችብኝ እኮ... ማይ ጋድ...! ። በቃ እኮ እእምሮውን ከተቆጣጠርኸው ሰውን እንደ በግ ነው የምትነጃው። ነዱን እንጂ... እንደ በግ... ጋድ... ስለዚህ እኮ ይሄ የምታዩው ሰው ሁሉ፤ ወንዱም ሴቱም፤ የተማረውም ያልተማረውም፤ ሃይማኖተኛውም ዓለማዊውም ... ነጃና ተነጃ ነው ማለት ነው። እኛ ተማርን አወቅን ያልነው እንዲህ በቀላሉ ከተነዳን፤ ...ሌላውማ... አቤት መነዳት! ... እንዴት ያስጠላል ..." ብሎ ራሱን እያነቃነቀ በግራና በቀኝ መንገዱን የሞላውን ሰው ሁሉ በጁ አመለከታት። እውነት የራቀው ልቦና የውሸትን ድግስ ተስፋ አድርጎ ወደ ጥፋት ቁራ በራሱ ወጪ ተኬት ገዝቶ ይጓዛል።

ማከሽን የመረጠችው ሶፊያ ናት። ጸጥታ ስላለውም እና ሥዕሎቹንም ማየት ደስ ስለሚላት። የዛሬው ራት ግን በምትወደው ሥነ ጥበብ ውጤት መሃል መደረጉ ምን ዐይነት የማይረሳ ስሜት ሊፈጥርባት እንደሚችል ያስበችው አይመስልም። እሷና ማርቆስ አንድ ዐሥር ደቂቃ ቀድመው ስለነበር የደረሱት እየተዘዋወሩ ሥዕሎቹን እያዩ ቆዩ። የሷም የሥዕል ኤግዚብሽን ለመታየት ጥቂት ወራት ነው የቀረው፤ አሁንም በሥራ እንደተጠመደች ነው። የድብብቆሽ ጨዋታ የሚሟወቱ የሚመስሉ ሕፃናትን የሚያሳይ ሥዕል እየዩ ሲያወሩ የደረሰችው ስንክሳር ሳያስቡት ከጓላቸው።

"አኩኩሉ..." ስትል ከጓላቸው መምጣቷን አይቶ የነበረው ማርቆስ ዞር ብሎ።

"ነግቷል..." ብሎ ሲያፈጥባት እሷው ደንገጠችና እንደ ምንም ራሷን ሰብሰባ።

"አንተ ... አስደንገጥክኝ እኮ... ደግሞ አልነጋም ነው የሚባለው..." ስትለው።

" አስደንጋጭም እኮ መደንገጥ አለበት ... ደግሞ ከነጋ ነጋ እንጂ አልነጋም ለምን ይባላል..." ብሎ በቅኔ የልቡን ተናግሮ ለሰላምታ እጁን ዘረጋላት። በደማቁ ሰላምታ ተሰጣጥተውና ተሳስመው ወደ ወንበራቸው ሄዱ። ለጥቂት ደቂቃ የባጥ የቆጡን ማውራት ጀመሩ። ስንክሳርም በተለያየ አትሞላ ዳር ዳር እያለች ወሬ ለመለቃቀም የምታደርገውን ጥረት ማርቆስ ሰላወቀ በየዱ ውስጥ መግባቱ

አልቀረም። እሷ ደግሞ ዛሬ ስለ መላኩ ለመዝራት ያሰበችውን የተቀነባበረ ዘር እንዴት አድርጋ እንደ ቀልድ እንደምትጀምረው እያውጠነጠነች ነው።

"ባለፈው ቢዝነስ ለመጀመር አስቤ ነበር ብለሽኝ እኮ በዚያው ጠፋሽ። እዚያው ጀመርሽ እንዴ ቢዝነስ ወይስ እዚህም እያሰብሽ ነው?" አላት ቀለል አድርጎ ለመጀመር ስላሰበ።

"ምን ውክቢያ ሆኖ እኮ በጥድፊያ ሄድኩ። አሁን ግን የምር ነው የሆነ ነገር መጀመር አለብኝ። እዚያ መኖርም ሰልችቶኛል። እዚህ ለመኖር ነው እያሰብኩ ያለሁት። ለየት ያለ ቢዝነስ ብጀምር ደስ ይለኛል። አለ አይደል! ሰውም አገርም የሚጠቅም።" አለች የማርቆስን ፊት እያጠናች

"ም...ን ... ሰውና አገር የሚጐዳ ቢዝነስ አለ እንዴ?" አለ ማርቆስ ሶፊያን አየት እያደረገ።

"አይ አለ አይደል ... በጣም የሚጠቅም ማለቱ ነው። እዚህ የሌለ ወይም ሰዎች በደንብ የማይሰሩት ነገር። ገባህ ለማለት የፈለግሁት?" አለች።

"አይ እየቀለድኩ ነው ገብቶኛል። እኔ ምልሽ እንዴት ነበር አሜሪካ? አንቺ እኮ አልተቻልሽም መመላለስ ነው። የውሃ መንገድ አድርጎልኛል። ትቆያለሽ ወይስ ተሎ ትሄጃለሽ?" አለ እንዴት ወደ ፈለገው ሐሳብ እንደሚመጣ እያሰበ።

"እስኪ አያለጓ ... የምቆይ ይመስለኛል። ዳኔም እዚህ ብትሆኑኋልኝ እያለኝ ስለሆነ።" ብላ ሜኑውን አነግታች።

"እኔ ምልሽ ስንክሳር ...ይቅርታ ርዕስ በመቀየራ እዚያ መላኩን አገኝሽው በደንብ። እንዲያው ምንም ፍንጭ አላገኘሽም ...? ማለቱ አሁንም ስለ ሰሎሜ ሊያወራልሽ ወይም ምን እንደሆኑ ሊነግርሽ አልቻለም?" አለ ግራ እንደገባው ሆኖ።

"ለጥቂት ጊዜ አግኝቼው ነበር። ማራንም ከእርሱ ጋር አብረን ጠይቀናት ነበር። ግን ምንም ... ምን ልበልህ በቃ እኮ ነብር ነው የሚሆነው። ደግሞ ስልኬን አላነግልኝም አሁን እዚህ ከገባ በኋላ። ተገናኝቼው እንዴ?" አለች ዐይኔን ግንባር ያርገው ብላ።

"አዎን እኔ አይደለሁ የተቀበልኩት... ደከሞት ነበር መሰለኝ... እንደገባ ነው የተኛው። መውጣት አልፈለገም መሰል። ሰሎሜስ ምንም ነገር ልታወራሽ አልፈቀደችም አሁንም?" አለ ሌላ ዕድል እየሰጣት የቀልዱን።

"እሷም ብላለች። አግኝተሃት አታውቅም አንተ? አሁንም እንደ ዘጋችህ ነው?... እኔንማ በቃ ጓደኝነታችንም ይቋረጣል ስለሱ ካነግሽብኝ ስላለችኝ ከናካቱው ትቺዋለሁ ይለፍላት ብዬ።" አለችና የሱን መልስ መጠበቅ ስትጀምር።

“ያው እንዳልኩሽ ነው እኔንማ ከመላኩ ጋራ ሳትፈርጃኝ አይቀርም። ከኛ ይልቅ አንቺ ሳትሻይ አትቀሪም፤ ያው የሁለቱም ዓደኛ ስለሆንኩ። እኔ እኮ ግራ ግብት ነው ያለኝ፤ ግን ምን ይመስልሃል ችግራቸው?” አለ አስተናጋጁ ያመጣላቸውን መጠጥ አስቀምጦ ሁሉም የመረጡትን ምግብ እያዘዙ። አሁን ለአንድ ሀሥር ጉዳይ ሆኖአል። ጠዋት ለከብሮም በጸፈለት ኢሜይል ላይ ለአንድ ዐምስት ጉዳይ ስለሚደውልለት እንዲጠብቀው አስጠንቅቆታል።

“እኔንጃ ማርቆስዬ... አንተ ያልተረዳሽውን እኔ እንዴት አውቃለሁ። ይቅርታ ሶፊ እኛ መድረኩን ተቆጣጠርነው አይደል?” ብላ ሐሳቡን ለመቀየር ሞክረች። ነገሩ እሷ ባልፈለገችበት አቅጣጫ እየሄደ ስለሆነ አልተመቻችም። አስተናጋጁ ትእዛዙን ተቀብሎ ሲሄድ ድንገት

“እኔ ምልሽ ሳን ዴየን ሆናችሁም ምንም የነገረሽ የለም? ማለቱ ቅዳሚ ማታ? ጥሩ ጊዜ እንደነበራችሁ ነገሮችል መሌ” ብሎ ፈገግ ሲል፤ መብረቅ እንደመታው ሰው ጆሮዋን ማመን አቅቷት፡-

“የምን ሳን ዴየን? ማን... ስለምን ...? ምንድነው የሚነግረኝ” አለች መርበትበቷ የሰንክሳርነቷን አእምሮ ፍጥነትም አልፎ፡-

“አይ እንዲያው መሰሎኝ ነው፤ ዝም ብሎ መላኩ ሲቀልድ አሪፍ ጊዜ ሳንዴየን እንዳሳልፋችሁ ስለነገረኝ ምናልባት እዚያ አፍ ፊትቶ ከሆነ ብዬ ነው?” ብሎ በነገር ሲወጋት፤ ምን ማለቱ እንደሆነ በትክክል ስላልገባት ለማሳሰብ እንዲረዳት ሚሪንዳዋን በመገመገሙ ጊዜ ለመግባት ሞክረች። ነገሩን ለማቅለልም ብላ የነገሩም አካሄድና አቅጣጫ ወዴት እንደሚመራ ስላላውቀች፡-

“አይ መሌ ... በቃ እኮ ሥልጠናውን ሲጨርስ እዚህም ከሥራ ሌላ ምንም ስለማያውቅ፤ አገር ላሳየው ብዬ ወደዚያ ሄደን ነበርና በጣም ደስ ብሎት ነበር እሱን ይሆናል እንግዲህ። እኔ ደግሞ ትንሽ ዘና እንዲል ስለፈለግሁ የሰሎሚን ነገርም አላነግሁበትም። አለ አይደል! እዚህም መምጣት ብዙ የፈለገ አልመሰለኝም። ያው የማርቆስም ጭቅጭቅ አላስቀምጥ ብሎኛል። ትንሽ ራቅ ብል ደስ ይለኛል ሲል ነበር።” አለች ትንሽ ልቡን የሚያሻክር መንገድ እየፈለገች፡-

“አይ እኔም ምንም ፍንጭ ሳጣ ክብሮም ጋ ደውዬለት ነበር ...” አለና ዝም ብሎ ሲያያት ፊቷ የባሰውን ግራ ገባት። ምንም የመረጋጋያ ጊዜ ሳይሰጣት፡-

“እና መላኩ ጽፎት ሰሎሚ እጅ ስላልገባው ደብዳቤ ... ስለ ቀለበቱና ሰሎሚን ስለመሳሙ፤ ስለ የልደት ግብዣው ድግስ ቅንብር አሜውቶኝ በጣም ነው ያደነቅሁሽ። ፎቶዎቹንም ኢሜይል አድርጎልኝ... በጣም ነው የገረመኝ... ዋው... ስንኪ ሙች በጣም ነው ያደነቅሁሽ ...” ብሎ ፈገግ ብሎ ሲያያት በገምብ

እንደተመታ ሕንጻ ስል ጭንቅላቷን በፍጥነት አፈራረሰው። የያዘችው ብርጭቆ ከጄ ሊያመልጣት ነበር። ወዲያው ፊቷ ደም መሰለ፤ ሰውነቷም ሲከዳት፤ ሲያጥመለውላትም አይቶ ትንሽ ዝም አለ።

በደመ ነፍስ፤ “ስለምን እንደምታወራ አልገባኝም። ምንድነው እሱ...? የምን ክብሮም ... የምን ቀለበት ነው የምታወራው...” ብላ ድንጋጤዋን ወደ ቁጣ ለመቀየር ታገለች የሞት ሽረት። ... ሁሌም ለተሸነፈ ሰው ከድንጋጤ ይልቅ ቁጣ የተሻለ የማምለጫ አቅምን እንደሚሰጥ በደንብ ታውቃለች።

“እኔንጃ ... አንቺ ካልገባሽ ለኔማ እንዴት ይገባኛል ... እምም...እኔም አልገባኝም ... እስኪ ለማንኛውም አንድ ሰው ጋ አሁኑኑ መደወል አለብኝ... ረስተሽው ከሆነ እስኪያ አንቺም አስቢው” ብሎ ክብሮም ጋ ደወለና ስፒክር ላይ አደረገው። ገና እንዴ ሲጮኸ፡-

“ሃሎ ሃሎ...” ሲል ክብሮም፡-

“ጥጋቡ ነኝ ዶክተር ... እንዴት ነህ?” ሲል ትንሽ የተሰበሰበው የሰንክሳር አእምሮ ሌላ ዙር ድብደባ ለመቀበል ተገደደ፡-

“ደገና ደገና ... በሰላም ነው?” አለ ባልተረጋጋ ድምፅ፡-

“ደገና ነው። ሰንክሳርም በሰላም ገብታ እዚህ ለራት ከሶፊ ጋር አብራን ነው ያለችው። ባለፈው የተነጋገረነውን ጉዳይ እሷ ሁሉንም ነገር ወሸት ነው ብላለች። እንግዲህ አንተ ነህ ማለት ነው ይሄንን ሁሉ ክፋት ያቀነባበርከው። ስለዚህም የክፋትህን ዋጋ ለብቻህ ትከፍላለህ። ስፒክር ላይ ስለሆነ ያለሽው እሷም እየሰማችሁ ነው። ማለት የምትፈልገው ነገር ካለ” ብሎ ዝም አለ፡-

“ሰንክሳር ... አለሽ ... ምንድነው እሱ? ... ምንድነው እኔ ያደረግሁት? ... ራስሽ አይደለሽም እንዴ... ምንድነው የምትዬው...?” እያለ ሲደነባበር ሁሉም ነገር እንደተበላሸ ያወቀችው ሰንክሳር ንዴቷና ድንጋጤዋ እንደተደበላለቁ፡-

“ስማ! ምን ያደናብርሃል? በቃ ሰሎሚን እንዴት ነው የማገኘው አልክ፤ ስላሳዘነክኝ ረዳሁህ። ቀለበቱን የገዛሽው፤ በልጅቱ ተንጠላጥለህ ከንፈሯ ላይ የተለጠፍከው ራስህ ነህ። ምንድነው የምትለው? የማነው ደንባራ! ደግሞ ስንት ነገር ካደረግሁልህ በኋላ በኔ ላይ ትለጥፋለህ እንዴ የማነው ይሄ...” ብላ ሳትጨርስ፡-

“ድሮም ነግራሽ ነበር... አንቺን ድሮም ማመን አልነበረብኝም ... ራስሽ አይደለሽም የዚያን ቀን እፈልግለሁ ብለሽ ... መላኩን የራሴ ማድረግ እፈልጋለሁ ... እንተጋገዝ ብለሽ ... እሱ ለሷ የጸፈውን ደብዳቤ... አሳይተሽኝ እዚህ ሁሉ ጉድ ውስጥ የጨመርሽኝ...” ብሎ በተቀያየረ የቁጣ ድምጽ ያለ የሌለውን ሲያዘነክ፡-

“ስማ! አሁን የፈለግኸውን ማለት ትችላለህ ... እንደዚህ ዝርዝርክ እንደሆነክ ... ባውቅ ... ላንተ ብዬ ...” እንዳለች እዚያም ንግግሯን ሳትጨርስ ከብርምም ባየር ላይ እንደተንጠለጠለ ማርቆስ ስልኩን ዘጋውና ኪሱ ውስጥ ሲከተው ያልጠበቀችው ነገር ስለሆነ የምትይዘውን አጥታ ስትንቀጠቀጥ፡-

“ዎው ... ይገርማል...እንግዲህ ደክተሩ እዚያው ራሳቸውን ያክሙ፡፡ ...ይበቃል ስልኩ ... ቢያንስ እሱም አንቺም ለለፋችሁበት አንድ አንድ ጊዜ የተመኛችሁትን ከንፈር አወናብዳችሁም ቢሆን ለመሳም ችላችኋል። አሁን ግን ቁልፉ አንቺ እጅ የለም። ቁልፉን ከደበቅሽበት የሐሰት ካዝና ውስጥ አውጥቼ ወስጄዋለሁ። ከፈለግሽ ቼክ ማድረግ ትችላለሽ በአንቺ እጅ ያለው ባዶ ካዝና ነው። ያም ባዶ ካዝና ያንቺ ከንቱ የውሸት ዕቅድ ሲሆን፤ አሁን ቁልፉ በእኔ እጅ እንዳለ ማየት ለምን እንዳቃተሽ አይገባኝም። ሳስበው ሳስበው ግን ለሰው ብቻ ሳይሆን ለራሰሽም ነው የምትዋሸው...። የመላኩና የሰሎሚ ግንኙነት “የተቆለፈበት ቁልፍ” ከጅሽ ወጥቶአል... አሁንስ የምትደው አለ?” ብሎ በምህት መልክ ሲያያት፤ ውንብድብድ ብላ ቁጭ ባለችበት ሽንቷ ሊያመልጣት ሲታገላት፡-

“ካላመንሽ ደግሞ ከቆለፍሽባቸው በኋላ ቁልፉን በሌላ ቁልፍ ውስጥ ቆልፈሽ እንደፈለግሽ ስትጫወቱባቸው የነበሩት ምርኮኞች ... ነጻ ሆነው ላሳይሽ እችላለሁ ... ‘ማመን ማየት ነው’ የሚለው ላንቺ አሁንም የሚገባሽ አይመስለኝም፤ ... ማየት ማመን ነው የሚለው ግን አማራጭ የሌለው ምርጫሽ ይመስለኛል” ... ብሎ አዝዘው ሳይበላ ከቀዘቀዘው ፒዛ አንድ ቁራጭ አንሥቶ ሲገባርስ፤ ስንክሳር ዐይኗ እንደፈጠጠ ድርቅ ብላ ቀረች። ዞር ቢል መላኩና ሰሎሚ የራት ልብሳቸውን እንደለበሱ አጠገባቸው ቆመው አይቶ፡-

“እሺ ሁሉም ይቅር! የጻፈላትን ደብዳቤ አሁንስ አትመልሻላትም ...” ብሎ የመጨረሻውን ቦምብ ሲጥለው፤ ቀና ብላ ዐይናቸውንም ሳታይ ቦርሳዋን ይዛ ተሰፈንጥራ ስትነግ ጠርሙሶቹ ወድቀው ተሰበሩ። የዐና የክብሮምም ረቂቅ ዕቅድ ሳይሰበር አልቀረም። ደንግጠው እይታቸውን ወደነሱ ያደረጉት ተስተናጋጆች ሁሉ ጸጥ ስላሉ ... ቋ ... ቋ ... ቋ ... እያለ የቤቱን ጸጥታ ያደፈረሰው የስንክሳር አረማመድ ቤቱን ለቃ ስትወጣ ለቅጽበት የልቦና ጆሮ በሚያደነቁር ጸጥታ የተወጠረው ቤት እንደገና ሕይወት ዘራ።

ሁሉም የሚያደርጉትን ስላላወቁ ዝም ብለው ለጥቂት ደቂቃ ቆዩ። ማንም ምንም ማለት ስላልቻለ ማርቆስ እንደመጣለት የሚቀጥለውን አጭር ዲስኩር ሰጠ።

“ይቺ ልጅ ትንሽም የመለወጥ ተስፋ እንዲኖራት የመጀመሪያው ነገር የከፋቷን ጽዋ በአጥንቷ መቅኔ እስኪገባ ድረስ መጠጣት ነበረባት። ለሚቀጥሉት ጥቂት ቀናትና ሳምንታት የሆነውን ሁሉ ለማሰብ እዚያም እሱም ይገደዳሉ።

የመለወጥ ተስፋ ካላቸው ይታያል። አሁን እኛ ቁምና ጥላቻ በነሱ ላይ ሊኖረን አይገባም። በዕናረት ምክንያት ተጽጽተው ይቅርታ ባይጠይቁም እንኳ፤ እኛ ከበቀልና ከቂም ነጻ ሆነን ሁሉም ነገር ሲረጋጋ ሃደን እናናግራቸዋለን። የሚያስፈልጋቸውንም ይቅርታ እንሰጣቸዋለን። ምናልባት አሁን እኔ ለጉዳዩ የመረጥኩት መንገድ እንደ በቀል ሊታይ ይችላል። ግን አይደለም።” ብሎ የተሰባበረውን ብርጭቆና ጠርሙስ እንዲሁም ጠረጴዛቸውን አስተናጋጁ እያጸዳው ሁሉም ድርቅ ብለው ሲሰሙት ዲስኩሩን ቀጠለ።

“ከድቅድቅ ጨለማ የወጣ ሰው ደጅ ያለው ድንቅ የሀሳይ ብርሃን ዐይኑን ወግቶት ቢያመው፤ ጥፋቱ የሀሳዩ ነው ሊባል አይችልም። እንዲያውም ማየት የሚቻለው ዐይን ስላለን ብቻ ሳይሆን ብርሃን ሲኖር ብቻ ነው። ብርሃኑን ጠልተው ወደ ጨለማው ቢመለሱ ልንረዳቸው አንችልም። ላለፉት ወራት ሁላችንንም በጨለማ ሲያርመስምሱን ቆይተዋል። አሁን ግን ሥራቸው ወደ ብርሃን ወጥቶአል። ነገሩን ወደ ብርሃን ማውጣት የሚፈጥረውን ሥቃይ ለማስወገድ ብለን አብረናቸው በጨለማ ውስጥ ልንደናበር አንችልም። የብርሃኑን ሥቃይ የምንቀንሰው በፍቅርና በይቅርታ እንጂ ብርሃኑን በማደብዘዝ ሊሆን አይችልም። ክብሮምን መፈወስ ይቀል ይሆናል። ስንክሳርን ማዳን ግን የገፋ የካንሰር ሕመምን የማዳን ያህል ሳይከብድ አይቀርም። የእውነት ጨረርና የፍቅር ቀዶ ህክምና ቢለዋ ሊያርፍባት የግድ ነው። እሱም ከሠራላት ነው” ብሎ ትክኛውን ሰብቆ ዝም አለ። ቆይቶም ከስንክሳር የምግብ ሰሐን ሥር የመኪናዋን ቁልፍ አይቶ፡-

“ውይ ቁልፏን ረስታው ነው የሄደችው! ቆይ ሰጥቼያት መጣሁ” ብሎ ሲነግ እንደገና እየተቆናጠረች ስትመጣ ወደ እርሷ ሃይ “ቁልፍሽን ረሳሽ። ይሄኛውን ቁልፍ አንፈልገውም። ...” ብሎ ንግግሩን ሳይጨርስ ቁልፉን መንጭቃው በግልምጫ ከመሬት ደባልቃው ተመልሳ ደረጃውን ከሩጫ ባላነሰ ፍጥነት ወረደች። ፊቷ አሁንም ቁጣ እንጂ ጸጸት ወይም ዕናረት አይታይበትም። የተፈጠረው ትርምስምስ ጋብ ሲል ሶፊያ “እኔ ግን ወደ ሌላ ቦታ ብንሄድ እመርጣለሁ” ስትል፤ እንዲወጡ ባቀረበችው ሐሳብ መመረት ሁሉም የነበረውን ድባብ ስላልወደዱት ሐሳቡን ከፍለው ወጡ።

ወደ ታች ወርደው ወደ መኪናቸው ሲሄዱ ያልጠበቁት ነገር አጋጠማቸው። ሰው ሁሉ ተሰባስቦ ሲንጫጫ አይተው በቦታው ሲደርሱ፤ አንድ አምቡላንስና ፒክ አፕ የፖሊስ መኪና አካባቢውን ለቀው ሲሄዱ አንድ ሆነ። የሆነውን ነገር ባካባቢው የተሰበሰቡትን ሰዎች ቢጠይቁ፤ አንዱ አንድ ነገር፤ ሌላው ደግሞ ሌላ ነገር ሲል ትክክለኛውን ነገር ለማወቅ አልቻሉም። ወሬኛ ወሬ ለማውራት እንጂ እውነትን ለማወቅ ግድ የለውም፤ በተለይ ተራ መንገደኛ ከሆነ። ዞር ሲሉ የስንክሳር መኪና መንገዱ ዳር ቆማለች። ደንግጠው ጠጋ ብለው ቢያዩ ማንም ሰው የለም። ወደ ጥበቃዎቹ ሃደው ሲጠይቁ ሁለት ህጻናት ልጆቿን ይዛ የምታልፍ የኔ ቢጤ ተገጭታ የተፈጠረ ግርግር እንደነበረ ነገሯቸው። አንዱ ህጻንና

እናቲቱ ሳይሞቱ እንዳልቀሩና አምቡላንሱ ሁሉንም ይዞ እንደሄደ ባዘነ ድምጽ አስረዷቸው። የመኪናዋ ሹፊር የሆነችውን ወጣት ሴትም ፖሊስ ይዟት እንደሄደ ነገሯቸው። የገጨዋ መኪና መንገዱ ዳር ያለችው አረንጓዴ ቶዮታ ካሪና የሰንክላር መኪና መሆኗን ሲነግሯቸው ሁሉም በድንጋጤ ክው ብለው ቀሩ።

የሶለን ማስታወሻ

ሰሎሚ መቀለ በነበረችበት ጊዜ ብርቱና ሶስና አክስቷ ቤት ገብተው ስለነበር እፃም አዲስ ቤት እስከምትከራይ ድረስ አክስቷ ቤት ገብታለች። ከመቼውም ይልቅ ደስተኛ ሆናለች። ከሁሉም ግን የሶስና ህልምና ጸሎት ነው የደረሰ የሚመስለው። ወይዘሮ መግርቱና ሰሎሚም ባለፉት ወራት የሆኑትን ነገሮች ለብዙ ሰዓታት መሢላት ችለዋል። ካላለፉት ቀውስና የመለያየት ወራቶች በኋላ በመካከላቸው የተፈጠረው ቅርርብ የመላኩንና የሰሎሚን በፍትር ዓደኝነት አብሮ መሆን የተረጋገጠ አድርጎታል። ሁለቱም ተሎ መጋባት ነው የሚፈልጉት። ስለዚህ መላኩ በእርሱ በኩል ሽማግሌ ለመላክና ለጋብቻ ጠይቋት ቀለበት ሊሰጣት በዝግጅት ላይ ነው።

ሰሎሚም በሳምንት ሦስት ቀን የቀድሞ ሥራዋን እየሠራች ከመላኩ ጋር የሶለንን ማስታወሻ ለመጻፍ በዝግጅቱ ተጠምደዋል። በሶለን ማስታወሻ መጽሐፍ ውስጥ አንዲነተት ስለፈለጉ ለአንድ ሳምንት እማሚ መግርቱን ይዘው፣ ማርቆስና ሶፊያንም ጨምረው ጊምቢ ሄደው አገር ሲያሮ ከርመው መጡ። የሰሎሚ እናትና አባትም በሁለት ወር ውስጥ ከብዙ ጊዜ በኋላ ለመምጣት ዝግጅት ላይ ናቸው። መላኩ ሽማግሌ ለመላክ ያሰበው በዚያን ጊዜ ነው። በሌላ በኩል ምንም እንኳ መፀዛና የመላኩ አክስት መጥተው የጠየቋቸውና ሰሎሚንም የተዋወቁት ቢሆንም፣ ወደመቄ ለመሄድ ሁሉም ንጉሳዊነት። የሚቀጥለው ሳምንት መጨረሻ ላይ ተሰባስበው ወደዛው ለመሄድ እያሰቡ ነበር መፀዛ ለማርቆስ ደውላ ያልተጠበቀ ነገር የነገረችው።

“ማርቆስዬ ጉድ ሆንኩልህ ... ወይኔ መፀዛ አሁን ምን ይባላል! እንዲያው በምን ዐይነት ቀን ነው እዚህ ጣጣ ውስጥ የገባሁት” አለች በቅጡም ሰላም ሳትለው ድምፅዋን ለቅሶዋ እያቆራረጠው

“እንዴ መፀዛ ምንድነው እሱ? ደገና አይደላችሁም? ምን ሆነሽ? የት ነው ያለሽው?” አለ ማርቆስም መኪናውን ወደ ዳር እያወጣና እንደዚህ ስትሆን ስለሚያውቃት እሱም ድንጋጤ ይዞት

“ምን ደኅንነት አለ ባክህ... እንዴትስ ነው የሚወራው ይሄ እኮ አሳፋሪ ነገር ነው! አሁን ምንድን ነው የሚደረገው? ወይኔ መዐዛ...” ብላ አሁንም የሆነውን ሳትነግረው ልቅሶዋን ማቆም አቃታት።

“ቆይ መዐዛ መጀመሪያ ተረጋገ። እኔ እኮ ምንም አልገባኝም። የታመመ ሰው አለ? ምን ሆነሽ ነው? አደጋ ነው?” አለ አሁንም ምን ሊሆን እንደሚችል ማሰብ አይቃተው

ከዚያም በብዙ ትግል ካረጋጋት በኋላ የሆነውን ነገር እንደምንም ብላ ነገረችው

“ትዝ ይልሃል ባለፈው ወንድሜና ዘንብ እንደተጣለ የነገርኩህ? የወንድሜ ጥርጣሬ ዘንብ ከእሁቱ ስርስር ማለቱን አለመውደዱ ብቻ ሳይሆን የእጅ አመል አለው ብሎ ከዚህ ቤት መውጣት አለበት ብሎ ሞቼ እገኛለሁ ማለቱ ነበር። በዚህ የተነሣ እኔና ወንድሜ ፈጽሞ አልተሰማማንም ነበር። ውሎዬን ደግሞ የማልቀርበት የሥራ ጉዳይ ስለነበረኝ ሻሸመኔ መሄድ ነበረብኝ። ለክፋቴ ደግሞ ረስቼው ስልኬንም ይገር አልሄድኩም ነበር። ገና አዲስ የተጀመረ አንድ ትልቅ እቁብ ነበረኝ ዛሬ ተሰብስቦ እኔ የምወስደው። የዝግብን ንግድ ፈቃድ ጨረራሽ ሥራውን መጀመር ስለፈለግሁ ነበር መጀመሪያ ዕቁቡን እንድወስድ የፈቀዱልኝ። ደግሞ የጀስ ቤቱንም ሂሳብ ሊላውንም ገንዘብ ሰብስባ ባንክ የምታስገባው እዚህ ስለነበረኝ ዕቁቡንም ተቀብላ ባንክ እንድታስገባ ለዘለቃ ነገራዎት ነበር የሄድኩት። ለካሳ ከዘነበ ጋር ሲደልቱ ከርመው ኖሮ አመቺ ጊዜ ሲጠብቁ ነበርና የዕቁቡን ገንዘብ የምን ያህል ጊዜ እንደሆነ አላውቅም ባንክ ያልገባውን የካፈውን ብር፣ የኔንና የፍቴን ጌጥ ሁሉ ጥርግርግ አድርገው ሁለቱን ሀገራትን ይዛ አብረው ጠፍተዋል። ያው ደውለው ሊያገኙ ስላልቻሉ ወንድሜን ጠርተውት እሱም ሲከነፍ መጥቶ ቤቱ ጦር ሜዳ ሆኖ ነው የደረሰኩት። እናቴም በቃ ድንጋይ ሆናለች። ወይ ወይ አሁንስ ያው ድህነት ይሻላል መሰለኝ። አሁን ምን ይባላል?” ብላ ስታልቅስ ማርቆስም ነገሩ በጣም አስደንግጦትና አሳዝኖት እዚያ ማረጋጋት እንዳለበት በማሰብ

“መዐዛ የውልሽ አሁን የሆነው ሆኖአል። ታዲያ ምን አደርጋችሁ? ፖሊስ ጣቢያ አመለከታችሁ? ወደ የት እንደሄዱ ይታወቃል? ምንም ፍንጭ የለም?” አለ አሳቡን እየሰበሰበ።

“እናቴ ፖሊስ ጣቢያ በመለከት ልጄን እስር ቤት ታስጨምሯታለችሁ። እሱ ነው አታሏት እንጂ እዚያ እንዲህ አታደርግም ብላ አሻፈረኝ አለች። ወንድሜ ደግሞ እምቢ ብሎ ሳያመለከት አይቀርም። እሱም ሁሉንም በኔ ላይ አላከከ እየነገርኩሽ ነው በማለት ያዙኝ ልቀቁኝ። ልጄንም ድርሻዬን ይገር እሄዳለሁ ዐይናችሁንም ማየት አልፈልግም እያለ ነው። ምን ልበልህ በቃ ቤቱ ሁሉ ተተረማምሶአል። አሁን ምን ይባላል? እውነቱን ነው ጥፋቴ የኔ ነው ይበልኝ።

አልሰማ ብዬ ... ይሄንን አውሬ አስገብቼ ቤቴን በገዛ እጅ ያፈራረሰኩት” ብላ ስቅለቅ ብላ ለቅሶዋን ስትቀጥል

“መዐዛ እስኪ ተረጋገ። ብዙም ሳይርቁ ሊያዙ ይችላሉ። አሁን ሞናው ነገር ቤቱ ውስጥ ሰላም መፍጠሩ ነው። መላኩ ጋ ደውለሽለት ነበር እንዴ?” አለ አሁንም ምን ማድረግ እንዳለበት ግራ የገባው ማርቆስ።

“አዎን ሁለታችሁም ጋ ነበር እኮ ስደውል የነበረው። የሱ ግፍራሽ አይመልስም። ያንተም በሶስተኛው ነው የቀናኝ። ደሃ ድሮም ደሃ ነው። ምንም የሚቀይረው የለም። እግዚርም ደሃን ደሃ ያደረገው ልቡን አይቶ ነው ... እባብ ... እባብ ነው ደሃ ... ወይኔ ... እኔ የሚያሳዝኑኝ ሕገፍቶቼ ናቸው። አሁን የሆነ በታ ወስዶ ተጫውቶባት ብሩን ይዞ ጥሎአት ነው የሚጠፋው። ይቺ እንከፍ ... አሁን ከሱ ጋ ምኑ ታምኖ ነው የሚጠፋው? ርኩስ! ወንድሜን ባምን እኮ ይሄ ሁሉ አይሆንም ነበር። ጥፋቴ የኔ ነው። ደግሞ ያን ሁሉ ብር አምኜ በዓ እጅ መተዋስ? አይ ብቻ እሱ ፈጣሪ የጃቸውን ይሰጣቸው። እመቤቱ እዚያ የልባቸውን አትንሳቸው” አለች ለቅሶዋን ቁጣዋ እየተካው።

“የው መዐዛ አሁን ተረጋገ። ከወንድምሽም ጋር አትጋጨ። ረጋ ብለሽ አስቢ። እኔ መላኩን ፈልጌ አገኘውና አብረን እንደውልልሻለን። አሁን መሽቷል። ወይ ነገ በጠዋት እንመጣለን። ከዚያም የሚደረገውን እናደረጋለን። ይሄ የሰው ባሕርይ ነው። ከድኅነት ጋር አይያያዝም። ያጋጥማል። ለወደፊቱ መማር ነው። አሁን አንቺ ዝም በዬና አናትሽን አግኝቶቸው። ከወንድምሽ ጋርም አትጣዩ። ተናጸ ስለሆነ አሁን የሚለውንም የሚያደርገውንም የሚያደርገው ዝም በዬው። እሺ መዐዛ ... አይዞሽ። መላኩን እንዳገኘሁት አብረን እንደውልልሻለን።” ብሎ ትንሽ አረጋግቶአት ስልኩን ዘጋው።

ከዛም መላኩን ካገኘው በኋላ አብረው ደውለውላቸው እዚያም እናቷንም ወንድሜንም አረጋግተው ለጠዋት ተቃጥረው ተለያዩ። መላኩም ማርቆስም በጣም ነው ያዘነት። የገንዘብ ትልቁ ኅይሉ የኪስን ድኽነት ማጥፋቱ ሳይሆን የአእምሮን ራቁትነት ማጋለጡ ላይ ነው። ገንዘብ ሰው ያልሆነውን ሳይሆን፣ ሆኖ መሆን ያቃተውን የሚገልጥ ነገር ነው። ቤተ ሰቡን ለማስማማት ሙሉ ቀን የፈጀ ውይይት ማድረግ ነበረባቸው። የመዐዛ ወንድምም በብዙ ትግል ነው ሀሳቡን ለውጦ እንደገና አብረው ሊጠሩና ችግሩን ተባብረው ለመጋፈጥ በነ መላኩ ብርታት የተስማማው። ነገሩን በፖሊስ መከታተሉን ሳይተዉ ሥራቸውን ለመቀጠል ተስማሙ። መዐዛ ግን ነገሩ በጣም ጉድጅተ ስለነበር ለጥቂት ጊዜ መላኩ ጋ መጥታ እንደታርፍ ቢለምኗትም፣ ነገሩ እንደዚህ ተዘረዘርኩ ለመሄድ አሻፈረኝ አለች። መላኩና ማርቆስም እነዘለቃ የወሰዱትን ወደ መቶ ስልሳ ሺህ የሚጠጋ ብር ለመተካት እንዲረዳቸው የቻሉትን ያህል ስላዟት፣ እንደገና ነገሮችን ከወዳደቁበት አንሥታ

ሥራዋን ጀመረች። ከሁሉ በላይ ቤተሰቡን የገዛው ግን በመከላከል የተፈጠረው አለመተማመንና የልብ መሻከር ነው።

መላክ የሰለንን ማስታወሻና አራቱን የፍቅር ፈርጦች አንብቦ በሰለን አስተሳሰብ ከሚገመተው በላይ ነው የተደነቀው። የሰለን ማስታወሻ በማለት የጻፋቸው አሜሪካ ጽሁፎች ሁሉም አንድ መጽሐፍ የሚወጣቸው ቁም ነገር አዘል የሕይወት እውነታዎች መሆናቸውን እያየ ደጋግሞ እንበባቸው። ሰሎሚ ደግሞ ሐሳባቸውን ሳይለቁ መላክ በራሱ አጻጻፍ እንዲጽፋቸው ችታ አለችበት። ምንም ያህል ከባድ የሆነ ፅንሰ ሐሳብ ቢሆን መላክ ባህሩና በተላላ መግለጽ ይችላል። ሰሎሚ ከተቃጠሩበት ሂልተን ሆቴል ከመዋኛው አጠገብ ባለው ካሬ አካባቢ እየተቀነጠነጠች ስትጠብቀው መላክ ደረሰ። እቅፍ አድርጋ ሰላም ካለችው በኋላ እጅ እጅን እያየች፡ “ጽሑፉስ መሊ ... አላመጣሁም እንዳትልፍ እንዳልገልህ።” አለች ተነሥታ እንደልጅ ኪሱን እየበረበረች።

“ምን ባዘሽ ቤት ጠረጴዛው ላይ ረሰቼው አሁን እዚህ ሰደርሰ ትዝ አይለኝም መሰለሽ።” አለ በጣም ያዘነ በሚመስል ፊት

“አ...ረ...ረ! እኔ አላምንም እኮ! አሁኑኑ ሄደህ ታመጣታለህ!” ብላ እንደማክረፍ ሊቃጣት እየላቀ ከደበቀበት ከጀርባው ውስጥ አውጥቶ ሲሰጣት እንደህጻን ላይ ላይ ተጠምጥሞ ሳመችውና ወንዘሯ ላይ ፊጥ ብላ ድምጿን አውጥታ ማንበብ ጀመረች፡ ድምፅዋን አንዴ እንደተራከ አንዴ እንደዘጋጠ እያደረገች። ማንበብ እንደጀመረች የመላክ ስልክ ሮክ። ሲያየው ግራ ነበረች።

“ይቅርታ ሰሊ... ግራ ናት። አንቺ አንዴ እስክታነዚው ድረስ ላናግራት። እዩውና እናወራዋለን።” ሲላት መስማማቷን ገልጸለት ሰላም በልልኝ ብላው ንባቧን ቀጠለች። እሱም ሰሎሚን እንዳይረብሽት ብሎ ወደ መዋኛው አካባቢ ሄደ።

የሰለን ማስታወሻ

አያንዳንዱ ሰው የራሱን ምስል አይቶ የፈጠረበት የግሉ መስታዎት አለው። ይህም ምስል በግለሰቡ ውስጥ ጸንቶ የሚኖርን የራስ ምስል (self image) ይፈጥራል። ይህንንም ነኝ ብሎ የተቀበለውን የራሱን ምስል (self image) ወስዶ የሚመዝንበትና ለራሱ የሚሰጠውን ዋጋ የሚተምንበት ሚዛን በልቡ ይኖራል። ይህም ሰው ለራሱ ያለውን አመለካከት እንዲሁም ከራሱና ከሌሎች ጋር የሚኖረውን ዝምድና የሚወስነውን የራስ ግምትን (self esteem) ይፈጥራል። የቀረው ኑሮው እንግዲህ ለምስሉ በሰጠው የዋጋ ግምት ላይ የተመሠረተ እንጂ ከእውነተኛ ማንነቱ እጅግም ተያያዥነትም ላይኖረው ይችላል።

ራስወዳድነት፣ የበታችነት ስሜት፣ ትዕቢት፣ ይሉኝታ፣ ትሕትና፣ ሰውንና ራስን ማክበር፣ መውደድ ወይም መጥላት ሁሉ ከዚህ ለራሳችን የምንሰጠው ግምት (self esteem) ያለማቋረጥ ይመነጻል። እናም መስታዎታችንና ሚዛናችንን ሳናስተካክል ራስን መለወጥ ፈጽሞ አይቻልም። የምንኖርባት ዓለም ደግሞ ከእለት እለት እየተበላሸ የሚሄድ መስተዋትንና የተባባ ሚዛንን ይዘው በሚሰሩ ሰዎች የተሞላች የተረበሸ ሰዎች መጠለያ እየሆነች ነው የሚል ጥርጣሬ አለኝ።

* * *

መስናን በፅንሰ አሳብ ደረጃና በሌላ ሰው ላይ ሲያይ የሚይዝዋል። ጤነኛ ሰው አይቺ አላውቅም። ምክንያቱም መስናን እንደ ውሸትን፣ ሌብነትን፣ ራስ ወዳድነትንና ስንፍናን የመሳሰሉ የዘቀጡ ባሕርያት ድምር ውጤት ስለሆነ ነው። የሚገርመው ግን ራሳችን የሚፈጽሙትን መስናን ሲጸየቁ የያዘችው ሰዎች እጅግ ጥቂት መሆናቸው ነው። ይህ ደግሞ ለምን እንደሆነ ለረጅም ጊዜ ግራ ይገባኝ ነበር። አሁን አሁን ግን ውሸታም፣ ሌባ፣ ሰግብግብና ሰነፍ፣ የሆነ ሰው መስናን ለመጸየፍ ምንም ምክንያት እንደይማኖት ነው እየገባኝ የመጣው። መፍትሔውም እውነተኛነት፣ ተግባራዊ ሥራትና የልግሰና ሕይወትን መኖርና ማስተማር ብቻ እንደሆነ ነው የሚታየኝ።

* * *

በጊዜ የሚቀልዱ ሰዎችና ሕዝቦች ባጠቃላይ የዕድሜያቸው መጠንና ጥራት ጊዜን በአግባቡ ከሚጠቀሙና የጊዜን መርሕ ከሚያከብሩ ሰዎች ይልቅ አካሉ ለመሆኑ ብዙ እማኝ እያስፈልገንም። ለምሳሌ በመለጠኑት አገሮች የአንድ ሰው አማካይ ዕድሜ 80፣ የኋለኛዎቹ ደግሞ 50 ዓመት አካባቢ ነው። ጊዜ በሚቀልዱበት ይቀልዳል ወይስ ፈጣሪ ዕድሜን ገፋ አርጎ የሚሰጠው ሊሠሩበት ለሚችሉት ብቻ ስለሆነ ይሆን? ወይንስ የባክነ ሰዓት በአገር ኳስ ጨዋታ ላይ ሲጨመር፣ ከሰው ሕይወት ደግሞ ስለሚቀነስ ይሆን? የባክነውን ጊዜ ያህል ከዕድሜያችን ላይ እንደሚቀነስ ብናውቅስ እንለወጥ ይሆን?

* * *

ይሉኝተኛነት ሰዎች ከሚሉትም ባለፈ ሌሊት ይችላሉ ብለን በምናምነው ግምት ላይ የተመሰረተ የፍርሀት ኑሮ ነው። ይሉኝታ ቢለኩት ደግሞ የሌሎችን ስሜትና ፍላጎት ያላገናዘበ፣ በራስ ጥቅም የናወዘና በስግብግብነት የታጨረ አስተሳሰብ ነው። የቱ እንደሚሻል እርግጠኛ

አይደለሁም። ይሉኝተኛነት ጠፍሮ የሚያስቀር እስራት ሲሆን፤ ይሉኝታ ቢሰነት ደግሞ ራስወዳድነትን ባማከለ አስተሳሰብ በሌሎች ፍላጎትና ሰሜት ላይ ሹል ሶል ያለው ሜማ አድርጎ የመራመድ ያህል ነው። በይሉኝታ የታሰረ አስተሳሰብ ያለው ራሱን ባላጠፋው ጥፋት እየገረፈ ያመነበትን ሳይናገርና ሳይኖር፤ ሌላውን ሊያስደስት እንደማለን ህልሙን ተሸክሞ ይሞታል። የኛን ሃገር በተለይ የጎዳጫም ይሉኝታ ይመስለኛል።

ልጅ ሆኜ እናቱ ሽንኩርት ስትልጥና ስትከትፍ አብሬያት መሆን እወድ ነበር። አንዳንዴ ታዲያ እኔም እንደዚህ ለመላጥ አስቤ ሳለውቀው ሽንኩርቱን ልጄ ልጄ የመጨረሻዋ ላይ ሰደርሰ፤ ልገልጸው የማልችል የተለየ ደስታ ይሰማኝና ውጤቱን ይዜ ወደናቱ እርጥ ነበር። እኔ ግን እንደጥፋት ስለምትቆጥረው ከደረሰችበኝ ትከለክለኝ ነበር፤ እጄን ላመል በጄ ጥብስ አድርጋ። እኔ ያስተማረችኝ ትከለክለኛው ሙያ ደረቁን የውጭ ሽፋን ልጦ የቀረውን መከተፍ ነው። አሁን አሁን ከሽንኩርት ይልቅ ሰፊን ልጦ እስከ ውስጡ ማየት የተለየ ደስታንና መደነትን ይፈጥርብኛል። ሳስበው ሰፊም እንደ ሽንኩርት ሳይሆን አይቀርም። በተለይ የኛ ሕዝብ ተልወ ውስጡ ያልታየ ምስጢር ነው። ነገር ግን ሁሌም ከላይ ከላይ ብቻ ተልወ እየተከተረ በሕይወት ወጥ ድስት ውስጥ የሚጨመር። የፈረንጅ ሽንኩርት ሲልጡት ቀላልና ሀይንንም እንደሚያቃጥለው እንዳበሻው ሽንኩርት አለመሆኑን ሞክሮ አይቼዋለሁ። የተሻለ ወጥ የሚያሰማው ግን ያበሻው ሽንኩርት ነው ይባላል። ቃሪያውም፤ ሽንኩርቱም፤ ሰፊም ለምን ያበሻው እንደሚያቃጥል አላውቅም። እስከመሃሉ ልጠን መመርመሩ ምናልባት ምስጢሩን ያሳውቀን ይሆን?

ብዙ ያገራችንና የአፍሪካ ሰው የልደት ቀኑን አያውቅም ይባላል፤ የበመድ አዝማዲን ሳይቀር። የሞት ቀን ግን አጅግም አይረሳም። ከልደቱም ሙት ሃመቱን መዘከር ይቀናዋል። ልደት የወደፊታችን የሚጀመረበት መሠረት ሲሆን፤ ሞት ደግሞ የኋላ ታሪካችን መዝጊያ በር ነው። በወደፊቱ ላይ ካነጣጠረ ህልምና ተስፋ ይልቅ በኋላ ታሪክ ላይ የተመሠረተ ታሪክና ትዝታ ይነሸጠናል። ዕቅድ ከማውጣት ይልቅ ዝከር ማብላት ይመቸናል። ይህም ዛሬ የትናንት እንጂ የነገ አካል ሆኖ እንዳይሰማን ሳይደርግ አይቀርም። የጊዜ አካሄድ ወደፊት ወደነገ መሆኑ ግልጽ ነው። የኛ አስተሳሰብ ደግሞ ሁሌም ወደ ኋላ ነው የሚጎትተን። ለዚህም ይሆን በቀጠሮ አርፋጅነትን፤ በሥራም ቀርፋፋነትን ማሸነፍ

የተሳነን?

ሰው ግብዝነትን ባፋ እየጠላ ለምን ግብዝ ይሆናል ብዬ ብጠይቅ መልሱ ግብዝ ስለሆነ ነዋ የሚል ሆኖ አግኝቼው ገርሞኛል። ይህም ጥምጥም ወጥመድ ውስጥ ከተተኝ። ዕሥሥትን ግብዝ ልንላት እንችልም፤ መለዋወጥ ፍጥረቷ፤ ባሕርይዋና የሀይወቷ ዋስትና ነውና። ለሰው ግን እንደ እሥሥት መለዋወጥ የተፈጠረለት ነገር አይደለም። ግብዝነት የሰውን ሐሳብ፤ ቃልና ግብር የማይጣጣም ማድረግ ብቻ ሳይሆን፤ በቦታ፤ በጊዜና በሁኔታ ጠሰጥም እንደ አየር ሁኔታ መለዋወጥንም ይፈጥራል። ግብዝነት ታዲያ ምን ጥቅም አለው በባል፤ የሚጠየቀውን ዋጋ ላለመክፈልና የማይገባውን ጥቅም ለማግኘት በራስወዳድነት ተነሳሽነት የሚያደረግ ነገር መሆኑ ነው። ግብዝነትን አጥፊና አስጸያፊ የሚያደርገው ግን በሰው ላይ የሚፈጥረው አይቀሬ ክፉ ተጽእኖ ነው። ይህም ግብዝነት ልክ አንድን ችግኝ በየቀኑ እየነቀሉ በተለያየ ቦታ እንደመትከል ሊመሰል ይችላል። ሰውዬው ችግኝ ሆኖ ይቀራል ወይም ይደርቃል። ከእውነተኛው ሰው ጋር ሳይሆን ከጥላው ጋር እንደመኖር መሆኑ ደግሞ ሌላው ሰው የሚሸከመው አበሳ ነው።

በየንዳንዱ ሕፃን ልጅ ውስጥ አንድ ገና ያልተገለጸ ትልቅ ሰው አለ። ይህም ጊዜን የሚጠብቅ ነው። ለእኔ ግን ምንጩን መርምሮ በቅጡ ያልደረሰኩበት፤ በሂደቱበት ሁሉ የሚያጋጥመኝ በየንዳንዱ ትልቅ ሰው ውስጥ የሚወራጭ ሕፃን ልጅ ነው። በተለይ ሕፃናት ወላጆችንና አገር መሪዎችን ማየት በጣም ነው የሚያስፈራኝ። በየንዳንዱ ሕፃን ውስጥ የተሰወረውን ትልቅ ሰው በትክክል ካላሳደግነው፤ ውሎ በደሮ በትልቅ ሰውነት ውስጥ የሚንፈራገጥ እንጭጭ ሕፃንን ማግኘታችን አይቀርም። በሕፃን ውስጥ የተሰወረውን ትልቅ ሰው ማሳደግ ደስታ ነው። በዐዋቂ ሰውነት ውስጥ ከተደበቀ ሕፃን ጋር መኖር ግን ከሁሉ የከፋ መከራ ይመስለኛል።

አለማመንን፤ ከማመን ይልቅ ከሳድ ሆኖ ነው የገኘሁት። ሰው ሲያምን አንዴ ነው። ያንን እምነት መጠበቅም ማበላሸትም እምነት የተጣለበት ሰው ኃላፊነት ነው። ስለዚህ ያመነው ሰው ኑሮውንና ሥራውን በሰላም መምራት ይችላል። አለማመን ግን በየደቂቃውና በየቅጽበቱ ሥጋትን የሚፈጥር፤ ግንኙነትንና ፍቅርን የሚያቀጭጭ አረም ነው።

የሚያምን ሰው የጥርጣሬውን ትክክለኛነት ለማረጋገጥ የሚያባክነው ጉልበትና ጊዜ ለሥራ ቢውል ብዙ ውጤት ባሰገኘ ነበር። በዚህም የተነሳ ለምነት በጠፋበት ትዳር፣ በተሰባባሪ ጉዳዮች ሰብ ውስጥ ብክነትና ክብርት ይበዛል። መተማመን ደግሞ የብልጽግናና የፍቅር መሠረት፣ የደስታ ዛፍ፣ የሰላም ሊማትም ነው። ከዚህ በተጨማሪም የጠፋን ለምነት ለመመለስ የፈሰሰው ለማፈሰስ ከመሞከር ያላነሰ ስለሚከብድ ለምነትን በጋሚያነት መጠበቁ የጠፋ ለምነትን ለመመለስ ከሚከፈለው ዋጋ በሺህ እጥፍ ያንሳል። ይህ ማለት ግን የተሰበረ ለምነት አይጠገንም ማለት አይደለም።

* * *

ግብርና ልቅሶ ድንበርተኛ ሳይሆኑም አይቀር። ለዚህ ይህን ከአንጀታችን ስንሰቅ እንባችን መፍሰስ የሚጀምረው። ደግሞስ ከልባችን ስቅሰቅ ብለን ካለቀሰን በኋላ ልባችን ቀለል ብለው በትንሽ ነገር መግባት የምንችለው? እየኩረኩሩ ማግባት እንደ ማሠቃያ መንገድ ይጠቀሙበት ነበር አሉ ጃጋኖች በድሮ ጊዜ ወንጀልኞችን ሲቀጡ። ይህም የሚሆነው ሰዎች ከፈቃዳቸውና ከቁጥጥራቸው ውጪ ተኩርኩረው ከግብርና የሚፈጠርባቸው የአእምሮ ውስጥ ሜና ባለማድረግ በሚሰቀጥጥ ሁኔታ ስቅሰቅ ብለው እንዲያለቅሱ ስለሚያደርጋቸው ነው። ይህም ከፍተኛ የሰሜን ሕመምን ይፈጥራል። በልክ ከልብ መግባት ግን ሲጋንም ነፍሰንም የሚፈውስ መድኃኒት ነው የሚለው አባባል ሳይንሳዊ ጥናቶችም ያደገፉት ሆኖአል። ለነገሩ ሁሉን መድኃኒት ሲበዛ ገዳይ መርዝ አይደል። ሲጠፋ ደግሞ በቀላሉ ሊድን የሚችል በሽታ ሰው ሊጨርስ ይችላል። አሁን አሁን ግን በሳቅ ብዛት ሳይሆን በሳቅ እጦት ብዙ ሰው የተገዳ ይመስለኛል።

* * *

ሴቶች ከወንዶች እኩል ናቸው ወይም አይደሉም የሚለው ነገር ብዙ ሰውን ያናቅረ ጉዳይ መሆኑ ይገርመኛል። ብዙ ባህሎች የወንድን የበላይነት ያረጋገጡና ሴቶችን በከፊት ቀንበር ውስጥ ያሰሩ መሆናቸውም ግልጽ ነው። በምዕራቡ ዓለም የተነሳው የሴቶች መብትና እኩልነት ትግል እንቅስቃሴ ደግሞ ይህንን ለማስተካከል ብዙ አስተዋፅኦ ማድረግ አይካድም። የሴቶችን ከወንድ እኩል መሆን ለማረጋገጥ የተሄደበት መንገድ ግን ውስጡ ቁጥጥር ቁጥጥርም ያዘለ ነው። ወንዶችን የሴቶች ጠላት አድርጎ ከመሣሉም በላይ፣ ሴቷም ከወንድ እኩል መሆኗን ለማረጋገጥ ወንድ የሆነውንና ያደረገውን ሁሉ ማድረግ መቻሏን ለማረጋገጥ ወደማይሆን ደካምና ውድድር ውስጥ ያስገባ ይመስላል። ይህም የወንድንና የሴትን ልዩነት ያጠፋ ወይም የካደ አደገኛ አካሄድ ይመስለኛል። ወንድ ሴት መሆንና ማድረግ የምትችለውን ሁሉ ማድረግ

እንደማይችል የታወቀ ነው። ሴትም እንደዚሁ መለያየት ደግሞ መበላለጥ አይደለም። ልዩነት ለድግግፍ እንጂ ለውድድርና ለጦርነት መዋል የለበትም። ስለዚህም ወንድ ያለሴት ሴትም ያለወንድ አይሆንም የሚለው ሁሉም ልክ ይመስለኛል። ነገር ግን ደግሞ በሴቶች ላይ የደረሰውን በደልና ጭቆና ችላ ማለት የሚችል ወይም የሚከድ ነጻ አእምሮ አለ ማለት አይቻልም። ባርነቱ የወንድም የሴትም መሆኑ መዘንጋት ግን አይኖርበትም። ስለዚህ ጨቋኝም ተጨቋኝም ነጻ አስካልወጡ ድረስ ነጻነት ሳይሆን ማለቂያ የሌለው ጦርነትን ነው የምንፈጥረው። ብዙ በወንዶች ላይ የመረረ ከፍተኛ ጥላቻ ያላቸው ሴቶች የሴቶች መብት ተጋጋች መሆናቸው የዚህ ውጤት ነው። እነርሱ ራሳቸው በውስጣቸው ከሞላው የወንድ ጥላቻ ነጻ መውጣት ያስፈልጋቸዋል። እኔ እንደሚመስለኝ ትልቁ ነጻ የማውጣት ሥራ መሠራት ያለበት በሕፃናት ወንድና ሴት ልጆች ላይ ነው። እዚያ ጋ ሁለቱም ጾታዎች ከበላይነትና ከበታችነት ቀንበር ነጻ ከወጡ፣ እውነትም ነጻ ማገበረሰብና ጾታዊ እኩልነት የሰፈነበት ቤተ ሰብ ይኖረናል። ልጆችን በመቅረጽ ደግሞ እናቶች ትልቅ ድርሻና ገደል አላቸው። አድገው ከተጣመሙት ወንዶችና ከተጨራመቱት ሴቶች ይልቅ ገና ተቀርጾው ባላቀቱ ሕፃናት ላይ ብዙ ተስፋ ይታየዋል። በመሠረቱ ወንድም ሆነ ሴት ሰው ናቸው። ሁለቱም ራስ ወዳዶችና በተበላሽ ማገበረሰብ ጪስጥ የተበላሽ ዕሴት ይዘው ያደጉ ናቸው። እኩልነት የሚመጣው አንዱን ብቻ በማስገደድ ሳይሆን ሁለቱንም ከእስተሳሰብ በሽታ ነጻ በማድረግ ይመስለኛል።

* * *

ቁጣ ባጭር ጊዜ ብዙ የጭንቅላትና የአካል ሃይልን የሚያባክን አጥፊ ሃይል ነው። ከቁጥጥር ውጪ የሆነ ቁጣ አእምሮን የማሳት ኃይል ያለው ቅጽበታዊ እብደት ሲሆን፣ ታምቆ የቆየና ያልተገለጸ ቁጣ ደግሞ ተከድኖ የሚንተከተክ የፈላ ዘይት ወይም ታምቆ የሚብላላ አሲድ ነው። ገንፍሎ የፈሰሰ ቀን የማጥፋት ሃይሉ ታላቅ መሆኑ ባይካድም፣ ተሽከሞ የሚዞረውን ሰው ሕይወት በቁመ በልቶ እንደሚጨርሰው ግን ይዘነጋል። ብዙ ጊዜ ቁጣን የሚፈጥረው የፍትህ መዛባት ቢሆንም ዕድሜውን አርዝሞ የሚያቆየው ግን ይቅር አለማለትና ሰሜትን በጊዜው በትክክል የመግለጽ ችሎታ ማጣት ነው። ቁጣ ያፈረሰውን ሴትና ግንኙነት ስናስብ ቁጣን የመቆጣጠር፣ በትክክል የመግለጽና የመግራት ትምህርት በየትምህርት ቤቱ ቢሰጥ ጥሩ ይመስለኛል።

* * *

አንድ ጊዜ ባረፍኩበት ሆኔል እንግዳ መቀበያ አካባቢ ሰንጠረድ ሁለት ነጭ ጥንድ አዛውንቶች ከሆኔሉ ለቅቀው በመውጣት ላይ ነበሩ። የያዙትን ትላልቅ ሻንጣ ሲጎትቱ አይቼ ሰላሳዘኑኝ ልረዳቸው ፈልጌ አግገርያቸው መኪናቸው ውስጥ ካሰገባን በኋላ ሰውይው ጥቂት ዶላሮችን እንደ ጉርሻ ሊሸጉጡልኝ ሲሉ፤ እኔም የሆኔሉ እንግዳ እንደሆንኩና ላግዛቸው ብቻ አሰቤ እንዳደረግሁት ሰነግራቸው የሚገባቸው ጠፋቸው። ዘረኛ እንዳልሆኑና ትልቅ ስሕተትም እንደሠሩ እየተሸቆጠቆጡ ሊነግሩኝ ሞክሩ። እንዲያውም ብዙ ጥቁር ጓደኞችም እንዳሏቸው ሁሉ ዘበዘበኝ። የሆኔሉ እንግዳ አስተናባሪ መስያቸው እንደነበር ማሰባቸውን ብረዳም፤ ጥቁር ስለሆንኩ አሰበው ያደረጉት እንዳይመስለኝ ነበር ያ ሁሉ ጥረት። ሁላችንስ ሰዎችን ከውጪ በማየት የራሳችንን ግምት እንሰጣቸው የለ! ታዲያ የሰውን ማንነት ከዚህ ሌላ እንዴት ማወቅ እንችላለን? መልሱ ከመገመት መጠየቅ፤ በውጫዊ መልክ ሰውን ከመፈረጅ የሰውን ውስጣዊ ማንነት ለማወቅ ቅድሚያ ጊዜና እድል መስጠት ያስፈልጋል።

* * *

አሁን በኛ ዘመን የሠለጠነና ያደገ ጥቁር ሕዝብ ወይም አገር ለምን እንደሌለ ግራ ይገባኛል። ጥቁርነታችን ነው ጓላ መቅረታችን የትኛው ነው የቀደመው? ማለቴ ጓላቀርነታችን አናዶን ጠቁረን ከሆነስ ብዬ ነው። ይህ ቀልድ ነው ግን በሀንድም ሆነ በላቲን እንዲሁም ባፍሪካ ጥቁረት ለምን ይሆን እንዲህ ክሰረት የሆነው? በታሪክ ከመመጃደቅና በሌሎች ከማሳበብ ጥቁርነታችን ሳይሆን ሰንፍፍችንና አስተሳሰባችን ከሌሎች ውጪያዊ ክስተቶች ጋር ተባብሮ የፈጠረብንን እውነትኛ ጠላታችንን ማሸነፊያ ጊዜው አሁን ነው። ጠላታችንም ስለራሳችንና ስለሌሎች ተቀብለን የገዙን ውሸቶችና ጨለምታኛ አስተሳሰባችን። እንጂ ውስጡ እኮ ሲታይ ሁሉም ሰው ቀይ ደምና ነጭ አንጎል ነው ያለው። ቀለምን ካየን ምንው እሱን አናይም? ህይወት በደም አስተሳሰብም በጭንቅላት ውስጥ እንጂ በቆዳ ላይ አይደለምና።

* * *

የተሳሳቱ ጥያቄዎች ትክክለኛ መልስ ያላቸው አይመስለኝም። ስለዚህ ለሰው ትልቁ ሀብትና ዕውቀት ትክክለኛውን ጥያቄ መጠየቅ መቻሉ ላይ ነው። ስለዚህም መልስ ያጣንላቸው ጥያቄዎች ሁሉ ከባድ ስለሆኑ ሳይሆን ይችላሉ። ራሳቸው ጥያቄዎቹ ስለትክክለኛነታቸው ጥያቄ ዉስጥ መግባት ስላለባቸው እንጂ። ይህም ሲባል መረሳት የሌለበት ጭራሽ

አለመጠየቅ ከተሳሳተ ጥያቄ ይልቅ የከፋ መሆኑ ነው።

* * *

እናቴ በጣም ጉበዝ ነርስ ናት። አንድ ጊዜ በዓመት በዓል ቀን ተረኛ ሆና ወደሥራ ልትሄድ ሰትነሣ ሁላችንም ተግርረን እንድትቀር ስንለምናት ያለችን ፈጽሞ አይረሳችንም። 'እኔ እኮ ተረኛ የሆንኩት ሰዎችን ለመርዳትና ከደረሰባቸው ሥቃይ ነጻ ሆነው ወደ ቤታቸው እንዲሄዱ ለማድረግ ነው። ለዛሬም ከሰምንት ሰዓት በኋላ ወደ ቤቴ እመለሳለሁ። እስኪ አስቡ! ዛሬ በሽተኛ ለመሆን ተረኛ ሆነው በሕይወትና በሞት መካከል ያሉትን የሌሎች ልጆች ወላጆች። ምናልባት ፈጽመው ወደ ቤት ተመልሰው ሌላ ዓመት በዓል ሳያከብሩም ይችላሉ።' ነበር ያለችን። ሁላችንንም የለወጠ አባባል ነበር። እናቴ የምትገርም ደግ ሰው ናት። በእርግጥ ታመው የተሻላቸው ሲያመሰግኑ ያልታመሙት ለምን ይሆን የሚያማርሩት? በሕይወትና በሞት መካከል ያሉት እንደ ተጨማሪ ደቂቃ ለመኖር ባለ በሌለ ሃይላቸው ሲፈጨረጨፉ በሕይወትና በጤና ያሉት ግን ሞትን የሚያስመኛቸው ምክንያት ግን ሁሌም ይደንቀኛል።

* * *

አንዳንድ ሰዎች አበሻ ባዶ ኩራት ነው ያለው እያሉ በአበሻነት መኩራትንና ቀና ብሎ መሄድን እንደ ክፉ ነገር ያዩታል። እኔ ግን በአበሻነታቸው የሚያፍሩና አበሻም መሆናቸው እንዳይታወቅባቸው በሚጥሩ ሰዎች ነው ግራ የምጋባው። ኩራታችን ሌላዉን ሲያስንቀን ሌላ ጉዳይ ነው ወይም ያልሆነውን እንደ ሆነን እና የሆነውን እንዳልሆነን ሲያስመስልብን። ግን ሰው በማንነቱ ጤናማ ኩራትና ደስተኛነት ሳይሰማው የትም ይደርሳል የሚል እምነት የለኝም። እኔ ለምሳሌ አበሻ ባልሆን የተሻለ ሰው ሆኜ ልፈጠር እችል ነበር የሚል እምነትም ምኞትም የለኝም። አበሻነቴን ከነበሽታውና ከነበረኩቱ ተቀብዬው በአበሻነቴ መሆን የምችለውን ሁሉ ለመሆን ተግባራዊ ነው ምርጫዬ። አበሻ ባይኖር ይቺ ዓለም ጉደሎ መሆኗ አይቀርም! አሁንም አበሾች መሆን ያለብንን ሁሉ እንደሚገባው ስላልሆነን ይህች ዓለምና የሰው ዘር ሁሉ የቀረበት አንዳች እንዳለ ነው የማምነው። በረኃባችንና በሰቆቃችን ይህንን ያህል መታወቅ ከቻልን፤ በሰኬታችንና በብልጽግናችን ሰንታወቅ እንዴት ይሆን? አበሻ መሆኔንም ሆነ አበሾችን በጣም ነው የምወደው። ጥቁር አይደለንም የሚለውን አባባል ግን ያልሆነውን ነጭነት መመኘት ስለሚመስለኝ ብዙም አይዋጥልኝም። ነጭም ቢኮን የሚፈጠር ነገር የለም። ዋናው ነገር የሆነውን በሚገባ ሆነን መገኘቱ ላይ ነው።

ከእንስሳት ጋር በቂ ጊዜ ያላጠፋ ሰው፤ ሰው መሆን ምን ማለት እንደሆነ እጅግም ይገባል ብዬ አላስብም። በእንስሳት ውስጥ ያለውን ንጽሕናና ተፈጥሮአዊ ስርዐት ልብ ላለው ብዙ ያስተምራል። በሰው ውስጥ ብቻ ያለውን የሰብእናን ፋይዳ ለማወቅ ከእንስሳት ጋር በቂ ጊዜን ማሳለፍ እጅግ ጠቃሚ ነው። በፊልም ሳይሆን በሕይወት። ከኤሌክትሮኒክስና ከቴሌቪዥን ጋር ያደጉ ልጆች የሰው ጣዕም እንዴት ሊገባቸው ይችላል? ለማሸን ጾታም ስሜትም የለውምና የሰውን ክብርነት እንዲን ሳይቀር መርሳታቸው አይቀርም። በምእራቡ አለም እየተሰፋፋ ለመጣው ግለኝነትና የጾታ ግራ መጋባት ይህ ትልቅ አስተዋፅኦ ያደረገ ይመስለኛል። በሌላ በኩል ደግሞ በእኛ አገርም ያለው በእንስሳት ላይ የምናሳየው ጭካኔና ግድዳላሽነት ለሰብአውያን ፍጡራን ያለንን አሳፋሪ እይታ ጠቋሚ ሆኖ ታዝቤ ያለሁ።

ምላሰና ማር፤ አፍንጫና ሽቶ ሲገናኙ ብቻ የሚታወቅ የሕይወት ጣእም አለ። ካፈቀሩት ልብ ጋር ብቻ ሰው ሲጋራው የሚቀምሰው የፍቅር ሰውር ጣዕም ያለም ይመስለኛል። ለማፍቀር የተሠራው እኛነታችን ይህንን በተቃራኒ ጾታ ውስጥ ተሰውሮ የተቀመጠልንን ውድ ማር ሳይቀምስና ከመዋደድ በሚፈልቀው የፍቅር ሽቶ ሳይታወድ ቢቀር፤ ሊገመት የማይችል ከሳራ ከደረሰበት ነጋዴ የማይተናነስ ይመስለኛል። አይን ለብርሃን፤ ጆሮ ለድምፅ፤ ልብም ለፍቅር ነውና የተፈጠሩት። ጥላቻ የሞላው ልብ ደግሞ በሬት እንደተሞላ አፍ፤ የተበላሸ ሲጋ እንደተቀባ አፍንጫና በድቅድቅ ጨለማ እንደተከበበ አይን ነው።

አገር የሌለው ሕዝብና ቤተሰብ የሌለው ሰው አንድ ነው። ቤተ ሰቦች የሰው ሰብስብ እንደሆኑ ሁሉ አገርም የቤተ ሰቦች ሰብስብ ናት። የቤተ ሰብ ጥንካሬው አባላቱ ሲሆኑ ያገር ጥንካሬ ቤተ ሰቦች መሆናቸው መረሳት የለበትም። ሰው ሲበላሽ ቤተ ሰብ ይበላሻል። ቤተ ሰብም ሲፈርስ አገር ይናዳል። ስለዚህም አገርና ቤተ ሰብም ሲበላሹ ጥፋቱ ተመሳሳይ ይመስለኛል። ለዚህ ነው ሰው የትም ሆኖ ቤተ ሰቡን ደግሞም አገሩን የማይረሳው። በርግጥ ሰው ያላገርም ያለቤተ ሰብም መኖር ይችላል፤ ይህ ኑሮ ከተባለ። አገርና ቤተ ሰብ ባይኖር አለም ምን ትመስል ይሆን? ከሁለቱ አንዱን ምረጥ ብባል የሚችግረኝ ቢሆንም፤ ቤተሰቤን በምንም የምለውጥ አይመስለኝም።

ቋንቋ እጅግ ከሚያስገርሙኝ ነገሮች አንዱ ነው። ሀይወትን ያለቋንቋ ሳስበው ምን ሊሆን እንደሚችል ማሰብም ነው የማልችለው። ለማሰብም እንዲ ቋንቋ ያስፈልጋል እኮ! የሰውም ሆነ የማንበረሰብና የአገሮች አቅምና ንይል ከቋንቋቸው በላይ ሊሆን አይችልም። ለምሳሌ፤ የጽሑፍ ቋንቋ እንዲን የሌላቸው ሕዝቦች በአብዛኛው ሳላቀር ናቸው ማለት ይቻላል። እንደግሪክ፤ ላቲን፤ ዕብራይስጥና እንግሊዝኛ የቋንቋቸው ብልጽግና ተናጋሪዎቹን ሕዝቦች ብቻ ሳይሆን፤ ሁላችንንም እንዴት እንደሚገዛን ማወቁ ከባድ አይደለም። የአማርኛ አቅም ለምሳሌ ካገራችን አይዘልም። የአማርኛ የመግለጥ አቅም ከጀርመንኛ በጣም በጣም ያንሳል። ይህም የተናጋሪዎቹን የአስተሳሰብ አቅም ያሳያል እንጂ ቋንቋው በራሱ የፈጠረው ነገር አይደለም። አገር ስታድግ ንብረተሰብም ሲበልጽግ ቋንቋ አንዱ መለኪያው ነው። አንዱ አእምሮ ከሌላው ጋር፤ ያለፈውና ያሁኑ ትውልድ እንዲሁም በአንድ አገር ያለው ህዝብ ከሌላው ጋር ቋንቋ ባይኖር እንዴት ይግባባ ነበር! ያለቋንቋ አእምሮ ሁሉ ደንቆሮና ዲዳ ነው ማለት ይቻላል።

ሕፃናት ጥልቅ የሆነ የማወቅ ረታብ ማሳየት የሚጀምሩት ገና በሊጋ ዕድሜያቸው ነው። አፍ እስኪፈቱ ሁሉን ወዳፋቸው ለመከተት ሲሞክሩ፤ አፍ ከፈቱም በኋላ ሁሉን በቃል ካፋቸው እያወጡ ይጠይቃሉ። ይህንን ሁሉ ግን ገና ከፍ ሳይሉ ትምህርት ቤት የሚባል ሰው በላ ድርጅት ውስጥ ገብተው ይነጠቃሉ። የማይጠይቁ አላዋቂዎች፤ ትልቅ ሰው ተብለው ዲግሪ ጭነው ቢሮ ውስጥ ተከፍሰው የሚውሉ እኛን የሚመስሉ ይሆናሉ። ከዚህ አእምሮ በላ ድርጅት ፈጣሪ ረድቶአቸው ሳይከላሸ፣ ያመለጡት ብቻ ንብረተሰብን የሚቀይሩ፤ አለምን የሚጠቅሙ ሆነው ይወጣሉ። ጉበዝ ወላጅ ማለት ልጆቹን ትምህርት ቤት ከሚባለው ፀረ ጭንቅላት ድርጅት መታደግ የቻለ ብቻ ነው። ብዙ አስተማሪዎች ጭንቅላታቸውን ያጡ ጭንቅላት ቆራጮች ናቸው ቢባል እንደሰድብና ከፋት መቆጠር ያለበት አይመስለኝም። ይህንን ያስባለን ልጅ ትምህርት ቤት ተልኮ፤ ጭንቅላቱን ተነጥቆ መጽሃፍና መረጃ ተሸክሞ፤ ባመቱም መጨረሻ በከፍተኛ ውጤት ወደሚቀጥለው የውድቀት ደረጃ ቢያልፍ ምን ይጠቅማል? ለማለት ነው። ይህ ማለት ግን ልጆች አይማሩ ማለት ሳይሆን በትክክል ይማሩ ነው። ሁላችንም ቢሆን ትምህርት ቤት በመሄዳችን ዐይናችን በርቶአል፤ ዕውቀትም ጉበደተናል፤ ዓለምን ተረድተናል። ግን ደግሞ ትምህርት ቤት ያጠፋብንን የፈጠራ ብርሃናችንን አይኑልቦናችንን

ማን ያስመልስልን ይሆን?

ሞት ግን ምንድን ነው? የማይለመድ የማይዳሰስ። ሞትን ለማቆም ካልሆነም ለማዘዝየት የማይደረግ ነገር የለም። ሞት መለያየት መሆኑ ከባድ እንደሚያደርገው ግልጽ ነው። በተጨማሪም የምንሞትበትን ቀንና ሰዓት አለማወቃችን ነው ሞትን ምስጢር የሚያደርገው። ተሂዶ የሚመጣበት የደርሶ መልስ ቴኬት ያለው ቢሆን ምንክልባት ያንን ያህል ግራ አያጋባንም ነበር። ወይስ ለመሞት ስላልተፈጠርን ይሆን ሞትን እንደሸሸን የምንሞተው? ከሞተም በኋላ ሰው ሕይወት ቢኖር ብሎ ይናፍቃል። ሥቃይም ይኖር ይሆን ብሎ ይሠጋል፤ ይህም የጽድቅንና የክብርን ጉዳይ በቀላሉ የማይተው ጉዳይ ያደርገዋል። ሰው በምድር የሚኖረው ሕይወቱ ከሞት በኋላ ላለው ሕይወት ዋጋ እንዳለው ያስባል። ሞት የህይወት መቋረጥና አደጋ ብቻ ሳይሆን፤ ራሱ የሰው ጠላትና የሰው ሊባ ተደርጎም ይወሰዳል። ሞት ባይኖርስ ሕይወት ምን ይሆን ነበር? በተለይ ይህ ሁሉ ስቃይና በሽታ ባለበት ዓለምና ሰው እንዲህ ራስ ወዳድና ክፉ በሆነበት ዓለም ውስጥ ሰው አለመሞቱ ከሞት አይከፋም ብላችሁ ነው? ጦርነትስ ይኖር ይሆን ሞት ባይኖር? ማንስ ያሸንፍ ነበር ታዲያ? ሞት ባይኖር ፍቅርስ ምን ይመስል ነበር? ግን ሞት ባይኖር በርግጥ ኑሮ ምን ይመስል ይሆን ነበር የሚለውን ለማሰብም አዳጋች ነው፤ አሁን ሞት አለና።

በትንሽ መጀመርና ትልቅ ማለም አንዱ ባንዱ ውስጥ የተደበቁ የስኬት ምስጢሮች ይመስሉኛል። ትልቅ ህልም ይዘው አንድም ሳይሠሩ የሚሞቱ ሰዎች የውድቀታቸው ምስጢር ብዙ ጊዜ ትልቁን ህልማቸውን በሚመስል ወይም ለዚያ በሚያዘጋጁቸው ነገር ላይ ያጠፉት ጊዜ ስለሌለ ነው። በትንሽ ነገር ላይ ተጣብቀው እንደማቀቁ የሚሞቱም ብዙ ሰዎች ትልልቅ ነገር ሊሠሩ እንደሚችሉና እንደሚገባቸው ማመን ስለሚሳናቸው ነው። ሌላው ቁልፍ ግን ሰዎች ባላቸው ነገር አሁኑኑ ከመጀመር ይልቅ ነገን ሲጠብቁና የተሻለን ቀን ሲናፍቁ ዕድልም ዕድሜም ያመልጣቸዋል። በትንሽ አሁን መጀመርና ለትልቅ ነገር እየተዘጋጁ ለነገ ማቀድ በርግጥም ጥበብ ነው።

እውነት ነው ብሎ ያመነበትን ሙሉ ለሙሉ ሳይሸራርፍ የሚኖርና የሚናገር ሰው ሐቀኛ ይባላል። ሐቀኛ ሁሉ ግን እውነተኛ ነው

ለማለት የሚቻል አይመስለኝም። እውነተኛ የሚባለው ለራሱም ለእውነቱም ሐቀኛ የሆነውን ነው። ለምሳሌ ድንቹን ከልቡ እምኖ ፓፓያ ነው የሚል ሰው ሐቀኛ ቢሆንም፤ እውነተኛ ነው ልንለው ግን አንችልም። እውነተኛ ሆኖ ግን ሐቀኛ አለመሆን አይቻልም። እውነት በሁኔታዎችና ከጊዜ ጋር የማይለዋወጥ፤ በፍጽምና ራሱን ችሎ የሚኖር ወሰንና ገደብ የሌለው የውበት የዕውቀትና የሕይወት ሁሉ ምንጭና መለኪያ ሲሆን፤ ጭብጥ ግን በውስን አእምሮአችን የተረዳው ከፊል እውነት ነው። ከሁኔታ ሁኔታ፤ ከጊዜ ጊዜና ከቦታ ቦታ የሚለዋወጠውን ደግሞ እውነታ ልንለው እንችላለን። ከጊዜ ከቦታና ሁኔታ ሁሉ በላይና ውጪ ስንሆን ብቻ ነው እውነታችን ከእውነቱ ፍጹም የሚገጥመውና የሚመሳሰለው። ይህን ደግሞ ከፈጣሪ ውጪ ማንም ሊሆነው አይችልም። ስለዚህም እውነቱ ሳይሆን እውነታችን ሊለያይና ሊቀያየር እንደሚችል በመረዳት ተሳታፊና ተረዳድሮትን ዐብረን በመኖር ወደ እውነቱ ማለቂያ የሌለውን ጉዞ ዐብረን ማዝገም እንችላለን ብዬ አስባለሁ።

አብሮ ከመብላት ይልቅ አብሮ መሥራት መቻል ብስለትን ይጠይቃል። በሰው ጎዘን አብሮ ከማልቀስ ይልቅ በሰው ደስታና ስኬት አብሮ መደሰት የትልቅነትና የቅንነት ምልክት ይመስለኛል። ምቀኝነት አብሮ መስራትን ሲከለክል ክፉ ቅናት ደግሞ ለሌላው እንዳንደሰት እንቅፋት ይሆንብናል።

ሰዎች በቦታችንት ስሜት የሚያሳዩት ባሕርይ ከትሕትና ጋር በቀላሉ ሊያምታታ ይችላል። በትዕቢትም ተወጥረው የበላይነት ስሜታቸው የነፋፋቸውን ሰዎች በራሳቸው የሚተማመኑ ጠንካራ ሰዎች ሊመስሉ ይችላሉ። የቦታችንት ስሜት ቆስሎ የተሰበሰበ ትዕቢት ሲሆን ትዕቢት ደግሞ እንደተወጠረ ፊኛ ጥቂት ነገር ጠቅ ብታደርገው የሚፈነዳ በፍርሀትና በባዶነት የተሞላ ማንነት ነው። ትሕትና ራስንም ሰጪም በተገቢው ደረጃ ማየትና ለራስም ለሰውም ትክክለኛውን ክብር በመስጠት፤ ከሌሎች ጋር ራስን ከማነጻጸር ተላቆ፤ ሰው ከራሱ ችሎታና ራእይ ጋር በመወዳደር የተረጋጋ ኑሮ መኖር ሲችል የሚያሳየው ባሕርይ ነው።

ብዙ ሰዎች ባሕርይና ችሎታ ግንኙነት የላቸውም ብለው ማሰባቸው ትክክል አይመስለኝም። ለምሳሌ ይህ ውሃውን የያዘው ጠርሙስ ከውሃው ጋር ያለው ግንኙነት ያን ያህል ጠቃሚ አይደለም እንደ

ማለት ነው። ይዘቱ (content) በመያዣው (container) በብዙ መንገድ ይወሰናል። ለምሳሌ የመያዝ ዐቅጥ/capacity (ግላግላግ ውሃ ብቻ መያዝ የሚችል እቃና 100 ሊትር ሊይዝ የሚችል አኩል አይደለም)፤ ውበቱ beauty (በወርቅ ብርቃዊ ወይም በቅል ሽክና መጠጥ ቢሰጠን እኩል ደስታ አይሰግንም)፤ ንጽሕናውና ጥራቱ quality and purity (በቆሻሻ ዕቃ ተቀድቶ ንጹሕ ውሃ ቢሰጠን ልዩነቱ ሰፊ ነው)፤ እንዲሁም በጥቅም ላይ ለማዋል ማስቻል/usability (እንደ ወንፌት በሚያፈስ ወይም በታሸገና ከጠብታ በላይ በማያሳልፍ ዕቃ የቀረበ ውሃ እንደሌለ ነው)። ይህ ሁሉ ከይዘቱ እኩል መያዣውም አስፈላጊ እንደሆነ ነው የሚያሳየው። ታዲያ የሰውን ችሎታ/competence የሚሸከመውን ባሕሪ/character እንዴት ነው አስፈላጊነቱን ለማየት የሚያዳግተው? ባህርይ እኩ ችሎታን ተሸካሚ መያዣ መሆኑን ማንም ሊክድ አይችልም። ስለዚህም መልካም ባሕርይ የሌላቸው ጉበዝ ሰዎች ባዳሪ ቃል የባከኑ ችሎታዎች ከመሆንም ዐልፈው ጉጂ ሰጠታዎችም ሊሆኑ ይችላሉ።

አንዴ በፍጥነት አንብባ ጨርሳ ቀና ብላ መላኩን ብታየው አሁንም በተመሰጠ ስልኩን እያወራ ነው። መላኩ የሶለንን ጽሁፎች ይዘታቸውን ሳይለቁ የጻፈበትን መንገድ ወዳዋለች። አሁንም ላይ ታች እያለች ስታነብና ስልኩን መጨረሱን እየተቆጠነጠነ መጠበቅ ጀምረች። ትንሽ ቆይቶ ማርቆስና ሶፊያም ስለሚመጡ ብቻቸውን እንዲያወሩ ስለፈለገች አላስችል ብሏት ወደሱ ስትሄድ ስልኩን ጨርሶ ዞር ሲል ሮጣ ላይ ተጠምጥማ

“ዬ ... ዬ... መሊ ... መሊ ... ነፍሴ ... This is exactly what it is! ... በቃ ... አሁ ... ምን ላድርግህ ... ሶለን ይህንን ቢያይ... በቃ አዝሎህ ነበር የሚዞረው ... እኔም አልችልም እንጂ አዝዬህ ብዞር ደስ ባለኝ ... በቃ እኮ ... ይሄው ነው...” ብላ አንገቱን አንቃ ግንባሩን፤ ጉንጨኑን አንገቱን ምንም አልቀራት ... ሰው በመሳም ቢያልቅ ትጨርሰው ነበር...”

“እንዴ ሸረ... በፍትሽ ሰሊ ይሄ እኮ ገና ድራፍት ነው... ይሄን ያህል ጥሩ ነው እንዴ ደግሞ...?” ብሎ ተገርሞና ፈዞ ሲያያት...

“አንተ ድራፍትህን ጠጣ... የኔ ፍቅር ... ዚስ ኢዝ ዘ ቴንግ...ግ...ግ...ግ... አሁን በቃ ወዳራቱ ፈርጠኛና የቀረውን የሶለንን ታሪክ መሥራት ብቻ ነው። በቃ ምን ልበልህ የኔ ንፈራ! መጽሐፉ ... ሳያልቅ ሰርግ የለም ... ቀለበት አልፈልግም መሊ ... የሶለን ማስታወሻን ... እንደቀለበት ... ልትሰጠኝ ትችላለህ...ወይኔ...!” ሰሎሜ የሚያደርጋትን ነው ያሳጣት። መጽሐፉ ተጽፎ ... የሚሆነውን ለራሷ በአይነልዐናዋ እያየች። ከዛም ቁጭ ብለው አንድ ባንድ እያነበቡ ሲያወሩና አልፎ አልፎም ሲከራከሩ እንማርቆስ መጥተው ውይይታቸውን ተቀላቀሉ። ሁሉም

የመላኩን አጻጻፍ አድንቀው አጸደቁለት። ማታ ላይ ደግሞ ለቤተሰቦቿ እጎቷን ጨምሮ ለሁሉም ኢሜይል አደረገችላቸው።

ለሚቀጥሉት ሦስት ወራት መላኩ በሶለን ሕይወት ውስጥ ራሱን ቀበረ። የቱ የሶለን የቱ የመላኩ መሆኑ እስከማይታወቅ ድረስ የሶለን ሐሳብና የመላኩ ብዕር ተዋሐዱ። ሶለን የጻፋቸውን ሁሉ ደጋግሞ አነበባቸው። ከሕፃንነቱ ጀምሮ የነበሩትን ፎቶዎች ሁሉ አጠናቸው። ሶፊያንም የምታስታውሰውን ነገር ሁሉ እንድትነግረው አድርጎ እናዘዛት። ሠዓሊ በመሆኗ ያለ ፎቶ ድጋፍ ሁሉንም ነገር ልቅም አድርጋ የሰሜት አኳያውን እየጨመረች ተረክችለች። የሰሎሜን አክሱትና አያት የሚያውቁትን ሁሉ እንዲነግሩት እስኪታከታቸው ድረስ አዋራቸው። የቀረው አሁን የሶለንን ወላጆችና ሕያውን ከሁለት ሳምንት በኋላ ሲገቡ የሚችለውን ያህል ከነሱ ደግሞ አስፈላጊ ተጨማሪ መረጃ መሰብሰብ ነው። ከዚያም ባዳሪ ጊዜ መጽሐፉን መጨረስ ነው እቅዱ።

የሰሎሜ ወላጆችና ሕያው ሊመጡ ሶስት ቀን ነው የቀራቸው። ሰሎሜ የምትወደውን የቀለበት ዐይነት ራሱ መላኩም፤ በሶፊያም በኩል በጥንቃቄ ካጠና በኋላ ማርቆስ ከዱባይ ይዞለት መጥቶአል። ያንን ሳምንት ለሥራ ድሬዳዋ ሄዶ የነበረ ሲሆን፤ ቅዳሜ ከሰአት ነው እዲሳባ ለመግባት ያቀደው። ቅዳሜ ጠዋት ደግሞ ሶፊያና ሰሎሜ ዘና ለማለት ኩሪፍቱ መዋል ስላሰቡ፤ ረፋዱ ላይ ማርቆስ አድርሶአቸው ለጉዳይ ወዳዲሳባ ተመለሰ። እዚያው ከጠበቁት አብረው ራት በልተው ማታ አንድ ላይ ለመመለስ ተስማምተው፤ አንዴ ስጋ አንዴ ዋና ሲሉ ቀኑንን እዚያው አገባደዱት። ወደ ማታ ዐሐይ ልትጠልቅ ገደማ በሐይቁ ላይ የፈጠረችው ውበት፤ አጠቃላይ የግቢው ድባብና ለዛም አንዳች ውስጣዊ ደስታና ጣፋጭ ናፍቆታዊ ጉጉት በሰው ነፍስ ላይ ይዘራል። ሰሎሜ ይህንን ውበት ከማንም በላይ መላኩም ኖሮ ዐብረው ቢቋደሱት ልቧ ተመኘ።

“መጣሁ እስኪ መታጠቢያ ቤት ደርሼ... ሰሊ...” ብላ ሶፊያ ስትሄድ ሰሎሜም ሽው የሚለውን ንፋስ እየተቀበለች በየመሃሉ ዐይኗን ገለጥ ከደን እያደረገችና መላኩን እያሰበች በጸጥታው ውስጥ በሐሳቧ መዋኘቷን ቀጠለች። ከኋላዋ የሚራመድ ሰው ድምፅ ስትሰማ ሶፊያ ስለመሰለቻት፤ ለማየት ግድም አላላት። አንድ ዋቅ ያለ እጅ ከኋላ ዐይኗን ሲይዛት ድንግጥ ብላ

“ማሚዬ...” ብላ ለመነሣት ስትሞክር እዚያው ባለችበት ያዝ አድርጎ “አትደንግጭ... ከላይ ሳይሽ የአውሮፕላኑን ሾፊር ደብረ ዘይት ወራጅ አለ ብዬው ይቺን ፓራሹት ሰጥቶኝ አሁን መውረዴ ነው።” ሲል መላኩ፤ የሰሎሜ ድንጋጤ ወደ ደስታ ጨሽት ተቀይሮ እንዴት እንዳገኘችው በማታውቀው ሃይል ግልብጥ ብላ ዞረችና የያዘውን ባርኔጣ ለመንጠቅ ስትሞክር እጁን ራቅ አደረገባት።

“መሊ የኔ ፍቅር ... አንተነ ሳስብ እኮ ነው... ከየት መጣህ? ... እንዴት... መጣህ ... ደግሞ ምንድነው ዝነጣጩ እንዴት ነው? ያማረብዘ! ... አሁ... እኔ እንደዚህ

ተዘረክርኬ ...” አለች... አሁንም በደስታ እየተናከነከች። ከዚያም ይዞላት የመጣውን ቆንጆዬ እንቡጥ የምታምር ቀይ ጽጌረዳ ከባርኔጣው ውስጥ አውጥቶ ሲሰጣት የሷም ፊት ከጽጌረዳው ብሶ በደስታ ቀላ። ከሁሉም ግን ከማዶ ያለችው ፀሐይና ከውስጣቸው የጋመው የነሱ ልብ ቅላት ተወዳዳሪ አልነበረውም። የምትለው ጠፍቷት እንቅ አድርጋ ሳመችው።

“አይ ላቭ ዩ የኔ ሆድ...” አለችና በሁለት እጇ እንደ መቆንጠጥ አድርጋ ጉንጮቿን ያዘች፤ ከዚያም እንደለመደችው ጸጉሩን በጆቿ ፈርፍራ አበላሸችበት። ሁሉም ፀጉሩ ሲንጨባረር ደስ ይላታል፤ የሷ ብቻ ይመስላታል። ከዚያም ከእጇ ውስጥ እንደ መውጣት ብሎ ፊቷ በርከክ ብሎ

“ካብርት ያቶ አላና ብቸኛ ሴት ልጅና ውብ የማማ መገርቱ የልጅ ልጅ ... ታገቢኝ ዘንድ ፈቃደኛ ነኸን?” ብሎ ቀለቡቱን ከኪሱ አውጥቶ ሲያቀርብ የግርምት ደስታዋ ንሮ ... አንገቱ ላይ ተጠምጥማ

“አዎን አዎን አዎን...” ብቻ አለች ደጋግማ። መላኩ ለሰሎሜ ቀለበቷን ሲያደርግላት አይታ ያፈረች ወይም የቀናች ይመስል ፀሐይዋ ነገ ስትጨርሱ በምሥራቅ በኩል እንገናኝ ብላ ቁልቁሉን ተንደርድራ ከተራራው ሥር ተሸንጠች። ወዲያው ተደብቀው የሚሆነውን እያዩ ሺዲዮ ሲቀርጹዋቸው የነበሩት ሶፊያና ማርቆስ እየራሴኹና እየሣቁ ተቀላቀሉዋቸው። እዛው ትንሽ ተጨዋውተው ወደ አዲሳባ ለመሄድ ተነሡ።

የሰሎሜ ወላጆች ከመጡ በኋላ መላኩ የላካቸው ሽማግሌዎችም የወጉን ሽምግልና አድርሰው የወጉን መልካም ዜና ይዘው መጡ። ለነገሩ ሽማግሌ የመላክ ዓላማው እንደድሮው ጊዜ የወላጅን ፈቃድ ለማግኘት ሳይሆን አክብሮትን መግለጫና ምርቃት መጠየቂያ ነው። የሰሎሜ አባትና እናት መላኩን ለመቀበል ጊዜ አልወሰደባቸውም። ልክ እንደ ሰሎሜ ሁሉ እነሱም የሶለን ምትክ ሆኖ ተሰምቷቸዋል። የሰርጉ ጊዜ ከሰድስት ወር በኋላ እንዲሆን ተወሰነ። መላኩ በሶለን ማስታወሻ ሰብብ ልባቸው እስኪደርቅ ሲያወራቸው ከረመ።

መጽሐፉን ከሰርጉ በፊት ለማውጣት ዕቅድ ስላደረጉ መላኩ ቀን ከሌሊት ይሰራ ጀመር። እያንዳንዱ ምዕራፍ ባለቀ ቁጥር ሰሎሜ፣ ማርቆስና ሶፊያ እየተሰበሰቡ ሲከራከሩና ሲወያዩ ያመሻሉ። አንዳንዴ ሁሉንም ነገር ለሶፊያ መተርጎሙ ቢያዘገያቸውም። መላኩ ካሰበውም ባነሰ ጊዜ ተጽፎ የመጀመሪያው ረቂቅ አለቀ። ሁሉም በሙሉ ድምፅ አጸደቁት። ከዚያም የእርትኦት ሥራውን እንዲሠሩ የተመረጡት ሰዎች በሁለት ወር አስተያየታቸውን ሰጥተውና የሚስተካከለው ተስተካክሎ ለገትመት ዝግጁ ሆነ። የፊት ሽፋኑ ሶፊያ የሚለችውና ሶለን የሚወዳት ወንበሩ ላይ እስኪርቡቸውን ባፋ ላይ አድርጎ በግራ እጁ ማስታወሻ ደብተር እንደያዘ በጥልቅ ሲያስብ የሚያሳየው ስዕል እንዲሆን ተመረጠ።

መጽሐፉ ልክ ሰርጋቸው ወር ሲቀረው ዝብያ ላይ ወጣ። ከመጽሐፉ ግርግር

ሳይወጡ ሰርጉ ደረሰ። የሰርጋቸው ሥነ ሥርዐት ዕጥር ምጥን ባለ መንገድ ቤት ሰብና የቅርብ ወዳጆቻቸው ብቻ ባሉበት ለማድረግ ነበር ያሰቡት። በመጽሐፉ የተፈጠረው ዕውቅናና ሁኔታ ያንን እንዲያደርጉ አላስቻላቸውም። ከታሰበው በላይ ብዙ ቤተዘመድ ያሰባሰበና የሶለንን ሞት የሕይወቱ መዘክር በሆነው በተላካለት መጽሐፍና በነሰሎሜ የሰርግ ፍሥሐ ያሰረሳ ነበር። በመልሱ ጊዜ ደግሞ ብዙ የሰሎሜ ዘመዶችና ከመቄ የመጡት የመላኩ ዘመዶች ተዋወቁ። አንደኛቸውን ኢትዮጵያ ለመኖር በቅርቡ ከአሜሪካ ጠቅልለው የተመለሱት ሣራና እናቷ ወይዘሮ የትናየትም በነመላኩ ሰርግ ላይ ነፍሳቸውን አጥተው ነው የከረሙት። የሣራ ልጅም አበባ ያኻ ነበረች። መላኩም የሰርጉ ቀን የወጣው ከወይዘሮ የትናየት ቤት ነው።

ብለው ቆዩ። ከዚያም ቀስ ብለው እየተራራቱ አውቶቡሉ ወዳለበት ስፍራ ወረዱ። እያወሩና እየተሳሳቁ ወደ ሆቴላቸው ተመለሱ።

የሚቀጥለውን ሙሉ ቀን ያሳለፉት ሳፋሪ ይዘው ባካባቢው ያለውን ፓርክ ሲጎብኙ ነበር። ከዚያም መላኩ በናፍቆት ሲጠብቅ የቆየውን የሮቢን ደሴትን ለመጎብኘት በማግስቱ ሄዱ። ከኬፕታውን ብዙም አይርቅም። በጀልባ ባሕሩን አቋርጠው ደሴቲቱ ላይ ሲደርሱ አውቶብስ ተዘጋጅቶላቸው ጠበቃቸው። ከዚያም ባስጎብኘው ገለጻ ደሴቲቱን እየገቡ ሲያዩ ቆዩ። ደሴቷ ባንድ ወቅት የሰጋ ደዌ ሕመምተኞች ተነጥለው የሚቀመጡበት ስፍራ ስትሆን፤ በኋላ ደግሞ ዘረኝነትን ተቃውመው አሻፈረኝ ያሉ በብዛት ያገፈው ተወላጅ ጥቁሮች በግዞት የሚሠቃዩበት እስር ቤት ነበረች። ደሴቲቱ የተመረጠችበት ምክንያት ዋኝቶ እንኳ ማምለጥ እንዳይቻል አደገኛ በሆኑ ሻርኮች የተከበበች በመሆኗ ነው። አስረኞቹ በጠባብና ፈጽሞ በማይመች ቁርና ወበቅ በሚፈራረቅበት ክፍል ውስጥ ታጉረው ነበር የሚኖሩት። ቀን ቀን ደግሞ ድንጋይ ሲፈልጡና የተለያዩ መከራ ሲቀበሉ ይውላሉ። የመጀመሪያው የነጻዪቱ ደብብ አፍሪካ መሪ የሆኑት ጌልሰን ማንዴላና ሌሎች ታዋቂ ታጋዮችም እዚህ እስር ቤት ውስጥ ነበር ለብዙ ዓመታት ፍዳቸውን ሲያዩ የኖሩት። ወደ እስር ቤቱ ገብተው ወደ ውስጥ እየመራቸው የሄደው አስጎብኝ

“እዚህችኛዋ ክፍል ነበር ገሬዝዳንት ማንዴላ ለዐሥራ ስምንት አመት ታስረው የቆዩት” ብሎ ሲያሳያቸው ሁሉም ሰው ያንን አስከፊ ስፍራ እንደ አንድ ቤተ መቅደስ በአግራሞትና በፍርሀት መነካካትና በአድምሞ ያይ ጀመር። አስጎብኘውም ራሱ እዚህ እስር ቤት ውስጥ መከራውን ሲያይ የኖረ ሰው እንደነበረና እሱም ታስሮ የቆየበትን ክፍል አሳያቸው። መላኩ የሰሎሜን አንገት እንዳቀፈ፤ “አይገርምም ነጻ የወጣ አእምሮ ምን በሻርክ ቢከበብ፤ በጠባብ ክፍል ለዓመታት ቢቆልፍበት፤ ድንጋይ ሲቀጠቅጥ እንዲውል ቢገደድና የማንነቱን ክብር በሚያዋርድ ሕይወት ውስጥ ቢያልፍም ሁሉም ነጻ ነው። ቁልፉን ሁሉ ሰባብሮ የራሱን ብቻ ሳይሆን ያሰሩትንም ሆነ እንደሱ የታሰሩትን ሁሉ ነጻ የማውጣት ጉልበት አለው። ማንዴላን ከልቤ የማደንቃቸው ለዚህ ነው። እውነተኛ እስራትም ነጻነትም ያለው እዚህ ውስጥ ነው!” ብሎ ሰሎሜን ግንባር ላይ ሳም ሲያደርጋት እቧም ቀና ብላ ፈገግ አለችና።

“እዚህም ላይ ያለው እስራትና ነጻነት መረሳት የለበትም ...” ብላ በፀጉር የተሸፈነውን ደረቱን ከልቡ ላይ ቆንጦጥ አድርጋ፤ “ልቡ በፍቅር ነጻ የወጣ በእርግጥ ነጻ ነው፤ የማንዴላ ጥንካሬ ጥላቻንና በቀልን ማሸነፋቸውም ይመስለኛል እንጂ የጭንቅላት ብቻ አይመስለኝም።” ስትል “ነፍሴ እኮ ነኝ!” አለና ቃል በሌለው የዐይን ቋንቋ እንደተመነከሩ ሁሉ እዚያው ማንዴላ ታስረው በነበሩበት እስር ቤት ክፍል ቊጥር 5 ፊት ለፊት ለምስክርነትና የፍቅርን አሸናፊነት ለማብሰር ይመስል በአካባቢያቸው ያሉትን ሰዎች ሁሉ ረስተው መሸሮቹ ትኩስ ከንፈራቸውን

የተቆለፈበት ቁልፍ

የመላኩና ሰሎሜ ጫጉላ ሽርሽር ቦታ የሰሎሜ የልጅነቷ ህልም ብቻ ሳይሆን የመላኩም የረጅም ጊዜ ምኞቱ ነበር። ለሰሎሜ ኬፕ ታውን ለመላኩ ደግሞ የሮቢንስ አይላንድ። ስጦታው ደግሞ የሕያው ነበር። በመጀመሪያው ቀን ያረፉት ጆሃንስበርግ ሲሆን፤ መሸቶ ስለነበር፤ ብዙም ወዲያ ወዲህ ማለት አልቻሉም። በማግስቱ ጠዋት ከቁርስ በኋላ የቱሪስት አውቶብስ ይዘው ከተማዬቱን ዞረው የተወሰነ ነገር ካዩ በኋላ አውቶብስ ቀይረው ለግማሽ ቀን ስዌቶ የሚባለውን በብዛት ጥቁር ደቡብ አፍሪቃውያን የሚኖሩበትን ከተማ ሲያዩ አምሸተው ወደ ሆቴላቸው ተመለሱ። ከተማዬቱ የድህነትና የብልጽግና የምችትና የጉስቁልና መከማቻ መስላ ነው የታየቻቸው። ብዙ ወንጀል አለ ተብሎ ስለሚወራ እንደልባቸው ወዲያ ወዲህ ማለት ባይችሉም፤ ሆቴላቸው ውስጥ ከተዋወቁቸው እንደነሱ ለጫጉላ ሽርሽር ከዩጎዝላቪያ ከመጡ ጥንዶች ጋር ሲዞሩ ጥሩ ጊዜ አሳለፉ።

በእቅዳቸው መሰረት የቀራቸውን አራት ቀን በኬፕ ታውን አካባቢ ለማሳለፍ ወደዛው አቀኑ። ከሰአት በኋላውን ትንሽ ሆቴላቸው ውስጥ አረፍ ካሉ በኋላ ዋተር ፍሮንት በሚባለው አካባቢ እየተንሸራሸሩ ሱቆችንና አካባቢውን ሲጎብኙ ቆዩና በፕሮግራማቸው መሰረት ወደ ኬፕ አፍ ጉድ ሆፕ ተጓዙ። በተለምዶ ሞቃቱ የህንድና ቀዝቃዛው የአትላንቲክ ውቅያኖስ የሚቀላቀሉበት ቦታ ነው ከሚባለው ኬፕ ፖይንት ከተባለው ክፍታ ላይ ሆነው አካባቢውን አይተው ሊጠግቡት አልቻሉም። ኬፕ ታውን ባጠቃላይ የደቡብ አፍሪቃ እናት የውበት ንግስት ናት ብለው ደመደሙ። ባሕሩ፤ ጫካው፤ ተራራው፤ ከተማው ሁሉም ነገር የትም አገር ካዩት በላይ ሆኖ አገኙት። በቀስታ የሚነፍሰውን ንፋስ እያጣጣሙ ሁለቱ ውቅያኖሶች ይገናኙበታል የሚባለውን ቦታ ከተራራው ላይ እንዳሉ ለማየት ቢሞክሩም ያን ያህል ግልጽ ሆኖ አላገኙትም። እጅ ለእጅ ተያይዘው ከቆሙበት ስፍራ እንዳሉ መላኩ ከንፈሯ ላይ ጠበቅ አድርጎ ሳማትና

“የሁለቱ ውቅያኖሶች መጋጠሚያ የት እንደሆነ ባይታየንም የኔና ያንቺ የሕይወት ውቅያኖስ መጋጠሚያው ግን ...” ሲል ወደ ደረቱ ጠጋ ብላ “ልባችን ነው?...” ብላ ቀና ብላ ስታየው ግንባርን ሳም አድርጎ እንዳቀፉት ለትንሽ ጊዜ ጸጥ

አጋጠመ። ጉብኝቱን ሁሉ ጨርሰው ስለ ማንዴላና ስለ ጥቁሮች ጉዳይ፣ በአጠቃላይ የአንድ ሰው አእምሮ መፈወስና ነጻ መሆን ለአገርም መድሃኒት ለአለምም ምሳሌ እንደሚሆን ሲያወሩ ቆዩ።

ማታ ላይ ደግሞ እራት እየበለ፣ “ግን ያልገባኝ እሺ በማንዴላ ጉዳይ ምንም ጥያቄ የለኝም እንዳወራነው ነው። እኔ የሚገርመኝ አፓርታይድ ከወደቀ፣ ኀይልም ለጥቁሮች ከተሰጠ ታዲያ በተለይ ሰዌቶና ጆሃንስበርግ፣ እዚህም ኬፕታውን የሚታየው የጥቁርና ነጭ ልዩነት ምንድነው? እኔ ግን አሁንም የማንዴላ ሥራ ፍሬው አልታየኝም። ማለቱ አስገራሚ ሰው ናቸው፣ ግን በቃ ለውጥ ማለት ይሄው ነው?” አለች ቀኑን ሙሉ ሲከነክናት የቆየውን ነገር አውጥታ።

“ምን መሰለሽ ሃኒ ... የማንዴላ አእምሮ መከፈትና ነጻ መሆን አገሪቱን መንግሥቱንና ሕጉን ቀይሮታል። ይሄ በጣም ቀላል እንዳይመስልሽ፣ ስንት ሺህ ሰው ያለቀለት ዐላማ መሰለሽ! ግን አሁን የእያንዳንዱን አእምሮ መቀየሩ የማንዴላ ሳይሆን የባለቤቱና ያዲሱ ትውልድ ሥራ ነው። ማንም የማንንም አእምሮ ጠምዝም ለምኖም አይቀይረውም። ካገሪቱ አፓርታይድ ወድቋል ከያንዳንዱ ነጭና ጥቁር ጭንቅላት ውስጥ ማስወጣት ግን ማንዴላም ሆነ ማንም ሊሰራው አይችልም። ሁሉም ራሱን ለመለወጥ መነሣትና መወሰን ያለበት ይመስለኛል።” አለ። በዚህ ጉዳይ ሲሟገቱ ቆይተው በደመቀው ፍቅራቸው ታጅበው ወደ መኝታ ቤታቸው ሄዱ።

መላኩና ሰሎሚ ለሽርሽር ከሄዱ በኋላ ማርቆስም ከብዙ ድካም በኋላ ዐረፍ ማለት ችሎ ነበር። በሥራ ቦታው ግን ብዙ የተከመሩ ጉዳዮችንና አዲስ የጀመራቸውን ፕሮጀክቶች መልክ መልክ ለማስያዝ ቀን ከሌት እየሠራ ነው። ሶፊያ በሌላ በኩል ከሁለት ሳምንት በኋላ የሚከፈተውን ለብዙ ወራት ስትደክምበት የቆየችውን ኤግዚብሽን ለመጨረስ ቀንም ሌሊትም፣ ውሎና አዳሬ ማለት ይቻላል ስቱዲዮ ውስጥ ሆኖአል። አንዳንዴ ምግብ መብላቱንም ስለምትረሳው ማርቆስ ነው ምግብ ይዞላት የሚሄደው፣ ከዚያም ትንሽ አጫውቷት ትቷት ይሄዳል።

ሥራው እንዳሰበችው አልንቀሳቀስ ያላት ሶፊያ ለመጨረስ እያታገላት ባለው የአባቷ ሥዕል ላይ ዛሬም አፍጥጣለች። ፊቷ ላይ ያለው የአባቷ ፈገግታ ሳይሆን፣ መጨረሻ ላይ ስታየው የነበረው በተስፋ መቁረጥ የተቃጠለ ጨምዳዳ ፊቱ ነበር። እሷ ደግሞ የምትወደው አባቷ ሲሥቅ ነው። ነገር ግን ፈጽሞ ሲሥቅ ልትሥለው አቃታት። በመጨረሻም ሁሌም የማይለያትን የሦስት አመት ሕፃን ሆኖ ወደላይ እየወረወረ እያሣቃት እሱም ፍልቅልቅ ብሎ ሲሥቅ የተነሡትን ፎቶ ቀንና ሌሊት ማየት ጀመረች፣ እሱ ይወድ የነበረውን ደመቅ ያለ ሙዚቃ እየሰማች። በመጨረሻም ሥዕሉን በትልቁ ሰራችው። ወደላይ ወርውሮአት ሊቀበላት እየጠበቀ ሲሰቅ ነው የሚያሳየው። ርእሱን “እምነቴን የጣልኩባቸው ጠንካራ ያባቱ ክንዶች” ይላል። በርግጥም ሴት ልጅ በራሷ የምትተማመንና

የምትወደድ ውብ መሆኗን ከልቧ እንድታምን፣ ሩገሩንና ጠንካራ በሆኑ የአባቷ ክንዶች ላይ ማረፍና መደገፍ መቻሏ ትልቅ ተጽዕኖ አለው። ጥሩ አባቶች በየቤቱ ቢበዙ በሴት ልጅ ላይ የሚደርሰው ጭቆናና አድልዎ በብዙ እጅ መቀነሱ አይቀርም። ሶፊያ በአባቷ ምስል ላይ አፍጥጣ እንዳለች አጠገቧ የደረሰውን ማርቆስን ኮቴ ሰምታ ዞር አለችና።

“ሄይ ማርክ ውዴ... እንዴት መጣህ በዚህ ሰዓት? ማታ ከሥራ በኋላ ነበር ትመጣለህ ብዬ ያሰብኩት።” አለች ቀለም ባበላሸው እጇ ላለመጨበጥ እጇን ራቅ አድርጋ በጉንጫ ጉንጨን እየሳመችው።

“ያ ... ሥራም ቀለል ስላለ ... ደግሞም ሰአቱም እኮ ሄዱል! አስራ አንድ ሰአት ሊሆንም አይደል? ስናከ ነገር ይገጫሽ በዚያውም ትንሽ ባወራሽ አትጠይም ብዬ ነው የመጣሁት። እንዴት ነው ሥራው?... እንዴት ያምራል በናትሽ... አቤት ለራስሽና ላባትሽ ሊሆን ማዳላትሽ ያስታውቅብሻል... ማይ ሎርድ! ... በጣም ነው የሚያምረው...” አለ ወዲያ ወዲህ እያለና አንጉቱን ዘንበልና ዞር እያደረገ ለማየት እየሞከረ።

“አረ ... ዝም ብለህ ነው... ላንተ ስለመሰለህ ነው። በጥበብ ልጆችህ መሃል ማዳላት ነውር ነው። ውይ ይቅርታ! መቼም እኮ በቃ ይሄ ኤግዚቢሽን ከኔ ይልቅ አንተን ነው መከራ ያበላው። በጣም ነው የማመሰግነው። መቸገር ግን አልነበረብህም። ለነገሩ በጣም ደብሮኝ ስለነበር ሳይህ እንዴት ደስ እንዳለኝ አትጠይቀኝ...” ብላ ሳታውቀው ቆዞም አለች፣ የለበሰችውን የሰራ ኦቨር ኮት ከወገብ በላይ ያለውን ዝቅ እያደረገች። እንደ ሁሌም ውበቷን አደነቀ። እንዲህ ተዝረክርካና ቀለም በቀለም ሆኖም ታምራለች። እጁን ትከሻሞ ላይ ጣል አድርጎ “ምነው ... በሰላም ... ምን ደበረሽ? “ አለ ዐይን ዐይኗን እያየ። ማርቆስ እንደዚህ ሲያያት ሁሌም እንደማፈር ያደርጋትና ዐይኗን ታሽሻለች።

“አይ ምን ባክህ ከዚህ ሥዕል ጋር አብረው ብዙ የልጅነትና የኋላ ትዝታዎች መጥተው ... አለ አይደል... ረበሸኝ ... “ ብላ ሳትጨርስ ሄድ ብላ አንዲት ወረቀት ተዝረክርክ የተቀመጠባትን አግዳሚ ወንበር ጠረግ ጠረግ አድረጋ ቁጭ አለች። እሱም አጠገቧ ተቀመጠና ከፊት ለፊታቸው ያለውን የደንና ያባቷን ስእል እያየ ለጥቂት ጊዜ ዝም አለ። ከዚያም ሳታውቀው ቀስ በቀስ ነግራው የማታውቀውን ታሪኳን ሁሉ በክዝካ ትነግረው ጀመር። የልጅነት ህይወቷንና አሜሪካም ከሄደች በኋላም ያገጠሟትንና የሆነቻቸውን ነገሮች ሁሉ አጫውተችው። አራት ጊዜ እንዳስወረደችና ያም እስከ ዛሬ ድረስ እጅግ እንደማጸጽታት ነገረችው። በተለይ አባቷ እንደሳ ሲለምናት በስካር ውስጥ ሆኖ በወንዶች ላይ የነበራትን ቁጣ በሱ ላይ ለመወጣት ስትሞክር ራሱን እንዲገድል ምክንያት በመሆኗ፣ መቼም ራሷን ይቅር እንደማትለው በቁጭት ጥርሷን ነክሳ አወራችው። ለሶለን መሞትም ምክንያት ሆኖ ሳለ እሷ ቀርፋ እሱ መሞቱ ሁሌም እንደ እግር

እሳት እንደሚባሉት አሜወተችው።

በተጨማሪም ተስፋ ቆርጣ ራሷን ጥላ በነበረበት ጊዜ የገባችበት አዘቅትና የአኗኗር ብልሹነት ማጥ አሁንም እንደሚዘገንናት ሁሉንም ዝርዝር አድርጋ ነገረችው። አሷ ያልቀመሰችው በምድር ላይ አለ የተባለ ዕዕ እንደሌለና ሰውነቷንም ምን ያህል እንደተሜወተችበት፤ አሁን ያን ሁሉ ስታስበው እንደሚዘገንናት ስትነግረው እንባዋ ይፈስ ነበር። ማርቆስም ወሬዋን ሳያቋርጥ እንዳንዴ ጀርባዋን መታ መታ እያደረገና ከሥር ከሥሩ ሶፍት ወረቀት እየሰጠ አዳመጣት። በየመሃሉም እንደጥሩ አማካሪ የተለያዩ ጥያቄዎችን እየጠየቃት ለማንም ነግራ የማታውቀውን ነገር ሁሉ አሜወተችው።

ሶፊያ ከቀን ወደ ቀን እያደገ የመጣውን ለማርቆስ ያላትን ፍቅር እየፈራችው ነው። ማንነቷን ቢያውቅ እንኳን ሊወዳት ሁለተኛ የሚያናገራትም አልመሰላትም። ማርቆስ ማለት ለሷ ጠንቃቃ፤ ንጹሕና ፍጹም አይነት ሰው ነው። ስለዚህ ጥሎአትም የሚሄድ ከሆነ፤ አሁኑኑ ይሁን፤ ከዚያ እንደምሆን አሆናለሁ ብላ ሳይሆን አይቀርም። በሌላ በኩል ደግሞ በፍቅር የተማረከ ሰው፤ የወደደው ሰው እንደ ፍጥርጥሬ ያርገኝ ብሎ በዚያ ሰው እጅ ላይ ራሱን ለመጣል ድፍረት ስለሚያገኝም ይሆናል። ከትንሽ ዝምታ በኋላ እንዴት በየማታው ከእንቅልፏ አስፈሪ ህልሞች እንደሚቀሰቅሳትና ይህም አንቷ ካደረሰባት የወሲብ በደል ጋር በተያያዘና ከሶለን ጋር ሆነው በተኮሰባቸው ምሽትና ሆስፒታል ውስጥ ካሳለፈችው አስደንጋጭ ጊዜ ጋር የተያያዘ እንደሆነ አሜወተችው። በየምሽቱ እንዴና ሁለቱ ላብ በላብ ሆና ደንግጣ እንደምትነሳ ነገረችው። ያባቷ ሞትም እየተከታተለ በቀን በሌሊት የሚያባኝናት አውሬ እንደሆነ አሜወተችው።

ሁሉንም በጸጥታ ሲሰማ የነበረው ማርቆስ ወደ ደረቱ አስጠግቶ አቅፎአት እንደ ሕፃን ልጅ ጀርባዋን እየመታ ሲያባብላት በንግግር ያልወጣው ሌላ ዙር የእምባ ጎርፍ በጸጥታ ሹራቡ ላይ ፈሰሰ። ተንሰቅሶታ ስለ ነበር የምታለቅሰው ሲቃዋና አተነፋፈሷ ተገርፎ መባበል ያቃተው ሕፃን ነው ያስመሰላት። ከዚያ ከእቅፉ ላትወጣ ቀስ እያለ የጀመረውን የራሱን ታሪክ እንድ ሳይቀር ከሥር ከመሠረቱ ጀምሮ አሜወታት።

“አየሽ ሶፊ እኔም ይሄን ሁሉ ጉድ ያዘለ ታሪክ ይገፍ ነው የምሰረው። የራሴ ፍርሀትና ጎፍረት ቢኖረኝም፤ ራሴንና በሕይወቴ ብዙ ጥቁር ነጥቦችንና ጠባሳዎች ጥለውብኝ ያለፉትን ሰዎች ሁሉ ይቅር ብዬ የምኖር ሰው ነኝ። እነስንክሳርም ይሄንን ዐይነት ጠባሳ በመላኩና በሰሎሜ ላይ እንዳይፈጥሩ ነው ያደረግሁትን ሁሉ ያደረግሁት።” ብሎ ራሷን ሲያባብላት ዐይኖቿን እንደጨፈነች፡

“አውቃለሁ። የሰራሽው ስራ ቃላት ሊገልጹት የማይችል ነው። ደረትህ በጣም ይመቻል። ከዚያም በላይ ግን ልብህ። የምትገርም ሰው ነህ! እኔ ይህንን ሁሉ

ከሰማህ በኋላ እንደ ሰውም ትቆጥረኛለህ ብዬ አላሰብኩም ነበር።” አለችና በጆሮ አንገቱን እቅፍ አድርጋው ጸጥ ብላ ራሷን ደረቱ ላይ ቀበረች። አሁንም በጸጥታ ሆነው የልባቸው ምት እየገጠላ ለሁለቱም መሰማት ቢጀምርም ምሹታቸውን አልረበሸውም። ሳያስቡት ለረጅም ሰዓት ቆይተው ኖሮ ቀኑም እየመሸ ስለ ነበርና የቤቱንም መብራት ስላላበሩት፤ ከውጪ ከሚመጣው ደብዛብ ብርሃን በቀር ቤቱ እንደደበዘዘ ነው። ከጅምር ሥዕሎቹ በቀር ማንም ምስጢራቸውን የሰማም ያየም የለም። ፊቷን ከደረቱ ላይ በጆቹ ቀስ ብሎ ቀና አድርጎ እያያት፡

“የነገርሽኝ ሁሉ አንቺን እንደ ሰው ብቻ ሳይሆን እንዳይሽ የሚያደርገኝ እንደ አንዲት ድንቅ፤ ማንም በማይደርስበት ተራራ ሥር ከጨለማ ውስጥ ባለ ካዝና ተቀምጦ እንደተቆለፈባት ዕንቁ ነው። አሁን ባሬ እዚህ ያወራናቸውና ያለድምጽም የተለዋወጥናቸው ሃሳቦችና ስሜቶች የቱ ጋ እንዳለሽ በትክክል አሳይተውኛል። ዕድሜ ልኬን ስፈልግ የነበረው አንቺን ነበር። ካወቅሁሽ ጀምሮ ደግሞ ከተደበቅሽበት ካዝና ውስጥ እንዴት እንደማወጣሽ ነበር እንቆቅልሽ የሆነብኝ...” ብሎ ዝም ሲል ቀና ብላ “እሺ እሺ... ቀጥል እየሰማሁ ነው...” አለችው።

“አሁን ግን በፍርሀትና በጎፍረት ከተገነባው ካዝና ውስጥ ለመውጣት ጊዜሽ ይመስለኛል። የካዝናው ቁልፍ በእጄ ላይ ያለ ይመስለኛል። ለብቻዬ ግን ልከፍተው አልችልም። ከረዳሽኝ ግን ልንከፍተው እንችላለን ...” ብሎ በድንገግግግ ውስጥ ሲያያት ከበፊቱ በበለጠ ጤጋ ብላው በትንፋሷ እየገረፈችው ድምፅዋም እየተቆራረጠ..

“እሺ ... እኔ ፈቃደኛ ነኝ ... ነጻ ለመሆን... ከፈተው... እ... ን ... ከፈተው...” ስትል፡

“ሶፊ በጣም ነው የምወድሽ ... በጣም ... ከዚህ በኋላ ... መሠቃየት የለብሽም ... ቁልፉ ፍቅር ነው ፈቃደኛ ከሆንሽ...” ሲላት ስልምልም ብላ፡

“እ...ሺ... አፈቅርሃለሁ እኔም... ከልቤ ...” ስትል ቀስ ብሎ ለመጀመሪያ ጊዜ መጀመሪያ ግንባርን፤ ከዚያም ከንፈሯ ላይ በቀስታ ሳማት ... እሷም ጠበቅ አድርጋ አጸፋውን መለሰችለት። ከዚያም ተቃቅፈው ለተወሰነ ጊዜ ቆዩ ... ቃልም ሳይወጣቸው። በዚህ መሃል ነበር ስልኩ ሲጮሽ ሶፊያን ቆልፎ ይዟት የነበረውን ካዝና ከጨለማው ውስጥ ካለው የትዝታ ተራራ በታች ካለው ዋሻ ትተው የነቁት።

“አህ አምላኬ... ሳናቀው እንዴት ጨልጧል ... ወይኔ... ብላ ልብሷን እያራገፈች... ካጠገቡ ስትነሣ ... እሱም ስልኩን በደመናፍሱ ነበር ሃሎ ያለው። መብራቱን አበራርተው የሚሰተካከለውን አስተካከለው ወጡ። የለበሰው ጥቁር ሹራብ ሶፊያ እጅ ላይ ባለው ቀለም በራሱ ሆኖ ነበር። ፊቱም ላይ የተወሰነ ቀለም ሳትቀባው አልቀረችም። እሷ ደግሞ ያ በኩዝኝ ደም አልባ የነበረው ፊቷ የደም ገንቦ

ሆኖ ዐይኖቿ ጨረር የሚረጨ ከዋክብት መስለው በቀለም የተሻገረረው ልብዓልና የተንጨባረረው ፀጉሯ ተጨምሮ ዝርክርክ የውበት ንግሥት አስመስሎአታል። ከስቱዲዮው ከወጡ በኋላ ማርቆስ ቤት ሄደው እዛው ራት በልተው ሲሢውቱ ላይታወቃቸው በጣም መሸቶ ነበር ቤቷ ሲያደረሳት። የሚቀጥሉት ቀናት ለሶፊያ ካሰበችው በላይ የሰራችበት ጊዜ ነበር። ማርቆስም ቁርስ ምሳና እራት አብሯት እየሆነ እስከ እኩለ ሌሊትም ድረስ አብሯት እየቆየ ዋና ዋና ስራዎቹን ማጠናቀቅ ቻለች። በየመሃሉም እግዚብሽን ምን መምሰል እንዳለበትና የት መሆን እንደሚችል የተለያዩ አማራጮችን ያወራሉ። እነመሳከም ሊመለሱ አንድ ቀን ስለቀራቸው በመካከላቸው ያበበውን ፍቅር እንዴት እንደሚነግሯቸው እየተሳሳቱ አወሩ።

* * *

መሳከትና ሰሎሚ የመጨረሻ ምሽታቸውን ወተር ፍሮንት በሚባለው ብዙ መገበያያና መዝናኛ ባለበት የሚያምር የከተማይቱ ክፍል ነው ሊያሳልፉ ያሰቡት። እየሩ ጥሩ ስለነበር ሁለቱም ቁምጣና ቀለል ያለ ልብስ አድርገው ሲዞሩ ነው የዋሉት። ትንሽ ደክም ስላላቸው ከውሃው ፊት ለፊት ካለ አንድ መቀመጫ ላይ ተቀምጠው ሁለቱም በየራሳቸው አሳብ ገቡ። ትከሻው ላይ ራዲን አስደግፋ የነበረችው ሰሎሚ

“ምን እያሰብክ ነው የኔ ፍቅር?... እንዴት ነው?... አዲስ አሳብ መጣ እንዴ?” አለች በጀቿ አንገቱን አቅፋ ጀሮው ላይ ሳም እያደረገችው። ከትናንት ጀምሮ ሲያወሩ የነበሩት መሳከ ሊጽፈው ስለሚያስበው መጽሐፍ ነው።

“እም ምም .. የለም አይገርምሽም ... አሳብ እኮ ወሰጤ አለ ግን... በቃ ምንም ላወጣው አልቻልኩም...”

“ቆይ ምንድነው የመጽሐፉ ርእስ የሚሆነው? ወስነሃል?” አለች ከዚያ መጀመር አሳብ ይሰጠው እንደሆነ ብላ...።

“ ር እ ሱ ን ... በውቁዋለሁ ... ችግሩ ግን ርእሱ የታወቀ፣ ያልተጻፈና አልጻፍ ያለ መጽሐፍ መሆኑ ነው...” አለ በእጁ የያዘውን አፈር ካንድ እጁ ወደሌላ እጁ እያገላበጠ፣ አሳብ እዚያ ውስጥ የተደበቀበት ይመስል።

“ምንድነው? ማወቅ ይቻላል?” አለች እንደ ለመደችው ፀጉሩን እያሻሸች።

“የተቆለፈበት ቁልፍ” ብሎ ቀና ብሎ አያት አፋን ጠመም አድርጎ።

“ታዲያ አሳብ ቢጠፋብህ ምን ያስገርማል። የምትጽፈው ስለ ተቆለፈበት ቁልፍ ከሆነ ...ምናልባት ቁልፉን ካገኘህ አሳብህ ሁሉ ተከፋፍቶልህ መጽሐፉን

ታግኘዋለሃ... እይደል እንዴ ሆይ...” ስትለው

“ትቀልጁብኛለሽ አይደል ... ምናልባት ርእሱን መወሰንም ይሆናል አሳቤን የቆላለፈው...ርእሱን መተው ይረዳ ይሆን እንዴ ... ግን ደግሞ መተው አልፈልግም” አለ የሰሎሚን ጉልበት በጣቶቹ እየነካካ። ጉልበቷን ሲነካት ትፈራለች፣ ሳቋንም መቆጣጠር አትችልም። እጁን እየያዘችበት

“እንዴት መጣልህ ግን? ርዕሱ ራሱ ... የሆነ ደስ የሚል ምስጢራዊ ነገር አለው...አሪፍ ይመስለኛል።” አለች እጁን በጂ ያዝ ለተቅ እያደረገችና አሳብን ከነዳት ወሰጥ ታግኝ ይመስል አጥልቃ እያየችው።

“አይ ዶኖ ... አንቺን ትዝ ካለሽ ... ትዝ ይልሻል አሜሪካ ከመሄድሽ በፊት ራት በልተን ነበር ታቲ...” አለ ፊቱን ጨምደድ አድርጎ እንድታስታውስ ለመርዳት።

“አህ እንዴት ይረሳኛል ልጄ! አርፍደህ መጥተህ ይቅር ያልኩህ ቀን” ብላ ሳትችና... “የሰንክሳር ወንድም ዳንኤል፣ አባባ አራጋው ... ሸረ እንዴት እረሳዋለሁ! ... እቤት ምን ሆነው ይሆን? አባባ አራጋው ትዝ ይሉሃል? እኔ አሁንም እንደ ትናንት ነው ትዝ የሚለኝ... ያ እኮ የረጅም ሥቃይ ወራት መጀመሪያ... የሰንብት ራት እንደነበር እኔም አንተም አላወቅንም ነበር” አለች ፈዘዝ ብላ ከባሻገር እርስ በርስ እየተባረሩ የሚሟወቱትን ልጆቹን እያየች።

“አይደል? አሁን ሲያልፍ ሁሉም ተረሳ እንጂ በጣም ብዙ ነገር ነው ያለፈው። ውይ ደግሞ አልነገርኩሽም አይደል? አንቺ አሜሪካ እያለሽ እኮ የሆነ ጊዜ ላይ ዳንኤል ነግሮኝ ነበር። አባባ አራጋውማ እዛው መንገድ ላይ ሞተው ተገኙ። ምን እንደሆኑ እንኳን ማንም ያወቀ አይመስለኝም። ታሪካቸውም ህልማቸውም ፍርሃታቸውም ውስጣቸው እንደተቆለፈ በዚያው ሄዱ! ማዘጋጃ መሰለኝ የተበራቸው።” ብሎ ወደባሻገር እያየ ዝም ሲል

“እኔ አላምንም! ወይኔ የኔ እናት! እንደዚሁ እንደተሰቃዩ እንደተንከራተቱ! አስበው ይሄኔ እኮ ልጆች ይኖሯቸዋል! ምን አይነቱ ዘመን ላይ ደረሰን በናትህ! እዛውንትና ህጻናት መንገድ ላይ ተጥለው ህብረተሰብ ምንም ማድረግ ካልቻለ ወይም ካልፈለገ በውነት ትልቅ ችግር ላይ ነን!” ብላ የምር ከልቧ እዝን ብላ አባባ አራጋውን ፒያሳ ስታገኛቸው ወደ ነበረው የትእይት ትዝታ ወደ ኋላ ነጎደች።

“ታውቁያለሽ እንዳንዴ ሳስበው የሆነውል አጣለታለሁ! ማለቱ ህብረተሰብ የሚባለው ነገር ራሱ ምን እንደሆነ... ልክ የምድር ወገብ የሃሳብ መስመር እንጂ በእውነት የተሰመረ ነገር እንዳልሆነ ህብረተሰብም የሃሳብ ህዝብ ይመስለኛል!

እስኪ አስቢው አንቺ ሶስትን እንደሰጥሽ ባትወሰዱ፤ እኩላት እኔን ከመከራ ውስጥ አውጥታ እንደ ልጄ ወስዳ ባታስተምረኝ ዛሬ እኔም ሶስትም እኮ የት ነን? ምናልባትም በሕይወትም ላንኖር እንችል ነበር። በሌላ በኩል ደግሞ እንደ ምንተሰኛት አይነት ሰዎችን አስቢ በየቦታው እየወለዱ የሚጥሉ፤ የራሳቸውን ቤተሰብ መከራ የሚያበሉ፤ አለ አይደል ... አሁን ሣራ ሞታ ቢሆን ልጃቸው ወላጅ አልባ ሆነች አይደል? ሶፊያን አስቢ፤ በገዛ አጎቷ የደረሰባትን፤ የሶላንን አሟሟትና ባይሞት ሊሰራ ይችል የነበረውን፤ ደግሞ ሰንክሳርን የመሳሰሉም ሰንት ሰዎች እንዳሉ ... ይሄኔ እኮ አንቺም የደክተር ክብርም ባለቤት ባሟራካ እኔም የሰንክሳር አሻንጉሊት ልሆን እችል ነበር፤ ከዛ ውሎ አድር እውነቱን ሰናውቅ ... የመሰረትነው ቤተሰብ ምን ሊሆን እንደሚችል ... አስቢው!

“መቂ መጀመሪያ ሰሄድ አክሱቱ ቤት የነበረው የድህነት ጥልቀትና ጉስቁልና፤ እንደነገረችኝ ከሆነ መዐሣም እኔ የዛን ለታ ባልሄድ ኖሮ መርዝ ጠጥታ ራሷን ልታጠፋ እየተዘጋጀች ነበር፤ እሷ ሞታ ቢሆን ቤተሰቡ ሁሉ ተበታትኖ ዛሬ አስቢው ምን ይመስል እንደነበር፤ እንግዲህ እዚህ በኛ ዙሪያ ያለውን እንኳ ስታይው ... ኑሮ የሚገርም ጥልቁልፍ መረብ ነው፤ በዚህ ሁሉ ወሰጥ ግን የመከራውም የሰኪቱም ... የድህነቱም የብልጽግናውም ... የክፋቱም የበሳነቱም ቁልፍ እኮ ያለው በአስተሳሰባችንና በአእምሮአችን ላይ ይመስለኛል፤ ሀብረተሰብም ልክ እንደኛ አይነቱ ተደምሮ አስተሳሰባችንም እንደ ወጥ አገር በተባለ ድስት ባንድነት ተወጥሮ ይመስለኛል፤ ... ብዙ ለፈለፍኩ መሰለኝ ...” ብሎ እላዩ ላይ ያደረገችውን የሰሎሚን እግር ማሻሻቱን ቀጠለ

“አረ በፍጹም ... አንዳንዴ ኮ ሁሉንም ላስበው ... በታ ተዝቆም ተዋኝተም የማያልቅ ውቅያኖስ ነው የሚሆንብኝ፤ አለ አይደል ... ጎዳና ላይ የፈሰሱትን ሕጻናትና አዛውንቶች፤ በሴትኛ አዳሪነት የገቡትን ወጣቶች፤ የፈረሱ ትዳሮች፤ በችግር የተቆራመዱ ቤተሰቦች ... ደግሞ ገና ከኋላ ቀርነትና ድህነት ያልወጡ ህዝቦቻችንን ሳስብ ... ልቤ ድክም ይለዋል፤ ደግሞ አቅም አለው የምትለው ሰው በራስ ወዳድነትና በክፋት ተሞልቶ ከራሱ አጥር ውጭ ማሰብ ሊያቅተው ግራ ግብት ይለኛል፤ እኔ ምንም ማድረግ አለማድረግ የሚያመጣው ልዩነትም አይታየኝም፤ አለ አይደል ገባህ?” አላች ማለት የፈለገችውን በበቂ እንዳላለች እየተሰማት

“ልክ ነው ... ስሜቱ ያንቺ ብቻ አይደለም፤ ግን እየሽ እንዳልኩሽ ... ያ ላንቺ ባይታይሽ ለሶስት ግን ይገባታል፤ ለመዐሣና ቤተሰቡ ግን ልዩነቱ የቀንና የማታ ያህል ነው፤ ለኔም እንደዛው፤ ማርቆስ የሰንክሳርን ተንኮል ማምከኩስ ልዩነቱ ምን ያህል ነው? በተቃራኒው ደግሞ ምንተሰኛት አስተሳሰቡ ተለውጦ ቢሆን ኖሮ ልዩነቱ ለሞቱት ህጻናትና ለነሣራ ምን ይሆን ነበር? የሶላንና የሶፍያም ሕይወት እንደዚህ አይሆንም ነበር፤ ተለቅ አድርገሽ ካሰብሽው ደግሞ ማንደላና ጋንዲ እኔ አንድ ሰው ነኝ ብለው የሰሩትን ስራ ቢተዉት ኖሮ ህንድና ደቡብ አፍሪቃ ላይ ልዩነቱ

አይታይም ነበር፤ ሂትለርና ኢዲ አሚን ደግሞ በጎና ለሕዝብ አሳቢ እንደ ጋንዲ አይነት ሰው ቢሆኑ ኖሮ ዓለም ምን ትመስል ነበር? ገንዘባቸውን በየሰዊዝ ባንክና በምዕራባውያን አገሮች የሚቀብሩ የአፍሪቃ መሪዎችና ባለጸጋዎች እንደአረብ ኤምራት መሪዎች ሕዝባቸው ላይ ቢያፈሱት አፍሪቃ ምን ትመስል ነበር? ... ፖለቲካውና ኑሮው አልመች ብሏቸው አፍሪቃን ጥለው በአውሮጳና አሜሪካ ያሉ ምሁር ልጆቿ እዚሁ ሆነው መሰራት ቢችሉ ወይም ቢመርጡስ ሕይወት ለአፍሪቃውያን ምን ትሆን ነበር? ... አለ አይደል ብግልም በአገርም፤ በቤተሰብም በአለም አቀፍም ነገሩ ያው ነው፤ አስተሳሰብና የአእምሮ ነጻነትና መለወጥ መኖር፤ አለመኖሩ ... ኡፍፍፍፍ ... ምን ልበልሽ ... ጋድ ... ሳላስበው እኮ የማያልቅ ጂስኩር ውስጥ አስገባሽኝ ...” አለና ተንጠራራ

“በጣም አሪፍ ነው፤ ... ታዲያ ይሄ ሁሉ ሊጻፍ አይችልም? ... ምኑ ነው የጠፋብህ? እኔ አሳብ በዝቶብህ እንደሆነ እንጂ ... ይሄንን ሁሉ እኮ ዝም ብለህ ብትጽፈው ራሱ ቅርጽ እየያዘ ይመጣል፤ እም ... አዎን አሳብን አሳብ እያነሳው እኮ የተነሳነበትን ነገር ረሳሁት ... ስለ መጽሐፉ ርዕስ ... የጋቲውን ራት አንስተን እኮ ነው እዚህ ሁሉ ውስጥ የገባነው፤ ለምን እንዳረፈድክና ከመጽሐፉ ጋር አያይዘህ ልትነገረኝ ነበር።” ብላ ነገሩን ወደ መጽሐፉ ርዕስ መለሰችው

“አይደል፤ ይገርማል በቃ ምንም ነገር አትረሽም አንቺ፤ ያ ... ለምን መሰለሽ ያነሳሁት? ከቁልፍ ጋር እንዴት እንዳያያዝኩት ለማሳየት ነው። ያኔ ያረፈድኩት የመኪናዬንም የቤቴንም ቁልፍ መኪናዬ ውስጥ ቆልፌው ... ነበር። ባንዲ ቤትም መኪናም እንደሌለው ሰው ነበር የሆንኩት። የሌለኝ እኮ ቁልፍ ብቻ ነበር። መኪናውን መሰበር ነበር መጀመሪያ የመጣልኝ ሐሳብ፤ አልተዋጠልኝም። ከዚያም ሽቦ አምጥቼ መቦርቦር ጀመርኩ። አልቻልኩም። መቸኩሌ ደግሞ የባስ አእምሮዬን ሌላ ነገር እንዲፈጥር አልረዳውም። አይገርምሽም፤ አንዲ ያንን አንዲ ይሄን ስል ቆይቼ መበላጩት ስጀምር ይባስ አእምሮዬ ተዘጋጋ፤ ምንም መፍትሔ አሳሁ። ሁሉንም ትቼ ረጋ ብዬ ከችግሩ ላይ ዐይኔን እንስቼ መፍትሔው ላይ በጽሞና አሳቤን ሳተኩር ብልሄ ያለልኝ ነገር ጎረቤቴ ለካ አገር ያወቀው መካኒክ ነው። ሄጄ ቤቴን ሳንኳኳ እሱም ገና ወደ ቤቴ መግባቱ ነበር። አታምኝም በምን ፍጥነት እንደከፈተው፤ የመኪናዬን ቁልፍ አስረከበኝ። በተጨማሪም ሌላ ጊዜ እንደዚያ ያለ ችግር ቢያጋጥመኝ ምን ማድረግ እንዳለብኝ አሳየኝ። የቀረው ታሪክ ነው።” ብሎ አሁንም የዛን ጊዜ ትዝታ ያመጣ ይመስል አይኖቹ ማለቂያ የሌለውን ውቅያኖስ ተከትለው ሲኮበሉ

“ታዲያ ... እና ... አሁን አንተ ከምትጽፈው ጋር እንዴት አያያዝኩ ... ማለቱ ከመጽሐፉ ርእስ ጋር?” ብላ መላኩ የጀመረውን የጠርሙስ ውሃ ተቀብላው ጠምቷት ኖሮ አንደቀደቀችው።

“የውልሽ ላንድ ግለሰብም ሆነ ጎብረተሰብ ቤተሰብም ሆነ አገር የእድገትም ሆነ የውድቀት ቁልፍ መሬቱ ሳይሆን አእምሮ ሳይ ነው። መሬቱ የሚቆሰፈው የሰው አእምሮ ሲቆለፍ ነው። አንድ ሰው አእምሮው ሲከፈት ሁሉ ይከፈትለታል። ያንድ አገር ሕዝብ አእምሮው ሲቆለፍ ሁሉ እያለው ምንም እንደሌለው ሁሉም ነገር ይዘጋጋል። ልክ እንደ እኔ መኪና ቁልፍ የሰውም አእምሮ ቁልፍ አለው። ለምሳሌ አፍሪቃን ውሰጂ፣ ሁሉም ነገር አላት። ግን ደግሞ ምንም ነገር የላትም። ያላትም ቢሆን እያጨራረሰን ነው እንጂ እየረዳን አይደለም። እይው መንጻድ ሳይ የወደቀውን ለማኝ፣ እስር ቤት የተከማቸውን እስረኛ፣ ሌሊት መንገድ ሳይ ተደርድረው የምታያቸውን ቆንጆዬ ሴትኛ አዳሪዎች... እነሱ ሁሉ አእምሮአቸው ተቆልፈዋቸው የሀብታም ደካ የሆኑ ድንቅ ፍጥረቶች ናቸው። ሌብነት ብትዬ ሙስና፣ አምባገነንነት ብትዬ ጦርነት፣ ዘረኝነት ብትዬ የሃይማኖት ግጭት፣ ሁሉም የአእምሮ መቆለፍ ምልክት ናቸው። ስለዚህ አሁን አንገብጋቢውና ትልቁ ቁም ነገር መንገድ መሥራት ወይም ሕንጻ መገንባት ብቻ ሳይሆን ይህንኑ ማድረግም ሆነ በተሰራው በቅጡ መጠቀም የሚቻለው የሰው አእምሮ ሲከፈትና ከተኛበት የዘመናት እንቅልፍ ሲነቃ ብቻ መሆኑ ሳይ ነው። አይመስልሽም ሰሊ?...” ብሎ እጁን እያወናጨፈ ዝም አለ ልክ አሳቡ በዝቶበት መውጫ እንዳጣ ሁሉ

“ልክ ነው፤ እና ታዲያ እንዴት ነው የዚህን ቁልፍ ጉዳይ ለመጻፍ ያሰብከው...?” አለች የመጽሐፉን አካሄድ አሁንም እንዴት እንደሆነ ከሱ ለመስማት።

“አእምሮ ምንድነው? አእምሮ ሲከፈት የሚሠራቸው ጠቃሚ ተግባሮች ምንድን ናቸው? እነዚህን ተግባሮች ለማሳደግና ለመጠቀም የሚያስችለው መንገዱ እንዴት ነው? አእምሮአችንን እንዲቆለፍና እንዲከፈት የሚያደርጉ ሁኔታዎች ምንድን ናቸው? በጎበረተ ሰብ ውስጥ ያሉ እንደ ቤተ ሰብ ትምህርት ቤት ሚዲያ መንግሥት አርት ... ወዘተ የመሳሰሉ ተቋማት አእምሮን ከመቅረጽና በአእምሮም ከመቀረጽ አኳያ ያላቸው ስፍራና ድርሻ ምንድነው... ብዙ ነው አሳቡ... ይህንን ሁሉ በዝርዝርና በግልጽ ማስረዳት ... ነዋ። ... እኔ የሚመስለኝ ሕዝባችንን ከራስ ቅሉ ውስጥ የተሰወረውን የከበረ ሀብት ምንነት በማስረዳት ከተኛበት አእምሮአዊ እንቅልፍ ብናነቃው ... እም ... ከእንቅልፉ ባንኖ ሲነሣ ደግሞ አእምሮውን ለተፈጠረበት አላማ ብናሠለጥነውና ብናስታጥቀው ... ይቺ አገር ይህችም አሁን-ር የት እንደምትደርስ ይታያኛል።” ብሎ የመጽሐፉን ጭብጥና የሀልሙንም መዐዛ ከባሕሩ ሽው እያለ ወደነሱ ከሚነፍሰው ነፋስ ጋር እየማገ አጣጣመው።

“ታዲያ ጻፈዋ መሌ... ሐሳቡ እኮ አለህ ... ይሄው ሞልቶ ሊፈሰ... እኮ ነው! ... ጻፈዋ ... ምንድነው ችግሩ? ... የሶለን ማስታወሻን በዚያ ፍጥነት እንዴት እንደጻፍከው ታውቃለህ። ይሄንን ግን ብትጽፈው ... ምንም ቃል የለኝም ... ለትውልድ ነው መሠረት ጥለህ የምታልፈው። ለምን አሁን ወደ አዲሳባ

እንደተመለሰን ሥራህን አቁመህ መጻፍ አትጀምርም? ... ለኑሮአችን እንደሁ እኔ አለሁኝ ምንም ማሳብ የለብህም... በእውነት መሌ... የኔ ቆንጆ ...” ብላ ከፈቱ በርክክ ብላ እጆቿን አንገቱ መግል ጠምጥማ ከንፈሩ ላይ ሳም እያደረገችው ስታበረታታው

“ሰሊ ነፍሰ ... ማር እኮ ነሽ! ግን እስኪ ላስበው... እስኪ ወደ አዲሳባ ስንመለስ ... በደንብ እናወራለን... እስኪያ ግን እስኪ ከውሃው... ከባህሩ ዙሪያ እንቀመጥ ... እያሰብን እንመላለስ። የቁልፉን ማስቀመጫ እንረዳው ... በውስጡ የተቀበረውን ሀብት እንመርምረው!” ብሎ ጭንቅላቷን እያሻሸ ሳም አደረጋትና ብድግ አለ። ከዚያም ከመተቀመጣቸው ታቅፎአት ሲያነሳት በሳቅ እየራሸሸች አንገቱ ላይ ተጠመጠመችበት። ትንሽ እንደሄደ ባህሩ ዳር ሲደርሱ አንገቱ ላይ ሳም አደረገችውና ሽርተት ብላ ወረደች። እጅ ለእጅ ተያይዘው መድረሻ ከሌለው ከሰፊው ባህር ፊት ቆሙ። ከአድማሱ ማዶ የራቀውን የአእምሮን ምስጢር የለውጥን ቁልፍ ለማጥመድ ይመስል! ደግሞም ከሰፊው ባሕር የሚነፍሰው አዲስ ነፋስ ከሩቅ ማዶ ተሸክሞ የመጣውን የለውጥ መንፈስ በልቦናቸው እንዲያነፍሱበት! ባህሩ ቀለም ነፋሱ አሳብ ሆኖለት ዛፎቹ ብርዕ ሆነው ሊጨብጣቸው ተመኘ! ስለአእምሮ ሊጽፍ! የተቆለፈበትን ቁልፍ የሚከፍተውን የእውቀት ቁልፍ ለሁሉም ሊያስጨብጥ! ድንገት ቆም አለና ሁለት እጆቹን የሰሎሜ ትከሻ ሳይ ጣል አድርጎ እንዴ እሷን አንዴ ደግሞ ወደ ውቅያኖሱ እያየ

“የሰው አእምሮም በትክክል የሚሞኝበት ቢገኝ ከውቅያኖስ የጠለቀ ... ከሰማይ የራቀ ... ከሐሳብ የረቀቀ ... በዋጋው ከሁሉ የላቀ ... ተቆፍሮ ያልተደረሰበት ውድ ሀብት ነው። ግን የተቆለፈበት ቁልፍ ነውና ቁልፉን ለማግኘት ቁልፉ የተቆለፈበትን ደጃፍ ለመክፈት የሚያስችለውን ቁልፍ እስክናገኝ ተስፋ መቁረጥ የለብንም። ከቁልፉ ብዙ የራቅን አይመስለኝም!” ሲል መስማማቷን በደማቅ ፈገግታዋ ገልጻ እንድ እጁን ትከሻዋ ሳይ እንዳለ በግራ እጇ ይዛ ሌላ እጁን ደግሞ በወገቡ ዙሪያ ባደረገችው እጇ ጠበቅ አድርጋ ያዘችና ልትጠልቅ የደረሰችውን ጀንበር እያዩ ወደፊት መራመዳቸውን ቀጠለ።

መጽሐፉ ተፈጽመዋል፤ ታሪኩ ግን ይቀጥላል።

ዶ/ር ምህረት ደበበ በሙያው የአእምሮ ህክምና ስፔሻሊስት ነው። የህክምና ዲግሪውን የሰራው አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ሲሆን በኋላም አሁን ወደሚኖርበት አሜሪካ አገር ሄዶ በሴይንት ሊውስ ዩኒቨርሲቲ የአእምሮ ህክምና ጥናቱን አጠናቀቀ። በአሁኑ ጊዜ ደግሞ በአሜሪካና በኢትዮጵያ መካከል እየተመላለሰ በሁለቱም ስፍራ በሙያው በመስራት ላይ ይገኛል።

ከሕክምናው በተጨማሪ በአስተሳሰብና የአእምሮ ለውጥ ዙሪያ ማሰብ፣ ማጥናትና ማስተማር ያዘወትራል። ህብረተሰባዊ ለውጥ ከግለሰቦች የአስተሳሰብ ለውጥ እንደሚጀምር በማመን በተለያዩ ስፍራዎችም ይህንን በማስተማር እና በመስራት ላይ ይገኛል። ይህ መጽሃፍም በዚህ የለውጥ አሳብ ዙሪያ የሚያጠነጥን ትረካ ነው።

... “አሁን ግን ቁልፉ አንቺ እጅ የለም። ቁልፉን ከደበቅሽበት የሐሰት ካዝና ውስጥ አውጥቼ ወስጄዋለሁ። ከፈለግሽ ቼክ ማድረግ ትችያለሽ በአንቺ እጅ ያለው ባዶ ካዝና ነው። ያም ባዶ ካዝና ያንቺ ከንቱ የውሸት ዕቅድ ሲሆን፤ አሁንም ቁልፉ በእኔ እጅ እንዳለ ማየት ለምን እንዳቃተሽ አይገባኝም። ሳስበው ሳስበው ግን ለሰው ብቻ ሳይሆን ለራስሽም ነው የምትዋሽው...።” ...

... እጅ ለእጅ ተያይዘው መድረሻ ከሌለው ከሰፊው ባህር ፊት ቆሙ። ካድማሱ ማዶ የራቀውን የአእምሮን ምስጢር የለውጥን ቁልፍ ለማጥመድ! ደግሞም ከሰፊው ባሕር የሚነፍሰው አዲስ ነፋስ ከራቅ ማዶ ተሸክሞ ያመጣውን የለውጥ መንፈስ በልቦናቸው እንዲያነፍሱበት! ባህሩ ቀለም ነፋሱ አሳብ ሆኖለት ዛፎቹ ብዕር ሆነው ሊጨብጣቸው ተመኝ! ስለአእምሮ ሊጽፍ! የተቆለፈበትን ቁልፍ የሚከፍተውን የእውቀት ቁልፍ ለሁሉም ሊያስጨብጥ! ...

... “የሰው አእምሮም በትክክል የሚዋኝበት ቢገኝ ከውቅያኖስ የጠለቀ ... ከሰማይ የራቀ ... ከሐሳብ የረቀቀ ... በዋጋው ከሁሉ የላቀ ... ተቆፍሮ ያልተደረሰበት ወድ ሀብት ነው። ግን የተቆለፈበት ቁልፍ ነውና ቁልፉን ለማግኘት ቁልፉ የተቆለፈበትን ደጃፍ ለመክፈት የሚያስችለውን ቁልፍ እስክናገኝ ተስፋ መቁረጥ የለብንም። ከቁልፉ ብዙ የራቅን አይመስለኝም!” ሲል መስማማቷን በደማቅ ፈገግታዋ ገልጿ አንድ እጁን ትከሻዋ ላይ እንዳለ በግራ እጇ ይዛ ሌላ እጁን ደግሞ በወገቡ ዙሪያ ባደረገችው እጇ ጠበቅ አድርጋ ያዘችና ልትጠልቅ የደረሰችውን ጀንበር እያዩ ወደፊት መራመዳቸውን ቀጠለ። ...

ከመጽሐፉ የተወሰደ

ISBN 978-99944-881-0-0

ዋጋው 150 ብር
25 USD

ርጥቦት አታሟዎች